

ЕЙМИ ПЛЪМ САМОЖЕРТВАТА

Част 2 от „Ревенант“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2012

chitanka.info

За Лоран. Ти си моята скала.

*„Душа моя, устремена към безсмъртие,
първо изпитай границите на възможното.“*

Пиндар^[1] Ода,
Питиан 3, около 474
пр.Хр.

1.

Отскочих и изтеглих крака максимално към себе си, когато двеста и тринайсет сантиметровата дебела тояга се стовари върху плочите, където бях стъпила допреди половин секунда. Приземих се, изпъшках от усилие и замахнах с оръжието си над главата. В очите ми се стичаха капки пот, за частица от секундата ме ослепиха, преди рефлексите ми да ме накарат да се задействам.

Езерце светлина от прозорец високо над нас освети дъбовата сопа, когато замахнах с нея към краката на врага. Той пък замахна странично и оръжието ми се отплесна и полетя във въздуха. Издрънча в каменната стена зад мен.

Напълно безпомощна, аз се втурнах към меча на няколко стъпки от мен. Преди да успея да го вдигна, мощни ръце ме прихванаха отзад и ме притиснаха към гърдите на нападателя. Той ме задържа на няколко сантиметра от земята, докато аз ритах и размахвах бясно ръце, а адреналинът пулсираше като жива сила в тялото ми.

— Трябва да умееш да губиш, Кейт — упрекна ме Венсан. Наведе се напред и ме целуна звучно по устните.

Беше без риза и усетих как се разсейвам, а бях положила огромно усилие да се съсредоточа. Топлината на голите му гърди и ръце превръщаха напрегнатите ми по време на боя мускули в мекичко желе. Опитах се да запазя решителност и изръмжах:

— Това е чиста проба лъжа и измама. — Успях да измъкна едната си ръка и го пернах. — Пусни ме веднага.

— Само ако обещаеш да не риташ и да не хапеш. — Той се разсмя и ме пусна на земята. Морскосините му очи заблестяха весело изпод вълнистата черна коса, която обрамчваше лицето му.

Той се ухили и докосна бузата ми с такова изражение, сякаш ме виждаше за пръв път и не можеше да повярва, че съм застанала пред него, истински човек в 3D. Това изражение издаваше, че е голям късметлия.

Наложих си да направя най-възмутената гримаса, на която бях способна.

— Нищо не обещавам — рекох и пернах настрани косата, измъкнала се от опашката ми. — Заслужаваш да те ухапя, задето ме би отново.

— Днес беше много по-добре, Кейт — прозвуча глас зад мен. Гаспар ми подаде падналата сопа. — Трябва ти обаче повече гъвкавост на захвата. Когато тоягата на Венсан удари твоята, движи се с неговото движение. — Той показва какво има предвид с оръжието на Венсан. — Ако си стегната и неподвижна, пръчката ти ще се отплесне на една страна. — Пробвахме стъпките бавно.

Когато прецени, че съм овладяла показаното, учителят ми изпъна гръб.

— За меч и тояга е добре. Искаш ли да минем на нещо, в което има по-малко напрежение? Какво ще кажеш за хвърляне на шурикени?

Вдигнах примирено ръце, все още задъхана от досегашното усилие.

— Тренировките по бойни изкуства за днес са ми предостатъчни. Благодаря, Гаспар.

— Както кажеш, мила. — Той дръпна ластика, с който беше вързана косата му, и тя се разпиля. — Определено имаш вроден талант — продължи той, докато връщаше оръжията на кукичките им по стената и подземната тренировъчна зала, използвана и за оръжейна, — след като се справяш толкова добре само след един-единствен урок. Трябва обаче да поработиш над издръжливостта.

— Да, лежането и четенето на книги не допринася за физическата издръжливост — отвърнах аз и се наведох напред, подпрях ръце на коленете и най-сетне си поех дъх.

— Вроден талант — похвали ме Венсан, привлече ме към себе си, макар да бях потна, и обиколи стаята гордо, сякаш бях трофей. — Разбира се, че гаджето ми има талант. При това страхотен талант! Как иначе щеше да посече злото зомби и да спаси съвсем сама немъртвото ми тяло?

Разсмях се, когато той ме пусна пред кабинката на душа и свързаната с него сауна.

— Нямам нищо против да обер а овациите, но все си мисля, че духът ти по време на големия сън, който ме облада, също има пръст в

спасяването ти.

— Заповядай. — Венсан ми подаде кърпа и ме целуна по косата. — Не че не те намирам за страхотно готина, когато си потна — прошепна той и ми намигна мръснишки. Усетих вече познатия трепет в гърдите си. Той се превръщаше в напълно естествено състояние.

— Междувременно ще довърша твоята работа и ще сразя този проклет специалист по оръжията, натрупал умения през деветнайсети век. En garde!^[2] — изрева той, дръпна меч от стената и се обърна.

Гаспар вече го очакваше, стиснал в ръка огромен ошипен боздуган.

— Май ти трябва нещо по-убедително от това мизерно стоманено острие, за да ме надупчиш — охлади той ентусиазма му и с два пръста покани Венсан да се приближи.

Затворих вратата на душкабината и завъртях кранчето, а след това си оставих малко време, докато наблюдавах как мощните струи избликуват от душа и ме обгръща облак пара. Болките от натъртванията преминаха под горещата вода.

„Невероятно“ — помислих си аз за хиляден път, присетила се за паралелния свят, в който се движех. На няколко пресечки оттук, в самото сърце на Париж, водех свършено нормален живот със сестра си, баба и дядо. А ето че се биех с мечове с мъртъвци... добре де, ревенанти, така че не бях права, като ги наричах мъртъвци. Откакто се преместих в Париж, тук бе единственото място, където се чувствах желана и добре приета.

Заслушах се в шума на двубоя, който долиташе в малката кабинка с ламперия от бор, и се замислих над причината да съм тук. Венсан.

Запознах се миналото лято и аз яко хлътнах по него. След като открих какъв е, след като разбрах, че ревенант означава да умира отново и отново, аз му обърнах гръб. Откакто родителите ми загинаха преди година, да съм сама ми се струваше по-безопасно, отколкото нещо или някой непрекъснато да ми напомня за преживяната болка.

Само че Венсан ми направи предложение, на което не успях да устоя. Обеща ми да не умира. Поне не и нарочно. Това обаче е в пълно противоречие с всяка клетка на тялото му. Подтикът на ревенантите да загинат, докато спасяват безценните човешки „обекти“, е по-силен и

неустоим отколкото при наркоманите. Венсан обаче е убеден, че ще се справи. Заради мен.

А пък аз се надявам да успее. Не искам да му причинявам болка, но добре познавам недостатъците си. Вместо да скърбя за загубата му многократно, предпочитам да го напусна. Да си отида. И двамата знаем, че е така. Той може и да е технически мъртъв, но смея да твърдя, че това е единственото разрешение, с което можем и двамата да живеем.

[1] Древногръцки лирически поет. — Б.пр. ↑

[2] Призив „Пази се“ към противника в началото на дуел. — Б.пр. ↑

2.

— Качвам се горе — провикнах се аз.

— Идвам веднага — отвърна Венсан и за частица от секундата измести поглед към стълбите, където бях застанала. Гаспар се възползва от възможността, за да избие меч от ръцете му и той издрънча на пода, а любимият ми разбра, че е сразен.

— Никога...

— ... не отделяй очи от битката — довърши той вместо Гаспар.
— Знам, знам. Признай обаче, че Кейт умее да разсейва хората.

Гаспар се усмихна кисело.

— За себе си говоря.

— Не й позволявай да те разсейва, когато се наложи да й спасяваш живота — сръза го Гаспар, подпъхна пръстите на краката под ефеса на падналия меч и с едно бързо движение го запрати към Венсан.

— Двайсет и първи век е, Гаспар — разсмя се Венсан и стисна меч в дясната си ръка. — Благодарение на твоето обучение Кейт ще може да спаси моя живот. — Той ми отправи широка усмивка и изви многозначително вежди.

Аз се разсмях.

— Съгласен съм — призна Гаспар, — но само ако успее да навакса половината век тренировки, които ти вече имаш зад гърба си.

— Работя по въпроса — провикнах се аз, преди да затворя вратата след себе си и да заглуша дрънченето на метал.

Отворих летящите врати, влязох в просторна, приятна кухня и вдъхнах аромата на прясно опечен сладкиш. Жан се бе навела над сивия гранитен плот. Работеше като готвачка и икономка, но се държеше по-скоро като грижовна майка. Също като майка си и баба си тя се грижеше за ревенантите от десетилетия. Раменете й потръпваха едва забележимо, докато довършваше украсата на шоколадовата торта. Докоснах я по ръката и тя се обърна към мен. По лицето й блестяха сълзи, които тя безуспешно се опита да скрие.

— Добре ли си, Жан? — ахнах аз. Веднага разбрах, че нещо не е наред.

— Шарлот и Шарл са като мои деца — изрече тя.

— Знам — отвърнах и я прегърнах през широката талия, след което отпуснах глава на рамото ѝ. — Те не си отиват завинаги. Нали Жан-Батист каза, че ще се върнат, след като Шарл си прочисти мислите. Няма да е дълго.

Жан изпъна гръб, двете се спогледахме и се разбрахме без думи. Напротив, ще бъде дълго, може би дори завинаги. Момчето бе много объркано.

Собствените ми чувства към него бяха объркани. Той се бе държал с мен враждебно още от самото начало, но след като Шарлот обясни защо, аз изпитах искрено съжаление към него.

Сякаш прочела мислите ми, Жан веднага се опита да го защити:

— Вината не е негова. Той не е искал да застраши никого, нали?

— Знам.

— Просто е по-чувствителен от останалите — обясни тя и отново се приведе над тортата, и започна съсредоточено да рисува захарното цвете. — Това е животът им. Умират отново и отново заради нас, хората, след това ни оставят на съдбата ни. Та той е едва на петнайсет, за бога.

Усмихнах се тъжно.

— Жан, той е на осемдесет.

— *Peu importe*^[1]. — И направи движение, сякаш отмяташе топка през рамо. — Онези, които умират млади, го понасят най-трудно. Баба ми казваше, че един от испанския им клан направил същото. И той бил на петнайсет. Накарал нума да го унищожат, също като Шарл. Само че тогава нещастникът успял.

Жан забеляза, че потръпнах, когато спомена древния враг на ревенантите, и макар че бяхме сами, тя сниши глас:

— За мен така е по-добре от другата крайност. Някои — малцина са — са толкова преситени от ролята, която играят в живота и смъртта на хората, че спасителните им мисии се превръщат в начин на оцеляване. Хората, които спасяват, не ги интересуват, важното е да задоволят страстта си. Предпочитам Шарл да е свръхчувствителен вместо студенокръвен.

— Затова си мисля, че заминаването ще му се отрази добре — уверих я аз. — Така ще се отдалечи от Париж и от хората, които е спасил. — Или не е спасил, напомних си аз и се замислих за фаталния инцидент с корабчето, което запрати Шарл по низходящата спирала. След като не успя да спаси живота на едно момиченце, той започна да се държи странно. Накрая се опита да извърши самоубийство, като по този начин, без да иска, предизвика нападение над братство. — Жан-Батист каза, че могат да идват на гости. Сигурна съм, че ще ги видим в най-скоро време.

Жан кимна колебливо при тези думи.

— Тортата стана много красива — похвалих я и смених темата. Обрах малко глазура от чинията и облизах пръста си. — А пък колко е вкусно!

Жан ме перна с шпатулата, доволна, че отново е поела ролята на майчински настроена домакиня.

— Да знаеш, че ще я съсипеш, ако продължаваш да цапаш така — разсмя се тя. — Върви да видиш дали Шарлот няма нужда от помощ.

— Това да не е погребение, хора. Нова година е и прощалното парти на близнаците. Да празнуваме! — Баритонът на Амброуз се разнесе из стаята с перленосива ламперия и предизвика развеселен смях сред елегантно облечените веселяци. Сто свещи хвърляха отблясъци от кристалните призми на свещниците и разпращаха точици отразена светлина из стаята по-добре от дискотопка.

Масите, подредени в краищата на залата, бяха отрупани с деликатеси, миниеклери, пълни с шоколад и крем с аромат на кафе, macarons^[2], които се топяха в устата, поднесени в поне шест пастелни цвята, купища шоколадови трюфели. След обилната вечеря, която погълнахме току-що, нямах място за тези шедеври на френското сладкарско изкуство. Безобразие. След като знаех, че ще има такива вкусотиини, можех да пропусна хляба и френските сирена.

В другия край на залата Амброуз беше включил айпод към огромните високоговорители. Ухилих се, когато музиката от ерата на джаза се понесе из залата. Въпреки че роденият край Мисисипи ревенант слушаше съвременна музика, слабото му място все още беше музиката, която помнеше от младостта си. Докато грубият глас на Луис Армстронг наелектризираше всички на дансинга, Амброуз прегърна

Шарлот и я завъртя из залата. Сметановата ѝ кожа и русата коса бяха пълна противоположност на кафявата му кожа и късо подстриганата черна коса.

Двамата бяха впечатляваща двойка. Щяха да бъдат, ако наистина бяха двойка. Шарлот копнееше да бъдат — нали сама ми призна. А пък Амброуз поради неизвестна за мен причина (най-вероятно и за него) не желаше подобно нещо да се случва. Обичаше я като брат и това личеше по доволната му усмивка, докато я въртеше в ритъма на танца и я навеждаше ниско.

— Струва ми се забавно. Да пробваме и ние — прошепна глас досами ухото ми. Обърнах се и видях застаналия зад мен Жул. — Колко имена имаш на картата си за танци?

— Провери отново в кой век живееш, Жул — напомних му аз. — Вече не заявяваш предварително с кого ще танцуваш.

Той сви рамене и ми отправи най-флиртаджийската си усмивка.

— Ако обаче имах карта за танци, не трябваше ли първият танц да е запазен за гаджето ми? — пошегувах се аз.

— Не и ако го призова на дуел — отвърна на шегата той, огледа залата за Венсан, който ни наблюдаваше с лека усмивка. Намигна ми и поднови разговора си с Женвиев, забележително красив ревенант, от която навремето ревнувах, преди да разбере, че е щастливо омъжена.

Заедно с нея на тазвечерното парти присъстваха дванайсет ревенанти, които не живеяха в „Ла Мезон“^[3]. Никой не наричаше къщата с оригиналното ѝ име „Отел Гримо дьо ла Рение“ (като hotel в този случай означаваше неприлично голяма, екстравагантна къща). Резиденцията на Жан-Батист беше домът на почитаемия домакин, на Гаспар, Жул, Амброуз, Венсан и до вчера — на Шарл и Шарлот. След като те се преместеха в къщата на Жан-Батист близо до Кан, на тяхно място щяха да пристигнат други двама.

— Добре, за да избегнем Трета световна, първият танц е твой. Но ако Венсан се опита да се намеси, бъди готов да извадиш меч.

Жул докосна въображаемия ефес на кръста си, след това ме прегърна и ме поведе към центъра на дансинга, близо да Амброуз и Шарлот.

— Кейт, мила, светлината на свещите ти отива неимоверно много — прошепна той.

Изчервих се както заради дръзкия начин, по който бузата му докосваше моята, докато той шептеше, така и от ласкателството, което — макар да бях лудо влюбена във Венсан — ми достави удоволствие. Жул бе неспасяем флиртаджия, а аз се бях научила да не приемам лично нищо от онова, което той казваше. Всеки път, когато го срещнех нощем, той беше с различна великолепна жена.

Привлече ме по-близо, докато накрая не се озовахме притиснати един до друг. Разсмях се и го отблъснах.

— Жул, ти си неспасяем женкар — скарах му се аз типично в стила на Джейн Остин.

— На вашите услуги — рече той и се поклони ниско, преди да ме прегърне отново и да ме завърти. — От мен да знаеш, че Венсан не е от ревнивите. — Жул се усмихна срамежливо и ме притисна до себе си. — Няма и причина. Не само че е най-красивият от нас — поне така твърдят жените — ами е вторият след Жан-Батист — спря, за да ме наведе назад, след това за пореден път ме притисна до себе си — и е спечелил сърцето на прелестната Кейт. Няма начин героят да бъде победен.

Не се сдържах и се усмихнах, когато чух „прелестната Кейт“, но също така се замислих над новата информация, която научих.

— Значи Венсан е вторият след Жан-Батист. Това пък какво означава?

— Означава, че ако нещо се случи с Жан-Батист — Жул замълча и ме погледна с известно неудобство, а аз веднага разбрах какво се опитва да ми каже: ако бъде ликвидиран, — или ако реши да се оттегли като глава на ревенантите във Франция, Венсан ще заеме мястото му.

Останах шокирана.

— Той защо не ми е казал?

— Сигурно заради поредното си прекрасно качество — скромността.

Трябвах ми цели две секунди, за да осмисля положението с „втория“, преди да погледна отново Жул.

— А защо го нарече герой?

— Значи и това не ти казал. — Този път той ме погледна изненадано.

— Не е.

— Нямам намерение да разкривам всичките му тайни в една нощ. Попитай го сама.

Веднага прибавих въпроса в папката с неизвестни за Венсан.

— Значи, ако Жан-Батист се оттегли, Венсан ще ти стане шеф — подхвърлих шеговито, за да го подразня, но млъкнах веднага щом забелязах как изражението му се промени от обичайния непукизъм в непоклатима лоялност.

— Венсан е роден за тази работа, Кейт. Или по-точно казано, прероден. Не искам за себе си отговорността, която ще легне един ден на плещите му. Когато това време дойде, ще направя каквото ми каже. Всъщност вече е така, а той дори не ми е станал шеф.

— Знам — признах. — Личи си. Венсан има невероятен късмет, че си до него.

— Не, Кейт. Има късмет, че ти си до него. — Завъртя ме за последно и тогава разбрах, че сме минали през залата и сме точно до любимия ми. Пусна ръцете ми и намигна игриво, след което ме предаде галантно в ръцете на гаджето ми.

— Все още ли си цяла? — пошегува се Венсан, притисна ме до себе си и ме целуна нежно по устните.

— След мръсните танци с Жул ли? Не съм сигурна — отвърнах.

— Той е безобиден — обади се Женвиев.

— Започвам да се обиждам — провикна се Жул от другия край на масата, където си наливаше шампанско във висока чаша. — Смятам се за изключително опасен. — Вдигна чашата към тримата, след което се отдалечи към една от красивите ревенанти в другия край на залата.

— Казах ли ти, че тази вечер си прелестна — прошепна Венсан и ми подаде чашата.

— Поне дванайсет пъти — отвърнах игриво и разперих полата на дългата до пода млечносива рокля, която Джорджия ми помогна да си купя.

— Страхотно, защото тринайсет е любимото ми число — рече той и ме погледна доволно. — Но великолепно изобщо не е най-подходящото определение. Може би... ослепителна? Зашеметяваща? Възхитителна? Да, така е по-добре. Наистина си възхитителна, Кейт.

— Престани — разсмях се аз. — Нарочно говориш така, за да видиш дали няма да ме накараш да се изчервя! Няма да стане!

Венсан се усмихна победоносно и докосна бузата ми с пръст.

— Закъсня.

Извих очи, докато звън като камбанка от леките удари на лъжица по чаша не се разнесе в залата. Амброуз изключи музиката и всички се обърнаха към Жан-Батист, застанал пред множеството с цялата си аристократична надменност. От портретите, които украсяваха стените, бе ясно, че дрехите и косата му са претърпели двеста и четирийсет години развитие, но аристократичното му поведение не се бе променило ни най-малко.

— Добре дошли, братя и сестри, ревенанти от Париж — заговори той на четирийсетината гости. — Благодаря ви, че се присъединихте към нас тази вечер в скромния ми дом.

Гостите се поразмърдаха и се чу приглушен смях.

Той се усмихна и продължи:

— Искам да вдигна тост за нашите любими приятели, които заминават, Шарл и Шарлот. Много ще ни липсват и се надяваме скоро да се върнете.

Всички проследиха погледа на Жан-Батист и изрекоха като един:

— Sante!^[4]

— Много дипломатично, още повече, че той ги изпраща в изгнание — прошепнах на Венсан и погледнах към Шарл, настанил се на старо канапе в единия край на стаята. От деня, в който изложи останалите на риск, като се предаде в ръцете на нума, постоянното му намръщено изражение бе заменено от отчаяние и депресия. Гаспар бе седнал до него за емоционална подкрепа.

Жан-Батист продължи:

— Сигурен съм, че на всички ни се иска да заминем с близнаците на юг при слънцето, но работата ни задържа тук, в Париж. Както всички знаете, откакто нашата човешка приятелка Кейт — той вдигна чаша към мен и ми кимна любезно — срази така умело лидера на враговете ни Люсиен преди малко повече от месец, нума пазят пълно мълчание. Ние сме в готовност, ала досега не са направили опит да си отмъстят. Не е имало контраатака. Още по-притеснително е, че никой от братството не е виждал и нума да се мяркат наоколо. А старите ни врагове не са напуснали Париж. Да ни избягват толкова внимателно, не е характерно за тях, затова можем да сме сигурни, че замислят нещо, следователно имат водач.

Това бе нещо ново за гостите. Спокойствието и търпението им мигом ги напуснаха и в погледите им се появиха смайване и ужас. Някои започнаха да шушукат, но спокойният поглед на Венсан, насочен към говорещия, ми подсказа, че вече е знаел тази информация. Вторият след Жан-Батист, помислих си аз със смесица от почуда и неудобство. Нямах търпение да остана насаме с Венсан, за да го разпитам.

Жан-Батист отново удари с лъжичката по чашата и гостите млъкнаха.

— Братя и сестри, моля ви. — Настъпи тишина. — Всички знаем, че Никола беше вторият след Люсиен. Като знаем колко е избухлив и колко много обича показността, ако беше поел лидерството, досега щяхме да чуем все нещо. Мълчанието означава единствено, че друг е поел контрола. След като не знаем срещу кого се изправяме или кога и къде ще бъде нанесен ответният удар, как да подготвим защитата си?

Отново се разнесе шепот. Този път Жан-Батист повиши глас, за да накара всички да замълчат.

— И така... тъй като сме изправени пред потенциална криза, имаме честта да се възползваме от помощта на човек, който знае повече за историята ни и историята на нума от всички в тази стая. Става въпрос за ревенант, сочен за най-компетентен сред нашия вид във Франция и влиятелна фигура в световния консорциум. Тя предложи да ни помогне да проведем разследване и да планираме стратегия за самозащита или — ако е необходимо — ответен удар. Без повече шум бих искал да представя на онези от вас, които не са имали възможност да се запознаят с нея, Виолет дьо Монтобан и нейния партньор Артур Поанкаре. За нас е чест да останат у дома, докато Шарлот и Шарл отсъстват.

Изад Жан-Батист излезе двойка, която не бях виждала никога досега. Снежнбялото лице на момичето бе подчертано от черна коса, изтеглена назад с помощта на пурпурни цветя. Тя беше дребна и изглеждаше крехка като врабче. Макар да ми се стори по-млада от мен, знаех, че за един ревенант това не означава абсолютно нищо.

Момчето пристъпваше по старомоден начин до нея и ѝ подаваше ръка, за да се подпре. Изглеждаше на около двайсет години и ако русата му коса на по-светли кичури не беше вързана на стегната

опашка, и лицето му не беше толкова гладко обръснато, човек можеше да го сбърка с Кърт Кобейн. С тази разлика, че този имаше синя кръв.

Двамата се поклониха официално на Жан-Батист, след това се обърнаха към останалите и много тържествено кимнаха, за да приемат радушното посрещане. Момичето спря поглед на мен, след това го измести към застаналия отзад Венсан, отпуснал ръка на талията ми. Тя присви едва забележимо очи, преди да огледа множеството, след това видя познат и пристъпи напред, за да побъбрят. Жан-Батист я последва и заговори с жената до него.

Изглежда, речта беше приключила, затова потърсих Шарлот, за да разбера какво мисли тя за новото попълнение. Представянето им по време на прощалното парти на близнаците явно беше взето в последния момент.

Шарлот беше застанала в дъното на стаята заедно с Амброуз, който я беше прегърнал през раменете. Предположих, че я подкрепя както физически, така и морално. Макар тя да не изглеждаше изненадана, бе очевидно, че ѝ струва огромни усилия да се усмихва.

— Отивам да поговоря с Шарлот — прошепнах на Венсан.

— Добре — отвърна той и я погледна, без да крие тревогата си. — Аз ще проверя дали Шарл се държи. — Наведе се, за да ме целуне по слепоочието, след това се отдалечи.

Тръгнах към Шарлот.

— Искаш ли да излезем на чист въздух — предложих аз.

— С удоволствие — отвърна тя и посегна да ме хване за ръката, с което се остави на моите грижи вместо на Амброуз. Не за пръв път се запитах как ще издържи в Южна Франция — на цели девет часа от най-близките си хора. Не се съмнявах в силата на Шарлот. Знаех, че при нужда мога да се облека на рамото ѝ. Сега обаче тя имаше нужда от приятелите, от които насила я откъсвах.

На излизане си взехме палтата и излязохме на леденостудения декемврийски въздух. Луната осветяваше вътрешния двор, огромния мраморен фонтан, в който се виждаше статуята на ангел, прегърнал жена. Още откакто я видях, я сравнявах с нас с Венсан. За мен личният символизъм бе толкова непоклатим, колкото и камъкът, от който бе издялана.

Двете с Шарлот седнахме на ръба на празния фонтан и се сгушихме една до друга, за да ни е по-топло. Прихванах я под ръка и я

притеглих близо до себе си. Като се притиснах в нея, ми беше по-лесно да пренебрегна чувството на вина, че съм прекъснала връзката с приятелите си в Ню Йорк. През най-ужасния период от живота ми, когато скърбях за родителите си, бях изтрила имейл адреса си и не се бях свързвала с никого от тях.

— Ти не знаеше ли, че вашите... — поколебах се, защото търсех по-малко обидна дума от „заместници“ — че Виолет и Артур ще дойдат днес?

Шарлот кимна.

— Жан-Батист ми съобщи вчера. Каза, че не искал да се чувствам така, сякаш бърза да ни подмени с други. Виолет обаче била предложила да дойде, а той имал нужда от нея. Въпреки това ми е мъчно. Чувствам се... нежелана. Все едно съм наказана.

— Дори да имаш чувството, че е наказание, Жан-Батист увери всички, че не е, че никой не те отпраща. Шарл е допуснал грешка, макар и неволно. — Стиснах ръката ѝ.

— Разбирам логиката на Жан-Батист. Ако нума замислят нещо голямо, за Шарл е опасно да бъде тук, както е нерешителен и объркан. Освен това той каза, че ти можеш да останеш, ако желаш.

— Не мога да живея без Шарл — отвърна жално тя. — Той ми е близък. Всичко досега сме преживели заедно.

Кимнах. Разбирах. Двете с Шарлот имахме много общо... без онази работа с безсмъртието. И двете бяхме преживели смъртта на родителите си. И двете бяхме останали само с по един брат или сестра, които ни свързваха с предишния живот. Аз си имах баба и дядо, разбира се, но сестра ми бе последната нишка, която ме свързваше с действителността. Въпреки че значението на думата „действителност“ се бе променила коренно за мен през последните няколко месеца.

— А ти познаваш ли другите? — полюбопитствах аз.

— Да. Всъщност никога не съм ги срещала, но всички са чували за тях. Те са част от „старата гвардия“. Ако си мислиш, че Жан-Батист е стар, те са направо престарели. До един са с аристократично поведение като него.

— Това е очевидно — разсмях се. — Виолет изглежда е загинала много млада.

Шарлот се усмихна.

— На четиринайсет. Баща ѝ бил маркиз или нещо такова, а тя била придворна дама на Ана Бретанска. Загинала, докато спасявала живота на младата кралица по време на опит за отвличане.

— Кралица Ана ли? Че това е било през средновековието! — Опитвах се да си припомня имена и дати от уроците по френски, но Шарлот ме изпревари:

— Загинала е някъде около 1500.

— Леле! Че тя е на повече от половин хилядолетие!

Шарлот кимна умислено.

— Ами Артур?

— И той е от същата епоха. Двамата са се познавали навремето. Доколкото знам, бил е един от съветниците на баща ѝ. Както и да е, и от двамата лъха на изисканост. Двамата с Артур живеят в средновековен замък в долината на Лоара, където сигурно се чувстват като у дома си. — В гласа на Шарлот се прокрадна горчивина. Сякаш ѝ се искаше двамата да се върнат в замъка си и да оставят всички ни на мира.

— Идването им е като сбъдната мечта за Жан-Батист. Родени са толкова отдавна, че са като живи енциклопедии. Нещо като Гаспар, но на десета степен. А пък Виолет е известна по цял свят като експерт по история на ревенантите. Знае за нума повече от когото и да било. Това я прави съвършения кандидат за помощник на Жан-Батист в стратегиите. — Тя сви рамене, сякаш заключението бе очевидно.

Прекъсна ни проскърцването на входната врата. Обърнахме се и видяхме жената, която обсъждахме, гордо вдигнала глава като истинска благородничка, обгърната от надменност също като облак скъп парфюм.

— Здравейте — рече Виолет. Гласът ѝ представляваше странна смесица от тънкото звучене на момиченце и самоувереността на по-възрастна жена. Това странно несъответствие бързо изчезна, щом устните ѝ, истински розови пъпки, се извиха в усмивка, толкова заразна, че не се сдържах и също ѝ се усмигнах.

Тя се наведе, целуна ни по бузите, след това се изправи.

— Искях да се представя. Виолет дьо Монтобан.

— Да, знаем — обади се Шарлот и забодя поглед в обувките ѝ, сякаш в сребърните каишки се криеше отговорът на всички загадки

във вселената и тя щеше да ги научи, ако се взираше достатъчно упорито.

— Ти сигурно си Шарлот — рече Виолет, сякаш не бе забелязала грубостта ѝ, — а ти — обърна се към мен — си човешката придобивка на Венсан.

Звукът, който издадох, бе наполовина пръхтене, наполовина смях.

— Дори си имам име. Аз съм Кейт.

— Разбира се, колко съм глупава. Кейт. — Тя отново насочи вниманието си към Шарлот, която отказваше да вдигне поглед към нея. — Извинявам се, ако неочакваното ни пристигане ви е разстроило — продължи Виолет, разгадала езика на тялото на Шарлот. — Мислех си, че може да ви се стори безчувствено, но след като си предложих услугите, Жан-Батист настоя двамата с Артур да побързаме с навременното си идване.

— Да побързаме с навременното си идване ли? Ти май не излизаш много — засече я невъзпитано Шарлот.

— Шарлот! — срязах я аз.

— Няма нищо — засмя се Виолет. — Двамата с Артур предпочитаме да общуваме помежду си. Прекарвам повечето време със старите книги. А като управители на Шато дьо Ланже не излизаме много, както казват днес. Веднага се разбира от начина ми на говорене.

— Ако никога не общуваш с хора, как успяваш да се интегрираш, за да ги спасяваш? — полюбопитства Шарлот, като се стараеше да потисне горчивината си.

— Сигурно си наясно, че колкото по-дълго сме ревенанти, толкова по-малко желание изпитваме да умираме. Наближавах шейсетте, когато разговарях с Жан-Батист преди две седмици. Оттогава успях да спася няколко циганчета, които си играеха на железопътните релси, а пък Артур спаси ловец от див глиган. Затова сега сме толкова свежи и готови да поемем задачата, която ни предстои. Но това е най-интересното — тя замълча и се усмихна, — което ни се е случвало от десетилетия.

Потръпнах от мисълта, че това младо момиче до съвсем скоро е било на възрастта на баба си — ако баба ѝ не лежеше мумифицирана някъде. А ето че в момента тя изглеждаше значително по-млада от мен. Трябваше вече да съм свикнала, че ревенантите възкръсват на

възрастта, на която са загинали първия път, въпреки това ми беше безкрайно трудно.

Виолет остана загледана в Шарлот още секунда, след което докосна ръката ѝ.

— Не е нужно да се настанявам в твоята стая, ако не искаш. Жан-Батист ми предложи гостната, ако предпочитам. Вкусът, с който си я подредила, ми допада повече от неговата слабост към тъмна кожена ламперия и полилеи от еленови рога.

Шарлот не се сдържа и се разсмя. Протегна ръка към Виолет, стисна пръстите ѝ и вдигна поглед към старата жена.

— Извинявай. Просто на двамата с Шарл ни е много трудно. Всички тук са ми като семейство и фактът, че се налага да ги напуснем по време на криза, буквално ме убива.

Потиснах усмивката си. Шарлот забеляза и се ухили.

— Добре де, не точно буквално, но разбираш какво имам предвид.

Виолет се наведе към нея, разпери ръце и я прегърна нежно.

— Всичко ще се оправи. Двамата с Артур ще се грижим за останалите и докато се усетиш, трудностите ще са отминали.

Шарлот отвърна на прегръдката ѝ малко вдървено, тъй като помладото момиче бе застанало така, сякаш носеше корсет. По всичко обаче изглеждаше, че мирът между двете е възстановен. Запитах се дали и Шарл бе толкова отстъпчив.

[1] Дребна работа (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Малки крехки сладки с пълнеж, чийто основни съставки са бадемово брашно, белтъци и пудра захар, грешно навлезли в българския под името „макарони“. — Б.пр. ↑

[3] Къщата (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Наздраве! (фр.). — Б.пр. ↑

3.

Един от прозорците на балната зала се отвори и Венсан се надвеси, също като герой от старомоден филм, облечен във винтидж смокинг.

— Дами, почти полунощ е. Аз лично се надявах да не ми се налага да целувам Гаспар, когато часовникът удари дванайсет. — Той се ухили и погледна през рамо към по-възрастния мъж, който изви очи и поклати отчаяно глава.

С Виолет и Шарлот се върнахме в стаята тъкмо когато гостите започнаха обратното броене преди настъпването на Нова година. Въздухът буквално пропукваше от вълнение. Като знаех колко пъти тези хора са посрещали празника, ми се стори интересно, че не им е омръзнало. За хората това бе началото на чисто нова година, една от няколкото десетки, които им бяха отредени. Само че за неограничения брой нови начала на ревенантите беше наистина интересно, че те също зачитат празника като нещо специално.

Венсан ме чакаше до вратата и ме прегърна, щом обратното броене започна.

— Кажу какво мислиш за първата ни Нова година заедно? — попита и ме погледна така, сякаш бях личното му малко чудо. Странното бе, че аз изпитвах същото към него.

— Напоследък в живота ми имаше толкова много начала, та ми се струва, че замених стария си живот за чисто нов — отговорих.

— Това добре ли е?

В този момент обратното броене стигна до едно, аз привлякох главата му към себе си и той ме притисна силно. Устните ни се срещнаха и докато се целувахме, нещо в мен тръпнеше и се разгръщаше, докато не ми се стори, че сърцето ми ще се пръсне. Със съннена усмивка и полузатворени очи Венсан зашепна:

— Кейт. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Тук съм заради теб — прошепнах аз.

Той ме погледна любопитно.

— Ти ме спаси от моята тъма.

Не за пръв път се запитах какво ли щеше да се случи, ако не се бях запознала с Венсан и не се бях изтръгнала от затвора на съсипващата мъка, в който се бях затворила след фаталната катастрофа, в която загинаха родителите ми. Сигурно все още щях да се свивам като зародиш на леглото в дома на баба и дядо, ако той не ми беше показал, че има чудесна причина да се живее, че животът може отново да се превърне в нещо прекрасно.

— Ти се спаси сама — прошепна той. — Аз просто ти подадох ръка.

Той ме прегърна силно. Затворих очи и оставих любовта му да ме напои като мед.

Най-сетне се отдръпнахме, аз стиснах ръката му и отпуснах глава на рамото му, докато се оглеждахме. На трепкащата светлина на свещите Жан-Батист и Гаспар бяха застанали гордо един до друг в единия край на стаята, лактите им почти се докосваха, а позите им сякаш казваха, че двамата са домакините на това велико събитие. Гаспар се приведе, за да прошепне нещо заговорнически, а Жан-Батист отвърна с гръмък смях. Напрежението, което се усещаше след речта му, се беше стопило в магията на вечерта.

Амброуз прегръщаше очарованата Шарлот, вдигнал я също като парцалена кукла на трийсет сантиметра от пода в големите си ръце. Жул бе застанал близо до бара и наблюдаваше нас двамата с Венсан. Когато погледите ни се срещнаха, той нацупи устни и ми изпрати иронична въздушна целувка, преди да се обърне към поразителния млад ревенант, с когото разговаряше. Виолет беше застанала до Артур, отпуснала нежно глава на рамото му, докато двамата оглеждаха гостите. Забелязах още няколко двойки сред ревенантите, които се прегръщаха и целуваха.

„Някои намират любовта“ — помислих си аз.

Шарлот ми беше казала, че Амброуз и Жул са свалячи, че излизат с човешки момичета, но никога не задълбочават отношенията си с тях. Жан-Батист не поощряваше връзките между хора и ревенанти — беше забранил човешките „любовници“, както той се изразяваше, да стъпват в къщата. Освен малцината полицаи и шофьори на линейки, от чиито услуги се възползваха ревенантите и човешките служители като Жан, чиито семейства бяха работили за Жан-Батист от поколения,

аз бях единственият аутсайдер, спечелил доверието им и допуснат в дома им.

Тъй като тайното им съществуване до голяма степен изключваше възможността да излизат с човешко същество, да изберат някои от своите бе единствената друга възможност за любов. А както Шарлот каза, изборът не беше богат.

Час по-късно гостите започнаха да се разотиват и аз казах на Венсан, че съм готова да си вървя.

— Трябва да изчакаме Амброуз — рече той и ме наметна с палтото. Сърцето ми се сви. Как само ми се искаше да го разпитам за това, че е втори след Жан-Батист и онази работа с героя. Изглежда трябваше да почакам с въпросите, защото той едва ли щеше да ми обясни пред Амброуз. Жул беше прав за скромността на Венсан. Той не обичаше да се хвали.

— Трябват ли ми двама пазачи? — пошегувах се аз, докато вървахме към портата.

— Трима — отвърна Амброуз. — С нас ще дойде и Анри, стар приятел на Гаспар, който ще ни бъде призрак-пазач.

— Добре. Bonjour, Анри — поздравих на висок глас и си помислих, че тази работа е наистина странна.

Преди няколко месеца бях научила, че в продължение на три дни на месец ревенантите се връщат към състоянието на мъртвешки сън. През първия от тези три дни изглеждаха съвсем мъртви. През следващите четирийсет и осем часа умът им беше буден и можеше да пътува. Това състояние наричаха големия сън. Когато търсеха хора, които да спасят, ревенантите обикаляха по двойки, придружавани от дух на някой спящ, който имаше поглед няколко минути напред в бъдещето и можеше да ги предупреди какво ще се случи.

— Такава охрана само за мен? — подсмихнах се аз и хванах под ръка двамата си придружители. — Нали Гаспар ме похвали, че съм станала по-добра в боя.

— Амброуз и Анри ще дойдат колкото за да пазят теб, толкова и мен — увери ме Венсан. — Тази вечер нума може да решат да нападнат. Тактически е много разумно, след като повечето от парижките ревенанти са в една сграда. Дори да не нападнат, наоколо се мотаят предостатъчно пияни откачалки, които се чудят как да си

разнообразят живота навръх Нова година. — Той се усмихна и натисна копче до портата.

Автоматичните светлини се включиха, аз вдигнах поглед и помахам на охранителната камера. Ако някой си направеше труд да погледне видеото, щяха да ме видят във вечерна рокля, достойна за червения килим, в компанията на двама красавци в смокинги. „Не е зле — помислих си аз — за момиче, което допреди няколко месеца не бе излизало на истинска среща!“

Луната приличаше на прожектор и разпиляваше разтопено сребро по старите дървета, обточили парижките улици. Двойки в официални рокли и костюми се прибираха към къщи, след като бяха отпразнували идването на новата година, и придаваха на града празнична атмосфера. Ароматът на печени сладкиши се носеше от една *bou-langerie*^[1], чиито майстор очевидно си вършеше съвестно работата и спазваше работното си време дори по празници. Опасността беше последната ми мисъл, когато стиснах ръката на Венсан.

На две пресечки от нас непринуденото държание на спътниците ми неочаквано се промени. Огледах се, не забелязах нищо нередно, но двамата бяха настръхнали.

— Какво става? — попитах и веднага забелязах как лицето на Венсан се изопна.

— Анри не е сигурен. Нума би трябвало да се отправят към нас, но тези типове се държат странно — обясни той и двамата с Амброуз се спогледаха. Ускориха крачка. Затичахме, но аз бях нестабилна, защото този път бях на високи токчета вместо с обичайните си гуменки. Докато приближавахме сградата, в която живееха баба и дядо, се запитах какво ли щеше да стане, ако ни нападнаха враговете на ревенантите.

— Нали нума не биха направили нищо на обществено място? — попитах задъхано, въпреки че си спомних как преди два месеца двама наръгаха Амброуз пред един ресторант.

— Никога не се бием пред хора... ако е възможно — отвърна Амброуз. — Същото важи и за нума. Тайната ни може да бъде компрометирана, ако извадим бойните секири и ги размахаме пред смъртни.

— Но защо? Хората няма да тръгнат да ви преследват, за да ви унищожат.

— Опитваме се да останем незабелязани не само на човешкия радар — продължи той. Всяка негова крачка се равняваше на две от моите. — Както вече ти казах, има и други. И за да сме наясно, нямам никакво намерение да обсъждам какви свръхестествени сили съществуват извън научнофантастичните романи. Всички следваме някакъв код на честта.

— Анри казва, че каквито и да са, са се отправили насам — подхвърли Венсан и сериозният му глас заличи другите ми въпроси.

Изминахме тичешком последните няколко метра до входа ми и аз бързо набрах кода, сякаш животът на всички ни зависеше от това. Венсан и Амброуз стояха до мен като натруфени бодигардове, ръцете им стиснали ефесите на оръжията, които криеха под балтоните.

Бравата поддаде, аз бутнах входната врата и в същия момент някаква кола приближи откъм булеварда. Дългите й светлини осветиха тъмната улица и тримата веднага се обърнахме към приближаващия автомобил.

Радиото на аудито, пълно с тийнейджъри гърмеше, когато спряха пред нас. Вратата се отвори и от предната седалка изскочиха момче и момиче. Четиримата веселяци на задната седалка се развикаха, когато сестра ми се надигна от тротоара и се поклони театрално.

— Лека нощ на 'сички — избъбри тя с типичния за южняшка красавица акцент.

— Предлагаме услуги от врата до врата. Само най-доброто за Джорджия — рече момчето и отново се настани в колата. — Bonne annеe! Честита нова година! — разнесе се хор от гласове, докато се отдалечаваха.

Амброуз и Венсан отпуснаха балтоните, за да скрият оръжията и Джорджия да не забележи, че са разтревожени.

— Здравсти, Венсан. Здравей, Амброуз, красавецо — изгука тя и пристъпи към нас в късата си дантелена рокля. Късо подстриганата й светлоруса коса бе зализана назад с гел и откриваше обсипаното й с лунички лице. — Страхотни сте в официално облекло. Ако момчетата от „Чипъндейл“, които поръчахме, бяха красиви като вас, тогава вечерта нямаше да бъде чак такъв провал.

Тя погледна часовника си и ахна ужасено:

— Още няма един и половина след полунощ, а аз се прибирам. Какво унижение! А пък полицаите си въобразяват, че имат право да разтурят партито, защото сме били твърде шумни на Нова година! Не ги разбирам тези работи. Та това беше най-тихото и кротко прекарване.

Тя ме забеляза полускрита зад вратата.

— Кейт, какви ги вършиш?

Не дочака отговор, отправи най-ослепителната си усмивка на момчетата, стисна с обич ръката ми и профуча покрай мен навътре.

— Въобразявам ли си или Джорджия е превключила на висока скорост? — разсмя се Венсан.

— Навакса изгубеното време след петте седмици почивка — обясних аз и си спомних как Джорджия се беше зарекла, че повече няма да погледне мъж, след като гаджето ѝ, лидерът на нума, Люсиен, едва не я уби.

— Спокойно можем да я наемем за охранител. Заедно с целия ѝ антураж като нищо ще изплашат всички подозрителни типове в квартала — подсмихна се Амброуз.

Което ми напомни, че...

— Какво стана с онези, които ни преследваха?

— Шумните веселяци с автомобила ги подплашиха — обясни Амброуз.

— Слушай, Кейт — рече Венсан, докато оглеждаше разтревожено безлюдната улица. — Жан-Батист беше прав, като каза, че нямаме представа кога ще ударят нума. А покрай онова, което ни дебнеше, започвам да се питам дали няма да е разумно да си поне от време на време с придружител. Жан-Батист ме помоли да се заема с едни проекти — той стрелна Амброуз с поглед, — така че няма да съм непрекъснато с теб.

— Придружител ли каза? — попитах, обзета отново от безпокойство.

— Какво им е лошото на един или двама ангели-хранители? — попита Амброуз. — Излизаш с ревенант, Кейти-Лу, би трябвало да знаеш, че все някой ще те следи отдалече.

— Ако не се движа с вас, подвижните мишени, лошите няма да се заинтересуват от мен, нали? — сопнах се аз. Да се разхождам с гаджето си беше едно, но да ме следват ревенанти всеки път, когато изляза някъде в Париж, бе коренно различно. Поклатих глава. — Ще

получа ли целувка за лека нощ или това е в разрез с правилата на придружителите?

Вдигнах лице към Венсан и той ме целуна послушно, с такава нежност, че цялото ми тяло се разтопи като бонбон.

— Чао, Кейти-Лу — подхвърли Амброуз и се обърна, готов да си тръгне.

— Чао — провикнах се аз, когато ревенантите поеха през сенките. Когато се скриха от погледа ми, аз последвах сестра си в апартамента на баба и дядо.

Джорджия вече бе свалила официалната си рокля и бе намъкнала огромна тениска.

— Не един, ами двама, а? — подхвърли тя.

— Трима — уточних аз. — Някой си Анри се рееше около нас. Венсан се е побъркал, че ще ни нападнат лошите зомбита. След като лидерът им вече го няма, нума са се притаили и ревенантите чакат изненадващо нападение.

— Изчезналите от картинката нума ми се струва нещо твърде хубаво. — Тя се наведе към огледалото и избърса червилото си с мокра кърпичка. — Лично аз съм доволна, че досега не съм попадала на убийци оттогава... откакто клъцна главата на бившето ми гадже с меч. — Въпреки че сестра ми говореше напълно незаинтересовано, аз все още усещах дълбоко стаената ѝ тревога.

— Венсан настоява да ходя с бодигард, когато не е с мен.

— Страхотно! — възкликна Джорджия и очите ѝ заблестяха в очакване.

— Изобщо не е страхотно — отвърнах аз. — Нямам никакво желание някой да ме следи навсякъде, където отида. Ще бъде адски... шантаво.

— Не мисли, че ще те следи. Казвай си, че ще те придружава. А и какво значение има? Ти и без това прекарваш почти цялото си време ако не с Венсан, то с някой от приятелите му.

Погледнах я внимателно. Тя не ме критикуваше. За моята суперобщителна сестра това бе нещо напълно нормално — дори бе за предпочитане — да бъде заобиколена от хора двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

— Ти забрави ли с кого разговаряш, Джорджия? Аз съм единствената ти сестра. Не съм кралицата на парижкия нощен живот и

понякога ми е приятно да се поразходя сама.

— Тогава просто кажи на Венсан, че не ти трябва бавачка. Той те обожаваше. Твоята дума е закон за него.

Извих очи. Да бе, сигурно.

— Той използва думата придружител.

— Венсан става страшно готин, когато говори като някое деденце — пошегува се тя. — Докато се усетиш, ще вземе да попита деди дали може да те ухажва и след това всичко ще тръгне по наклонената плоскост. Изкуствени зъби, провиснали дънки.

— Гадост! — разсмях се аз и пернах сестра си по ръката.

Телефонът на Джорджия зазвъня от чантичката й. Тя го извади и започна да пише есемес. След това ме погледна.

— Между другото, Кейти, страхотна си в тази рокля.

Наведох се и прегърнах невероятната си сестра, която обожаваше социалния живот, а след това я оставих да продължи новогодишните флиртове и закачки.

[1] пекарна (фр.). — Б.пр. ↑

4.

Тъй като беше Нова година, Лионската гара беше почти празна. Гълъби камикадзе правеха лупинги под покрива от стъкло и стомана. Малката ни група от шест човека изглеждаше съвсем мъничка в чудовищната зала, докато наблюдавахме как Шарлот и Шарл се качват на ултрамодерния високоскоростен влак, който щеше да ги отведе от Париж до Ница за по-малко от шест часа. Амброуз натовари малката планина куфари в багажното на вагона им, докато близнаците се прегръщаха с нас, с Жул и Венс и целунаха по-студено Гаспар и Жан-Батист.

Когато къртящ женски глас обяви, че влакът потегля, Шарл се отскубна от мечешката прегръдка на Амброуз и се качи на влака, без да се обърне назад. Шарлот избърса сълзите и се обърна.

— Скоро ще се върнете — заяви Жан-Батист и в гласа му се прокрадна вълнение, нещо напълно необичайно за него. Тя кимна мълчаливо и го погледна така, сякаш всеки момент щеше да се разридае.

— Имейл... телефон! — напомних ѝ аз. — Ще се чуваме... обещавам! — Изпратих ѝ въздушни целувки и с двете си ръце, когато тя се качи на влака и се скри зад тъмните прозорци.

Венсан ме прегърна през раменете за кураж. Обърнах се, за да не видят близнаците, че плача.

Шарлот бе единственото момиче, с което се сближих, откакто се преместихме в Париж преди почти цяла година. Вината беше моя. Аз изобщо не си търсех приятели. През половината време се държах като отшелник. След това в живота ми се появи Венсан и нахлу с всичките си приятели. Вече ми бе направило впечатление, че предпочитам да прекарвам времето си с немъртвите вместо с живите. Постарах се да не мисля какво издава това за мен.

Свирката на кондуктора прониза ледения въздух. Влакът потръпна и потегли. Пъстрата ни група помахаше към тъмните прозорци, след което безмълвно потеглихме към входа на гарата. Всички бяхме

потънали в мисли, когато телефонът на Венсан иззвъня. Той погледна екранчето и отговори:

— Bonjour, Женвиев. — След като слуша за кратко, той се закова на място и лицето му посивя. — О, не! Не!

Щом чуха скръбния му глас, останалите също спряха и зачакаха.

— Стой там. Идваме веднага. — Затвори телефона и се обърна към нас: — Съпругът на Женвиев е починал тази сутрин. Снощи си е легнал и така и не се е събудил.

Всички ахнаха, неспособни да повярват.

— Горкичката ми Женвиев — рече най-сетне Гаспар и наруши мълчанието.

— Тя уведомила ли е... — започна Жан-Батист.

— Докторът вече е удостоверил смъртта на Филип и съдебният лекар е взел тялото. Можела е да позвъни и по-рано, но се опасявала, че ако Шарлот научи, няма да се качи на влака.

Жан-Батист кимна.

Въпреки че Женвиев живееше в другия край на града и рядко се отбиваше в „Ла Мезон“, двете с Шарлот бяха приятелки от десетилетия. Веднъж Шарлот ми каза, че не се мотаела само с момчетата. Преди да се появя аз, Женвиев била единствената ѝ приятелка и тя ходела у тях всеки път, когато двамата с Шарл се карали.

— Помоли двама от нас да отидат, за да ѝ помогнат да организира погребението. Кейт, искаш ли да дойдеш с мен? — попита Венсан.

Кимнах.

— Аз ще дойда — отговориха в един глас Жул и Амброуз.

— Амброуз, надявах се да помогнеш на Виолет и Артур да се настанят — рече Гаспар. — Но, разбира се... — Той вдигна разтрепераната си ръка, сякаш не беше сигурен доколко е прав да иска подобно нещо.

Амброуз се поколеба, след това се съгласи:

— Не, прав си, Гаспар. Ще се върна с теб в къщата. Много поздравя на Женвиев, кажете ѝ, че ще се отбия по-късно — помоли ни той, прехвърли каската в другата си ръка, потупа Венсан по рамото и потегли, последван от Гаспар и Жан-Батист.

С Жул и Венсан се качихме в едно такси и петнайсет минути по-късно бяхме в дома на Женвиев на малка уличка в квартал „Музая“ на Белвил.

Докато слизахме от автомобила, аз учудено се огледах. Въпреки че все още бяхме в Париж, от двете страни на улиците се издигаха двуетажни тухлени къщи с малки дворчета вместо типичните за града многоетажни жилищни кооперации. Минахме покрай бяла дървена ограда, пресякохме засенчен от дървета двор и стигнахме верандата, където ни чакаше Женвиев, подпряла се на рамката на вратата, сякаш нямаше сили да се задържи права.

Когато Жул и Венсан се приближиха, тя се отпусна в прегръдките им.

— Издъхнал е в съня си. Четяла съм, когато си е отишъл, и дори не съм забелязала — призна тя. Светлосините ѝ очи блестяха от сълзи и умора.

— Всичко ще бъде наред — успокои я Венсан и я остави на грижите на Жул. Последвахме ги по коридора и после в светъл, просторен хол. Жул я настани внимателно на бяло канапе, сякаш тя бе от фино стъкло, след това се отпусна до нея. Тя се сгуши в него и попи подпухналите си очи със салфетка, а ние с Венсан седнахме на пода в краката ѝ.

— Какво трябва да се направи? — попита тихо Венсан.

— Нищо по документите. Двамата с Филип се подготвихме за подобно нещо от известно време. Къщата и парите са на мое име — ти нали се погрижи за това преди време — кимна тя през сълзи на Венсан.

— Дипломата по право е много полезна, когато трябва да регистрираш имот и банкова сметка на името на мъртва жена — усмихна се мрачно той.

— Двамата с Филип вече бяхме решили всичко за погребението му. Няма да има църковна служба, нито ще разгласяваме, съвсем малка церемония с нашите на „Пер Лашез“.

„Само на най-известното парижко гробище“ — помислих си аз, обзета от страхопочитание, и си припомних обиколката, която направихме с мама, за да разгледаме гробовете на Виктор Юго, Оскар Уайлд, Гъртруд Стайн и Джим Морисън, наред с много други. Филип

— по-скоро Женвиев — сигурно имаше страхотни връзки, за да му осигури гроб там.

— Много ми се пие чаша чай — рече тя, без да се обръща към когото и да било.

— Ще ти направя! — Скочих веднага, доволна, че мога да върша нещо. — Само ми кажи къде е кухнята.

Пуснах котлона, сложих чайника и започнах да отварям шкафовете, докато не намерих порцеланов чайник, чаши и кутия с чай. На стената на кухнята имаше снимки в рамки и аз ги заразглеждах, докато чаках водата да заври.

Първата беше стара, черно-бяла на Женвиев в сватбена рокля, в прегръдките на мъж във фрак, който я пренасяше през прага на тази къща. Роклята на Женвиев и накъдрената коса издаваха, че снимката е правена в периода около Втората световна война. Двамата бяха засмени, приличаха на всяка друга безумно щастлива двойка в сватбения ден.

На следващата снимка се виждаше същият мъж, застанал пред гараж, облечен в светъл гащеризон, изцапан с машинно масло. Беше се навел над автомобил, вирнал единия палец, стиснал гаечен ключ в другата ръка. Лицето му не се бе променило от сватбената снимка, затова реших, че тази е правена през четирийсетте или петдесетте.

Прехвърлих се на следващата, вероятно от шейсетте, ако можех да съдя по прическата на Женвиев в стила на Джаки О. Тя бе непроменена, но косата на съпруга ѝ бе започнала да се прошарва и личеше, че вече е навършил четирийсет. Двамата спокойно можеха да минат за мъж на средна възраст и значително по-младата му съпруга.

Следващата снимка бе много по-различна, цветна и възрастта личеше по-ясно. Наведох се по-близо, за да видя надписа най-долу.

„Шейсет години на този свят и любовта ми към теб
ще бъде вечна.

Филип.“

Мъжът на снимката бе седнал във фотьойл, а до него се виждаше метална проходилка. Женвиев бе приседнала на подлакътника, навела се, за да го целуне по бузата, а той се бе усмихнал широко право в

обектива. Изглеждаше ужасно стар. На нея никой не би й дал повече от двайсет. Дватамата обаче изглеждаха влюбени както в деня на сватбата.

Трепнах, когато чайникът засвири на печката. Бях забравила къде се намирам и се бях потопила в историята им — история, пълна с любов и щастие, но завършила трагично, както в творба на Омир.

Когато се върнах в хола, понесла поднос с чайник и чаши, Жул крачеше напред-назад и говореше по мобилния си телефон, за да съобщи новината на приятелите им.

Женвиев седеше на канапето, отпуснала глава на рамото на Венсан, загледана неவிждащо в пространството.

Гаджето ми ме гледаше с потъмнели очи, докато пресичах стаята, за да оставя подноса на масичката пред тях. На лицето му се изписа гримаса на болка и аз разбрах, че мислим за едно и също. Историята на Женвиев и човешкия ѝ съпруг един ден щеше да се повтори и при нас.

5.

Бяхме на гробището, сред надгробните камъни и плочи, четирийсет и няколко мъртви и аз. Двама от останалите опечалени дори бяха полагани в ковчези, погребвани дълбоко в пръстта на Франция, преди Жан-Батист или друг като него, който притежава „прозрението“, да ги изрови.

Както ми обясни Венсан, бъдещият ревенант излъчва светлина като от фар, която блести право към небето и могат да я видят единствено онези ревенанти, които притежават дара да виждат аурата на останалите. Ако човекът с прозрение стигне до трупа, преди да се събуди след трите дни на трансформация — ако осигурят храна, вода и подслон за будния ревенант — се ражда нов безсмъртен. Ако ли не... „прах при прахта, пепел при пепелта“.

Въпреки че Филип не бе изпълнил изискването за ревенант да умре вместо друг, Женвиев не желаше да рискува и изчака четвъртия ден след смъртта му, за да го погребе. Сега бе коленичила до гроба, наметната с черна пелерина, и хвърляше букети бели цветя върху ковчеза.

— Единствено теб обичам — прозвуча приглушеният глас на някакво момиче зад мен. Венсан ме бе оставил сама, за да бъде до Женвиев, и сега загреба с ръка шепя пръст и я хвърли сред цветята, преди да отстъпи мястото си на следващия опечален. Обърнах се и видях, че Виолет е застанала до мен.

— Какво каза?

— Ситните бели цветчета, които Женвиев хвърля, се казват арбутус, ягодово дърво. — Видя объркването ми и се поправи: — Все забравям, че днес вече не преподават езика на цветята. Това беше един от най-важните елементи в образованието на истинската дама. Всяко цвете носи отделно значение. А арбутус означава „Обичам единствено теб“. Женвиев сигурно знае и затова ги е избрала за голямата си любов.

Кимнах мълчаливо.

— Истинска трагедия — продължи тя със старомодния си начин на изразяване. Понякога ми беше трудно да разбирам какво се опитва да каже, защото думите ѝ звучаха така, сякаш цитираше Шекспир, но на старофренски. — Защо му трябва на някого да се подлага на подобна мъка е наистина необяснимо за мен. Че тя не можеше да очаква друго освен мъка, след като се е обвързала с човек.

Думите ѝ прозвучаха остро, но след това Виолет се обърна към мен, ахна и се ококори.

— Кейт. Много се извинявам! Така добре се вписваш сред останалите ревенанти, че съвсем забравих, че не си една от нас. А нали вие двамата с Венсан сте... — Тя се опита да намери подходящите думи.

— Заедно — заявих троснато.

— Да, разбира се, заедно. Това е много... приятно. Моля те, забрави казаното.

Виолет изглеждаше така, сякаш бе готова да се разплаче, толкова се смути. Докоснах рамото ѝ с ръка.

— Не се притеснявай. Наистина няма защо. Понякога и аз забравям, че двамата с Венсан сме различни. — Това бе лъжа, защото почти нямаше миг, в който да не мисля за въпросната разлика. Само че тя ми се стори наистина сломена и след като кимна с облекчение, пристъпи напред, наведе се, загреба шепа пръст и я хвърли в гроба.

Последва кратко раздвижване, Венсан вдигна ръка, за да накара опечалените да замълчат, тъй като бяха започнали да си говорят.

— Извинете ме, приятели — провикна се той. — Женвиев искаше да каже нещо, но ме помоли да я заместя. Двамата с Филип са имали любим откъс от романа „Животът и мненията на Тристрам Шанди“^[1]. Тя каза, че им е помагал да приемат фактите.

Той прочисти гърлото си и зачете:

— „Времето лети прекалено бързо... дните, часовете... прелитат над нас като леки облаци във ветровит ден и никога повече не се връщат — всичко отминава — докато навиваш на пръста си тази къдрица — виж, тя посивя...“

Венсан вдигна глава, срещна погледа ми, след това ми се стори разтревожен, но обърна страницата и продължи:

— „Всеки път, когато целуна ръката ти за сбогом, всяка последвала раздяла, са прелюдии към другите раздели, които ни

предстоят!“

Сърцето ми затуптя. Не говорех символично. Този път усетих истинска болка. Този откъс сякаш бе написан за нас с Венсан. Най-ужасният ми страх за бъдещето бе описан в литературата и звучеше като погребална песен.

„Все едно е писано за нас“ — помислих си отново. Каквото и да се случеше, сякаш бяхме обречени от съдбата. Дори Венсан да издържеше агонията, която щеше да изпита, като се въздържаше от умирање, и да остарее с мен, някой ден щеше да е като Женвиев, красив тийнейджър, застанал до гроба на старата си любима.

„Защо изобщо се замислям, че ще остарее с някого — възропта вътрешният ми глас и аз се почувствах като безволев идиот. — Аз съм още тийнейджърка! Откъде мога да знам какво ще стане след пет години, камо ли след шейсет?“ Но не можех да прогоня подобни мисли. Трагедията бе истинска, тя щеше да се стовари съвсем скоро, а аз нямаше да успея да я предотвратя с разумно обяснение.

Неразумна мъка нахлу отрано в сърцето ми и извика сълзи в очите ми. Трябваше да се махна веднага. Налагаше се да се отдалеча от мястото, което напомняше какъв е крайният резултат на всеки смъртен. Заотстъпвах бавно назад с надеждата никой да не забележи, че се измъквам.

Щом се отдръпнах от групата, закрачих бързо и само за секунда спрях, за да погледна през рамо. Никой не забеляза, че си тръгвам. Всички наблюдаваха Венсан, сега вече скрит от морето от черни костюми. Самата аз се изгубих за момент сред тълпата от туристи, които държаха карти, за да открият гробовете на известни личности.

— Едит Пиаф, два гроба напред и един надясно — провикна се гид, повел група американски тийнейджъри. „Допреди година това можеше да съм аз“ — помислих си и погледнах усмихнато, безгрижно момиче на моята възраст. Продължих с тях, докато не се озовах на безопасно разстояние от погребението.

Изобщо не се интересувах в каква посока вървя. Навлизах все по-навътре сред гробовете. Заръмя студен дъжд, който като ледени стрелички пареше кожата ми и аз се прикрих зад готическа скулптура издялана в камък. Покривът се поддържаше от колони. Скрих се от дъжда, но не и от ледения вятър. Свих се до обрасъл с бурени гроб, над който бдяха две статуи, полегнали една до друга, ръцете им стиснати

във вечна молитва на мраморното ложе. След като се зачудих известно време, си спомних къде се намирам — бях спирала тук, когато идвах с мама. Това беше гробницата на Абелар и Елоиз^[2]. „Колко символично — помислих си, — че тъкмо днес се озовах на гроба на най-известните френски влюбени, чиято връзка е завършила трагично.“

Седнах в основата на статуите, притиснала колене към гърдите си, загърнах и краката си с палтото, за да се защита от студа и дъжда. От месеци не се бях чувствала толкова самотна. Избърсах лицето си с ръкава и се съсредоточих над настоящия момент. Защо се страхувах толкова?

Взех лъскав черен камък от основата на гроба и го запрехвърлях в дланта си, докато не се затопли. След това го оставих до крака си, за да маркира първа точка от списъка ми със страхове. Дори Венсан да успееше да се въздържи от смърт, той щеше да търпи емоционална и физическа болка десетилетия наред. Беше жестоко и егоистично от моя страна да го карам да понася подобно нещо, и то единствено заради моята слабост.

Взех друг камък и го оставих до първия. Ако Венсан не можеше да се въздържи, щеше да ми се наложи да се сблъскам с призрака на обезобразения му труп всеки път, когато умреше заради някого.

Сбърчих чело и поставих лъскав камък номер три. Ако дори след като успеех да остана с него и се научех да живея с травмата на многобройните му смърти, той щеше да ме наблюдава как старея. Накрая пък щях да умра.

Трите черни камъка приличаха на елипси и чакаха следващата ми стъпка. Да, можех да добавя към списъка на страховете си и основния страх на ревенантите. Някой злобен нума като Люсиен можеше да преследва Венсан и да го унищожи. Следващия път може би щеше да успее. Тогава аз щях да остана сама.

„Престани, Кейт“ — казах си. Смъртта и старостта бяха далече, щях да се справя с тях, когато им дойдеше времето, и то ако останехме заедно. Реално погледнато, изобщо не беше сигурно дали това време ще настъпи, независимо колко ми се искаше. Смъртните двойки срещат много трудности, докато уредят живота си.

Останалите няма никакъв смисъл да се чудят какво ли ще се случи. Ако не се опитвах да надничам в бъдещето, щях да се справя с

настоящото. Досега се справях... изключвам последния час, час и нещо.

„Остани в настоящето“ — помислих си. В настоящето отношенията ни с Венсан бяха чудесни. В момента обаче единственото ми желание беше да се прибера вкъщи. Вземането на най-обикновено решение ми даде увереност, че контролирам нещата. Изправих се и започнах да пиша есемес на Венсан, за да му кажа, че съм си тръгнала.

Тъкмо избирах името му, когато чух пропукване на съчки. Напрегнах се и се огледах, но видях единствено сиви надгробни плочи и статуи.

Някакво движение привлече погледа ми. Видях загърнатата в плащ фигура да се показва иззад гроб на няколко метра от мен и усетих как ме завладява необяснима паника. Не виждах лицето, но косата бе къдрава, тъмнокестенява и леко прошарена. Човекът беше висок колкото мен. Погледът ми отбеляза всичко това за секунда и аз автоматично превключих на готовност за бой, прецених как да се защита най-добре срещу противник с неговия ръст и тегло.

Без дори да поглежда към мен, той се обърна и пое между гробовете. Въздъхнах облекчено и в същия момент забелязах друг мъж. Беше облечен в дълго кожено палто и се отдалечаваше от мен. Не вървеше към мен. Беше мъж. Не беше чудовище. Упрекнах се, че се стряскам от едно нищо.

Наблюдавах го как се отдалечава и се изправих. Отново насочих вниманието си към мобилния, за да довърша есемеса, когато силна ръка сграбчи рамото ми.

Извиках и се обърнах. Две тъмносини очи ме наблюдаваха гневно.

— Какви ги вършиш, Кейт? — попита задавено Венсан.

— Аз ли? Ти едва не ми докара инфаркт, като се промъкваш така! — Притиснах ръка към гърдите си, сякаш така щях да успокоя полудялото си сърце.

— Не съм се промъквал — отвърна студено той. — Дори нямаше да разбере, че си тук, ако Гаспар не спеше. Върна се при мен, след като те проследил. Можеше да си навлечеш големи неприятности.

Венсан не знаеше колко съм се стреснала от мъжа в коженото палто, но страхът ми се преобрази в гняв.

— Опасност ли? Тук? Посред бял ден? И какво ме заплашва? Луди фенове на Джим Морисън ли? Може би падащи надгробни плочи?

— Нума.

— Престани, Венсан, моля те! Намираме се наред туристическа атракция. „Пер Лашез“ е Дисниленд на мъртвите. Тук няма да се появи Бъфи, вампирите няма да се надигнат от гробовете в мига, в който си обърна гърба.

— Кейт, в момента сме в бойна готовност. Никой не знае къде са нума или какво замислят. Те дебнат точно такова събитие, за да ни нападнат. Десетки ревенанти на едно място. Това е сбъдната мечта за тях. Затова дойдохме въоръжени. — Той отметна палтото си, за да ми покаже меча на кръста и ножовете на бедрата.

Млъкнах.

— Защо тръгна сама?

Останах загледана в него за момент, след това погледнах статуите до нас — нещастните влюбени, легнали един до друг. Венсан се обърна, за да види какво гледам, и веднага се досети. Затвори очи, сякаш искаше да изолира образа им.

— Трябваше да си тръгна от погребението, Венсан. Просто не издържах... — започнах да обяснявам, но тъгата, дъждът, студът и страхът ме връхлетяха изведнъж и думите заседнаха в гърлото ми.

— Разбирам — рече той, прегърна ме и ме поведе настрани от гроба. Обърна ме към себе си. — Тук е кучешки студ, а ти си мокра. Да си вървим.

Не се сдържах и погледнах през рамо. Нямаше и следа от мъжа с пелерината — той отдавна си беше тръгнал — но след като Венсан спомена нума, се запитах защо реагирах така бурно, когато видях онзи. Възможно ли бе нума да са ме проследили, докато съм се лутала между гробовете?

Вече нямаше значение. Ако кажех на Венсан, той щеше да полудее. Затова прогоних съмненията и се притиснах към него.

[1] Роман на Лорънс Сърн. — Б.пр. ↑

[2] Герои на епистоларната митология, той на трийсет и девет, известен парижки философ с невероятно обаяние, а тя на седемнайсет, забележително красива и необичайно образована според

средновековните разбирания, женят се след раждането на сина им; по-късно, след като е кастриран, той става монах, а Елоиз щом научава за трагичната му съдба, става монахиня. — Б.пр. [↑](#)

6.

Преди да се запозная с Венсан, дните ми минаваха като визуалната метафора от някой филм, който показва как страниците падат от календара. Напоследък обаче всеки ден ми се струваше значим — когато Венсан се запозна с баба и дядо, първата ни среща, когато отидохме на кино („Светият Граал“. Венсан спечели червена точка, като цитираше най-хубавите моменти на английски заедно с мен). Първата ни Нова година заедно.

Днес беше последният ми ден на свобода, преди училището да започне след празниците, и оставаше точно година и един срок, преди гимназиалното ми образование да приключи. Значи и този ден ставаше важен. Затова имах намерение да го посветя на онова, което обичах най-много.

Заслизах по скърцащото дървено стълбище, завладяна от възторг. Целият ден се беше ширнал през мен като нова страна, която очакваше да бъде изследвана, при това с любимия човек.

Видях го веднага щом излязох. Поклатих глава, неспособна да повярвам. Затичах към парка през улицата и отворих металната порта.

— Какво правиш? Мислех, че ще ходим на закуска — засмях се аз и посочих одеялото за пикник, върху което той се беше изтегнал, поставил ракитова кошница и термос отстрани.

— На това му се казва „излизане“ — отвърна Венсан, очите му бяха скрити зад огледални очила.

Ленивата му усмивка оказа обичайното си въздействие върху мен. Сякаш невидима ръка стисна вътрешностите ми. Стисна ги с всички сили. Всеки път ставаше така и ми се приискваше моментът да застине и да остане непроменен до края на живота ми.

„Дишаш, после издишаш“ — напомних си аз. Откъснах поглед от лицето му и забелязах, че той е с топло палто, топъл шал и си е сложил плетена шапка, а тъмната му коса се подава отдолу. Отпусна се назад на лакти върху одеялото, проснато на замръзналата трева.

— Дай да се разберем. Ще си направим пикник през януари в този кучешки студ, така ли? — Дъхът ми излезе на топъл облак, докато стоях изправена над него, сложила ръце на кръста.

Той свали очилата и закачливите искрици в очите му ме предупредиха, че замисля нещо.

— Мислех си да посветим деня на неща, които не сме правили никога досега. Никога не съм ходил на пикник през януари. Ами ти?

Поклатих глава и малко учудено седнах на одеялото до него.

— Супер — реши той. — Тъй като трябва да е нещо, което никой от нас не е правил досега, това се брои.

Погледнах хората, които минаваха покрай нас — главно бизнесмени с куфарчета и туристи с раници, решили да излязат рано. Всички ни наблюдаваха, сякаш бяхме част от подвижен цирк, а ние бяхме гвоздеят на програмата. Неколцина дори се изсмяха на глас.

— Дано нямаш нищо против зрителите — рече Венсан, след това се наведе напред, пое лицето ми в ръце и ме целуна.

— Ще го преживея — ухилих се и потръпнах, когато той ме пусна.

— Пикникът обаче ще бъде бърз — обеща той, развърза шала си и го уви върху моя.

Ядохме кроасани, опечени точно както ги обичах: хрупкави отвън, въздушни отвътре, в средата съвсем мекичка. Кафето с мляко ме стопли, а след това отпих от прясно изцедения портокалов сок, докато Венсан ми разказваше как Шарл и Шарлот се настанявали на юг.

— Смятахме да отидем, за да им занесем още багаж, но Жан-Батист твърди, че имал нужда от мен тук — оплака се Венсан.

— Кофти е да си заместникът на Жан-Батист.

— А, значи си научила? — попита развеселено той. — Да не би братята да са ме обсъждали зад гърба ми?

— Ами да. Жул каза нещо онзи ден. Спомена още, че си герой. Това ми е много интересно. — Приведох се любопитно напред, облегнах се на лакти и забелязах как изражението на Венсан издаде ужаса му.

Той закри очите си с ръка и изпъшка:

— Пак се започва.

— Това пък какво означава? — попитах аз, заинтригувана от реакцията му.

Той полегна назад на одеялото и впи поглед в сивото зимно небе над нас.

— Има едно древно пророчество, написано от ревенант по римско време. Според него един от нас ще ни поведе срещу нума и ще ги победим.

— Това какво общо има с теб?

Венсан погледа небето още секунда, след това се обърна на една страна, за да ме погледне.

— Жан-Батист си е наумил, че аз съм героят на братството.

— Защо?

— Кой знае? Сигурно, защото издържах толкова дълго, без да умра. По този начин, изглежда, доказвам, че съм по-силен от останалите на моята „възраст“. Цялата тази работа обаче е прекалено неясна. Въпреки че всички са чували за пророчеството, никой не знае какво точно означава.

— Говориш така, сякаш не си ти — рекох и изпитах облекчение. Да излизам с ревенант бе огромна стъпка и без да се налага да се питам дали той не е главнокомандващият на ревенантите.

— Според мен всичко това са пълни дивотии, а и няма значение. Онова, което е писано, ще стане, независимо дали някой знае за него предварително или не. Притеснява ме обаче, че Жан-Батист говори на хората. А няма нищо по-стряскащо от това всички да те наблюдават и да чакат мига, в който ще се превърнеш в немъртвия месия.

Разсмях се, Венсан ме прегърна и отново ми отправи онази усмивка, с която ме покоряваше. Целунах го — дълга, топла целувка, която прогони студа — след това се отпуснах назад и го попитах сериозно:

— Значи ти си героят на ревенантите, а след като аз те спасих от Люсиен, това означава ли, че съм герой на героите?

Венсан поклати отчаяно глава.

— Не точно — продължих аз, тъй като не можах да потисна усмивката си. — И аз искам готино име. Защо не ме наричаш Заличителя? Може обаче да ми трябва специална маска към името.

Венсан изръмжа отчаяно, притегли ме на одеялото, притисна раменете ми на земята и ме насили да го целуна отново. Притисна топла ръка към бузата ми и в ъгълчетата на очите му се появиха бръчици, когато се усмихна.

— В момента е най-подходящо да те нарека Ледената кралица.
— Стана, пое ръката ми и ме изправи на крака.

Потрих облечените си в ръкавици ръце, за да раздвижа кръвта си.

— Добре! Пикник през януари... готово! — рекох с тракащи зъби.

Венсан прибра термоса и одеялото в кошницата.

— Как се чувстваш, след като направи нещо, което не беше правила досега?

— Като със замръзнал задник — отвърнах, когато той пусна кошницата и ме пое на ръце.

— Добре, така е малко по-топло — примирих се аз, а той ме прегърна.

— Да оставим кошницата у нас, след това отиваме на второто място — предложи той, пусна ме отново на земята и взе кошницата.

— И кое е това място? — попитах, стиснах свободната му ръка и се притиснах до него, докато излизахме от парка и се отправяхме към „Ла Мезон“.

— Зависи. Била ли си в „Дома на инвалидите“?

Сбърчих недоволно нос.

— Знам къде се намира. Тъй като там няма много картини, не съм ходила. Да не би да искаш да гледаме танкове, пушки и... разни военни неща?

Венсан ме погледна и се засмя.

— Да, има танкове и пушки и забележителна колекция от Втората световна война, но честно да ти кажа, е малко скучно. Особено за онези, които са живели през онзи период. Не, възнамерявах да прескочим тази част и да те заведа направо в отдела за старо оръжие. Експонатите са произведения на изкуството също като картина на Джон Сингър Сарджънт^[1].

— Хмм. Имам чувството, че това е въпрос на мнение.

— Сериозно, има кама от тринайсети век, инкрустирана със сребро, която заслужава отделна зала в Лувъра.

— Има ли лъкове?

— Дали имат лъкове! Цяла стая, включително инкрустирания със злато лък на Катерина Медичи. Защо питаш?

— Много харесвам лъковете. Толкова са... не знам... опасни.

Изненаданият смях на Венсан бе нещо средно между кашлица и задавяне.

— Обърни внимание. Добави уроци по стрелба с лък към редовните тренировки на Кейт! — Той отвори портата, постави кошницата върху пощенската кутия и затвори портата. — Как мислиш, дали ще стане, Гаспар? — попита.

— Здравей, Гаспар — казах аз на въздуха.

— Гаспар държи да те уверя, че не се натрапва на срещата ни — обясни Венсан.

— Нямам нищо против, ако искаш да дойдеш — рекох.

— Като те знам, едва ли за пръв път отиваш във военния музей.

Венсан протегна ръка и ме поведе в посоката, от която бяхме дошли.

— Гаспар всъщност има принос за проучването, направено на най-старите оръжия в колекцията. Той познава всичко там дори по-добре от уредниците. — Замълча за момент. — Казва, че не му се ходи в музея, но ще ни придружи няколко пресечки, защото сме в неговата посока.

Тръгнахме към музея, до който се стигаше пеша за двайсет минути, и в продължение на две пресечки вървахме тримата заедно, колкото и да беше странно, докато Венсан не спря рязко.

— Какво има? — попитах и наблюдавах лицето му, докато той се вслушваше в думите, които не чувах.

— Гаспар вижда нещо. Имаме две минути. Хайде — подкани ме, стисна ръката ми и затича по тясна уличка към оживения булевард.

— Къде отиваме? — попитах, докато тичахме, но Венсан слушаше какво му казва Гаспар и изстрелваше въпросите един след друг:

— Колко човека? Къде е шофьорът?

Паниката ми растеше, когато стигнахме булевард „Распай“ и Венсан се разпореди:

— Кейт, остани тук и наблюдавай... един камион...

Тогава го видяхме на върха на хълма: огромен камион за доставки, който летеше по средата на четирите платна. Клатушкаше се опасно и бе очевидно, че водачът е изгубил контрол. Ахнах, когато разбрах, че зад волана няма шофьор.

Обърнах се към пешеходната пътека и забелязах неколцина пешеходци, които не забелязваха опасността, която летеше към тях. Въпреки че камионът беше на две пресечки, той не забавяше. При скоростта, с която се движеше, хората по средата на пешеходната пътека нямаше как да му избягат.

— Господи. Направи нещо! — побутнах аз Венсан и ужасът плъзна като ледена вода през вените ми.

Той вече поглеждаше от пешеходците към камиона и пак обратно, за да прецени ситуацията. Поколеба се за частица от секундата, погледна бързо към мен и свъси вежди, сякаш преценяваше нещо, свързано с мен.

— Какво? — попитах уплашено.

Нещо проблесна в очите му. Вече взел решение, той свали балтона си, пусна го на земята и хукна към камиона.

Сърцето ми биеше лудо, изкрещях на френски към пешеходците:

— Attention!^[2]

Жена на средна възраст ме погледна, след това проследи накъде сочи ръката ми.

— Oh, mon Dieu!^[3] — писна тя и се обърна, разпери ръце, за да изтласка мъж и дете обратно към тротоара. Нямаше да успеят да стигнат навреме. Нямаше да успее и колежанката със слушалки, която дори не беше чула вика ми.

Венсан тичаше на предела на силите си, добра се до камиона, скочи и се озова на външното стъпало. От удара се отплесна назад и едва не падна на пътя. Опита се да се задържи за дръжката на вратата, стисна я здраво след това отвори, хвана волана и го изви рязко надясно. Чу се свирене на гуми, камионът отскочи от пътя и се преобърна на пътническата страна. Провлачи се няколко метра по тротоара, преди да се забие с оглушителен трясък в каменна стена, само на няколко метра от пешеходната пътека.

Последваха секунди мълчание, преди да се разнесат викове и писъци. Двойка и детето им бяха на земята, съвсем до пешеходната пътека, след като се бяха хвърлили настрани от пътя на камиона. Минувачите се завтекоха към тях и им помогнаха да се изправят. Друг хукна към момичето със слушалките, останало по средата на пътя, объркано от преживяния шок, зяпнало с отворена уста, съдържанието на чантата му се беше разпръснало на земята.

Воят на полицейска сирена разцепи въздуха и две патрулки спряха веднага след булевард „Сен Жермен“ и средата на кръстовището и блокираха притока на автомобили и от двете посоки. Един от полицаите изскочи, за да отклони движението, докато останалите се втурнаха към местопроизшествието.

Венсан се оттласна от вратата на шофьора, която сега се намираше от горната страна на камиона и оттам скочи на земята. Отпусна се по гръб на тротоара и опипа внимателно ребрата си, след това пусна ключовете, които бе изтеглил от стартера.

Когато посегнах към него, той стисна очи от болка и тънка струйка кръв се стече от челото му. Коленичих до него и се почувствах така, сякаш аз бях захвърлена на тротоара, останала без дъх.

— Венсан, добре ли си? — попитах аз, пъхнах ръка в чантата си и извадих кърпичка. Попих кръвта, преди да покапе в очите му.

— Имам пострадало ребро, иначе съм добре — рече той и си пое дъх с усилие. — За разлика от шофьора на камиона.

Поех лицето му в ръце и въздъхнах облекчено.

— Слава богу, Венсан. — Обърнах се към приближаващите полицаи: — Шофьорът е все още вътре — извиках, закашлях се и замигах, когато вдъхнах острия мирис на изгоряла гума.

Един полицай се качи на камиона и след като погледна вътре, извади уоки-токи и повика помощ. Друг коленичи до нас и започна да задава въпроси на Венсан. Добре ли е, може ли да си мърда пръстите, ами пръстите на краката? Има ли трудности при дишането? Едва след като Венсан седна (макар полицаят да настояваше да не мърда) и го увери, че само му е излязъл дъхът и си е порязал главата по време на удара, полицаят се обърна към мен и ме попита какво точно се е случило.

Около нас се беше събрала тълпа и възрастен мъж заговори:

— Видях всичко, господин полицай. Камионът беше неуправляем, зад волана нямаше шофьор и той летеше по булеварда. Това момче — посочи той Венсан — го овладя и го отклони от пътя. Ако не беше, щеше да помете хората на пешеходната пътека. — Посочи момичето със слушалките, което вече бе на тротоара и седеше отпуснало ръце между коленете, докато някой разтриваше гърба му.

Насъбралите се зашумяха развълнувано, когато чуха всичко това — думата „герой“ се понесе сред тях — хората наизвадиха мобилните

телефони, започнаха да пишат есемеси и да звънят. Венсан затвори уморено очи, след това, когато някой се опита да го снима, дръпна качулката, за да се скрие, и ме помоли да му помогна. Намръщи се и стана с усилие.

— Ще имате ли нужда от мен, господин полицаи? — попита той полицаия, който маркираше пътя на камиона с друг свидетел.

Той видя Венсан и се обърна към него.

— Не трябва да се движите, господине, докато не пристигнат парамедиците.

— Нали ви казах, че съм добре — настоя любезно Венсан. Начинът, по който придържаше ръката си, издаваше, че съвсем не е добре.

Полицаят го погледна колебливо.

— Трябват ни показанията ви — рече най-сетне.

— Може ли да почакаме в патрулката?

— Да, разбира се — отвърна човекът и даде знак на партньора си да ни придружи. Отдалечихме се от развълнуваната тълпа към единия автомобил. По пътя метнах балтона на Венсан на раменете му.

Настанихме се на задната седалка и ченгето затвори вратата. Най-сетне останахме сами и аз се обърнах към Венсан, който притискаше кърпичката ми към челото.

— Наистина ли си добре? — попитах го и вдигнах ръка, за да преместя неговата от раната. — Може да се наложи да те шият.

— Имаш ли огледало?

Подадох му пудриерата от чантата си и той я вдигна към светлината, за да огледа раната.

— Стягаща лепенка ще бъде достатъчна.

— Нещо друго?

— Май съм си натъртил ребрата. Жан-Батист ще повика лекар веднага щом се приберем. След две седмици ще заспя и тогава тялото ми ще се излекува. Наистина Кейт, честна дума, добре съм.

Той отпусна глава назад и затвори очи.

Аз сложих глава на рамото му, прехвърлих ръка през гърдите му и се запитах какво ли щеше да бъде, ако нещо се беше объркало.

Ами ако Венсан не беше успял да се справи достатъчно бързо и някой от хората на пешеходната пътека загинеше? Ами ако в опита си да се качи на камиона бе прегазен? Вместо да седя на задната седалка в

патрулката, сега щях да съм коленичила над размазаното му тяло. Той бе на крачка от смъртта. Беше наистина близо.

Затворих очи и се опитах да се съсредоточа над онова, което се случваше наистина, вместо над онова, което можеше да се случи.

[1] Американски художник, майстор портретист, в чиито творби се забелязва елементи на импресионизма и модернизма. — Б.пр. ↑

[2] Внимавайте! (фр.). — Б.пр. ↑

[3] О, мили боже! (фр.). — Б.пр. ↑

7.

Чакахме в полицейското управление повече от час, преди да дадем показания. Официалното разследване вече бе започнало и полицаят, който най-сетне се появи, обясни, че са открили документ в портфейла на шофьора, който показвал, че е епилептик. След като се свързали със съпругата му, тя признала, че напоследък бил престанал да си пие лекарствата.

— Беше в безсъзнание, когато се качих на камиона — потвърди Венсан.

— Бил е в безсъзнание и е седял зад волана ли? — попита полицаят, докато записваше в бележника си.

— Не. Беше отпуснат на една страна, лежеше на седалката. Кракът му не беше на педала за газта.

Три малки стягащи лепенки красяха челото на Венсан, след като парамедиците се бяха намесили, докато седяхме на задната седалка на патрулката. Когато полицаят вдигна глава от бележника си, Венсан докосна предпазливо раната.

Човекът го видя и затвори бележника.

— Казаха да не ви задържам дълго. Извинете, че ви забавихме. Непростимо е от наша страна.

От начина, по който човекът се разбърза, опита се да ни настани по-удобно и ни даде вътрешна информация за разследването, предположих, че Жан-Батист вече е разговарял с някого от познатите си в полицията.

— Въпреки че няколко пъти отказахте да ви закараме в спешното, според мен трябва да ви прегледа лекар — продължи загрижено полицаят. — Най-малкото, за да зашие раната на главата.

— Благодаря, господин полицай. Единственото ми желание е да се прибера у дома. Случката ме извади от равновесие. — Едва сдържах усмивката си, докато Венсан се преструваше на най-обикновено деветнайсетгодишно момче.

Полицаят кимна, остави химикалката върху тефтера и заобиколи бюрото, за да се изправи пред нас. Протегна ръка, но когато Венсан се намръщи при опита да вдигне своята, човекът бързо я отдръпна и вместо това го потупа внимателно по рамото.

— Просто исках да ви поздравя за проявеното днес геройство, господин Дютертр.

Стиснах устни, за да потисна поредната усмивка. Венсан изглежда се беше превърнал в професионалист при създаването и използването на фалшиви самоличности.

— Обещайте ми да го заведете на лекар — обърна се полицаят към мен. — Още днес.

Кимнах и последвахме униформения по подобните на лабиринти коридори, а когато излязохме във фоайето, отново си стиснахме ръцете.

— Да вървим — подкани ме Венсан, когато стигнахме входната врата и заслизахме по масивното стълбище пред управлението. Настанихме се веднага на задната седалка на автомобила, който ни очакваше.

— Гаспар ни разказа за акробатичните ти постижения, Венс. Съвсем ала Джеймс Бонд. Браво — рече Амброуз и потегли. Венсан отпусна с въздишка глава на рамото ми. — Как си, мой човек? В клиниката или вкъщи?

— Кофти ми е. Сигурно съм спукал някое ребро, но не ми трябва лекар. — „Браво — помислих си аз и се почувствах малко обидена. — А на мен ми каза, че реброто било натъртено.“ Нямаше ли най-сетне да престане да ме защитава от суровата действителност на живота, който водеше?

— Кога ще бъде големият сън? — попита Амброуз.

— Има още две седмици — отвърна той.

Амброуз вдигна поглед към приятеля си в огледалото за обратно виждане.

— Раната на главата ще почака ли дотогава?

— Добре съм. Честна дума.

Амброуз сви рамене.

— Жалко, че не ни остават белези. Този белег щеше да вдигне рейтинга ти по мъжество поне със сто процента. Момичетата по улиците щяха да припадат, щом го зърнат.

Наведох се напред и го пернах игриво по рамото.

— Не че Венсан ще забележи — рече Амброуз и вдигна примирено ръка. — Просто това бе първото, което ми дойде наум. Поне при мен щеше да е така, ако бях на негово място.

Поклатих глава и се разсмях.

— Непоправим си. Наистина си непоправим, Амброуз.

Той ми отправи ослепително бялата си усмивка.

— Старая се, Кейти-Лу.

В „Ла Мезон“ група ревенанти се бяха събрали, за да обменят информация за нума с Виолет, и когато пристигнахме, всички се скупчиха около нас, за да научат от първа ръка как е протекло драматичното спасяване. Заради подробния разпит, на който бяхме подложени и богатия бюфет, който Жан подготви, бе късен следобед, когато двамата с Венсан най-сетне останахме сами.

Разположихме се в неговата стая, на канапето пред пропукващия огън в камината. Венсан бе затворил очи и изглежда се беше унесъл.

Не исках да го будя, но имаше нещо, което ме измъчваше още от сутринта.

— Знам, че си изморен, но може ли да поговорим? — попитах и пригладих косата му.

Той отвори едното си око и ме погледна уморено.

— Да се плаша ли? — попита шеговито.

— Не — започнах аз, — става въпрос за днес сутринта...

Прекъсна ме дискретно почукване на вратата. Венсан изви очи и извика:

— Сега пък какво?

Вратата се отвори и Артур надникна в стаята.

— Моля те да ме извиниш. Виолет има още един въпрос за обезглавяването на Люсиен... — започна той.

— Вече разказах на Виолет дори най-малките подробности от сблъсъка с нума — изпъшка Венсан. — Искам да прекарам един час насаме с Кейт, след това ще дойда при вас и ще ви кажа всичко, което знам. Моля те, Артур.

Артур кимна, намръщи се и затвори вратата. Венсан ме погледна, понечи да заговори, след това поклати глава и стана.

— След пет минути някой друг ще пристигне и ще започне да досажда. Да отидем някъде другаде. Облечи си палтото.

— Имаш ли достатъчно сили, за да излезеш? — попитах аз, докато той си обличаше палтото и вадеше одеяла от един шкаф.

— Няма да излизаме. Ще се качим горе. — Стисна ръката ми и ме поведе към втория етаж, след това се качихме по тясно стълбище, закътано в дъното на коридора.

— Какво е това? — ахнах аз, когато излязохме през една капандура на покрива. Бели коледни светлини се включиха и осветиха градина с мебели — маси, столове и шезлонги.

— Тук прекарваме вечерите си през лятото. По-хубаво е, отколкото в градината долу. Не е толкова сенчесто. Подухва ветреца. А и гледката си я бива.

Градът се беше ширнал пред нас, зимният залез настъпваше рано. Въпреки че бе едва пет, небето вече се променяше от бонбоненорозово в яркочервено, типичния за зимен Париж ранен залез. По сградите започваха да трепкат светлини.

— Тук е истинско вълшебство — въздъхнах аз, опиянена от красотата на гледката.

Най-сетне откъснах очи от гледката и се обърнах към Венсан, застанал до мен с ръце в джобовете.

— За какво искаше да говорим? — попита той и на лицето му се изписа загриженост.

— Сега пък какво има? — полюбопитствах аз. — Струваш ми се притеснен.

— Вече знам, че когато поискаш да говорим по някой въпрос, вместо да ми кажеш какво те тревожи, съм загазил.

Усмихнах се, стиснах ръката му в своята и го привлякох поблизо.

— Така е. Добре, просто се питах... днес сутринта се питах, преди да хукнеш към камиона... Стори ми се, че се поколеба. Имах чувството, че се опитваш да вземеш решение, а аз бях част от въпросното решение.

Венсан млъкна, изчакваше сама да стигна до заключение.

— Първата ти мисъл беше да се спуснеш към пешеходците, да ги изблъскаш от пътя, нали?

— Това беше инстинктивно. — Наблюдаваше ме напълно безизразно. Не можах да разбера какво мисли.

— Защо не го направи? — попитах.

— Защото имаше голяма възможност да умра, ако го направя. А съм ти обещал да не умирам.

Въздъгнах, изненадана, че съм забелязала как чакам отговора му със затаен дъх.

— Тъкмо от това се страхувах, Венсан. Колебанието ти струва няколко секунди. Ами ако точно те бяха важните?

— Да, но не бяха, Кейт — отвърна с неудобство той.

Плъзнах ръка в неговата и двамата пристъпихме към дървените шезлонги, опрени на тухлената стена.

— Венсан, за онова, за което се бяхме разбрали — нали помниш какво ми обеща — съжалявам още от началото, защото мислех, че ще ти бъде трудно...

— Казах ти, че ще издържа — прекъсна ме той и се намръщи.

— А пък аз ти казах, че ти имам пълно доверие. Независимо дали ще успееш да издържиш или не... имам чувството, че не е редно да го искам от теб.

— Не си го искала. Аз сам предложих — настръхна той.

— Знам — натъртих аз. — Сега ме остави да говоря.

Той седна и зачака да чуе. Стори ми се много нещастен.

— През всичкото време се притеснявах какво означава за мен обещанието ти да не умираш. Мислих и какво означава за теб. Само че нито за миг не ми мина през ум какво би могло да означава за хората, чийто живот е изложен на риск. Някой може да умре заради капризите ми, Венсан, заради моята слабост.

Той се наведе напред и потри чело, стисна очи, след това ме погледна.

— Кейт, не е слабост да бъдеш травмизирана от смъртта, особено след като си преживяла смъртта на родителите си. Не е никаква слабост да искаш нормална връзка, в която не се налага да гледаш как гаджето ти го отнасят в чувал за трупове по два пъти в годината. Някой няма да умре заради теб. Аз мога да спасявам хората и без да умирам. Просто се налага да бъде по-предпазлив.

— Да, но днес трябваше да пренебрегнеш инстинктите си. Това не е ли рисковано?

— Честно казано, Кейт, рисковано е. Само че аз успях да измисля план Б. Нали сама видя... беше дори добре да спра камиона, защото в противен случай щеше или да блъсне кола, или някой друг, ако беше продължил напред. Така че в този случай следването на инстинкта се оказа нещо добро. — Погледна ме така, сякаш опитваше да убеди сам себе си.

Поколебах се.

— Може би затова Жан-Батист не поощрява връзките между хора и ревенанти. Накрая се стига до този момент, нали? Ако си загрижен за мен, тогава се разсейваш и не можеш да спасяваш хората.

Венсан се намръщи.

— За мен ти означаваш много повече от когото и да било и нямам намерение да се извинявам, че е така.

Усетих хладна тръпка.

— Да не би да искаш да кажеш, че моят живот е по-ценен, отколкото на други, че моят живот се равнява на живота на други двама, които си могъл да спасиш, ако не се притесняваше за мен, така ли? Защото ако е така, няма да го понеса.

Венсан отново стисна ръката ми.

— Кейт, колко продължава човешкият живот?

— Не знам... осемдесет, може би деветдесет години.

— Ти си на седемнайсет. Ужасно е, но трябва да го кажа...

Постепенно се сетих какво има предвид.

— Остават ми още шейсетина години живот. Не повече. Значи ти трябва да издържиш през това време.

Мълчанието му беше равносилно на потвърждение.

— През тези години шансовете човек да умре, защото аз не искам да се жертвам, са минимални, да не кажа никакви. Винаги съм със себеподобните си и ако попаднем в ситуация, в която трябва да избирам между живота и смъртта, те ще се жертват.

— От моя гледна точка времето, което имаме с теб, е кратко. След това... аз мога да прекарам края на вечността, като наваксам изгубеното време, ако предпочиташ така да го възприемеш.

Седяхме мълчаливо, образите, провокирани от думите му, бяха твърде смущаващи, за да говоря за тях на глас.

— Добре — заявих най-сетне. — Дори да е така, Венсан, остава фактът, че ти ще прекараш остатъка от живота си в страдания.

Извинявай, но това съвсем не звучи като прекрасен живот. Честно казано, имам желание да прекратя споразумението ни.

Той се ококори.

— В никакъв случай.

— Не искам да се противопоставяш на природата си заради мен. Не желая да гледам как страдаш. Ти умираш в името на хората — както ти е отредено — и това е най-лесното разрешение за цялата тази каша. Аз съм силна, Венсан. Мисля, че мога да понеса последствията. — Гласът ми потрепери и ме издаде.

Решителност замени удивлението му. Той се приближи до мен и ме прегърна.

— Кейт, знам, че само мисълта за моите смърти ще те накара да се отдръпнеш от мен. Затова, моля те, още е рано да се отказваш. Не и преди да ми дадеш шанс да премисля нещата. В момента обмислям един начин. Ще уредим всичко. Дай ми време.

Докато ме прегръщаше, последните зрънца решителност се стопиха. Свих рамене и се почувствах безпомощна.

— Венсан, ако мислиш, че можеш да измислиш нещо, което ще разреши всичките ни проблеми, тогава, за бога, действай. Аз само искам да кажа, че те освобождавам от обещанието, не че те напускам.

— Страх ме е, че ще ме напуснеш — поради напълно понятни причини, сред които е и самосъхранението — ако знаеш, че ще умра — настоя Венсан. — Затова няма. Обещанието ми остава в сила. Разбрахме се, нали?

Кимнах, усетих как ме залива облекчение и в същия момент бях готова да се ритна заради обзелото ме чувство.

— Добре.

Той се отдръпна, за да види изражението ми, усмихна се тъжно и докосна кичур коса, паднал над лицето ми.

— Кейт, признавам, че положението ни съвсем не е лесно, но я ми кажи, при теб винаги ли е така... сложно?

Понечих да отговоря, но Венсан поклати глава и се ухили.

— Всъщност не ми отговаряй. Разбира се, че е така. Нямаше да съм толкова влюбен в теб, ако не беше.

Засмях се. В следващия момент силите на страха и тревогите се стопиха и аз го целунах. Той отвърна на целувката. Докато се докосвахме, всичко ми се стори по-просто. Бяхме само двамата с

Венсан, а светът и сложните му проблеми изгубиха значимостта си. Привлякох го по-близо до себе си.

— Ти... — започна той.

— Да? — подканих го и наклоних глава към него.

— Боли ме — изохка той и стисна зъби.

— Боже, какво направих? — Притиснах уста с ръце.

Той пък притисна пръсти към гърдите си и леко ги опипа.

— Съвсем забравих за реброто — призна той. Спогледахме се, след това се засмяхме. Венсан се смееше внимателно, очите му бяха присвити от болка.

— Май не си знам силата — пошегувах се аз, след това отново се наведох към него и този път го притиснах по-внимателно, преди да се целунем. Няколко секунди по-късно двамата се отпуснахме на шезлонга, Венсан отдолу, аз увиснала над него, подпряна на длани и колене, косата ми ни скриваше от света. Бяхме в нашата малка вселена. Той стисна главата ми между дланите си, докато устните ни казваха всичко, което не бяхме успели да изразим с думи.

Венсан ме целуваше така, сякаш това бе последният му шанс да ме докосне. Цялата разтреперана, отвърнах нетърпеливо на целувката му.

Той сякаш усети нетърпението ми и целувките му станаха понежни. Привлече ме, така че тялото ми покри неговото и всяка наша част се докосваше. Останахме да лежим така дълго, отдадени на сладостта, докато той докосваше устните ми със своите, а след това стана, облегна се на стената и ме привлече към себе си. Седнах между краката му, облегнах се предпазливо на гърдите му, докато той ме придържаше, и двамата се загледахме в нощното небе и златното було на издигащата се луна.

Отдръпнах ръцете на Венсан и се обърнах, за да го погледна в очите. Нямаше нужда да казвам каквото и да било. Беше ми достатъчно да го гледам. След малко той заговори:

— Кейт, цял живот съм те чакал. Преди това не се интересувах от никоя и беше все така почти... през цялото столетие. Струваше ми се, че не мога да изпитвам чувства. Дори престанах да търся. Не очаквах нищо, няхах никаква надежда, когато те видях.

Той вдигна ръка и прокара пръсти от слепоочията ми през косата. Заговори тихо:

— След като вече си до мен — след като вече сме заедно, не мога да си представя да се върна отново към предишния си живот. Не знам какво ще правя, ако те изгубя. Много те обичам.

Усетих как гърлото ми се свива. Беше казал вълшебните три думички. Беше ги казал без капка колебание. Щом забеляза удивлението, изписало се на лицето ми, устните му се извиха в усмивка.

— Но това вече го знаеш, нали?

Сърцето ми се размекна от радост, а след това той повтори думите.

8.

Доста по-късно същата вечер ми хрумна идея. Прибрах се в апартамента на мами и деди, след като те бяха излезли на вечеря. Мами ми беше оставила бележка на хладилника с инструкции за вечеря. Извадих чинията с хапки, които ми беше приготвила, и седнах на масата за няколко минути, хапвах разсеяно, а в главата ми се оформи план.

Венсан беше казал, че се опитва да намери разрешение на проблема ни. Защо да стоя и да чакам той да измисли всички отговори? Можех сама да направя малко проучване. Живеех в апартамент с великолепна библиотека. Нищо не пречеше да разгледам книгите в богатата колекция на деди и да се опитам да открия нещо.

Миналата година видях гръцка амфора в галерията му, изрисувана с голи воители, които той нарече „нумина“. Стресна се, когато се отплеснах и като пълна глупачка отбелязах, че думата прилича на „нума“. Тогава заподозрях, че той е срещал термина преди. Ако бе открил нещо за ревенантите в хода на проучването си, значи все още пазеше книгата.

От онова, което бях чула в „Ла Мезон“, ревенантите имаха дълга и колоритна история. Гаспар непрекъснато проверяваше документите и търсеше примери за изключения в миналото. Може би дядо имаше книга, която Гаспар нямаше. Както и да е, след като Венсан търсеше изход, значи бе възможно той да съществува. Може би аз щях да открия информация, която той нямаше.

Все още не знаех много неща. Венсан ми беше разказал основното за ревенантите, а пък аз бях научила още повече, докато бях с него и останалите от братството. Потърсих, разбира се, информация за ревенантите в интернет веднага щом разбрах какъв е Венсан. Намерих само откъслечни данни за старата френска традиция, според която ревенантът бил „дух, върнал се от мъртвите“, и разни съвременни засукани приказки като зомбита и други немъртви

чудовища. Не се споменаваха нищо за „истинските“ ревенанти, онези, които познавах.

Веднъж попитах Венсан дали думата „ревенант“ се използва единствено във Франция. Той отвърна, че в повечето езици думата е същата, с малки разлики в произношението, защото идвала от латинското *venio* — „идвам“. Значи ето откъде трябваше да започна, от думата ревенант; да придобия знания какво представлява видът, да тръгна от факта, че враговете им са били изобразени на гръцка ваза от древността, и... и нищо друго. Не беше много, но аз бях решена да открия всичко запазено във връзка с ревенантите в библиотеката на дядо.

Оставих недоядената вечеря и бързо се отправих към кабинета му. И четирите стени бяха покрити с полици. А пък полиците бяха отрупани с книги. Нямах представа откъде да започна. Въпреки че някои от заглавията бяха на френски и английски, те се оказаха по-малко от половината. Имаше на италиански и немски, а буквите на кирилица издадоха, че някои от томчетата са на руски. Още от пръв поглед се почувствах напълно объркана.

„Действай“ — казах си. Започнах от онази част, която беше най-близо до вратата, и придърпах стълба, за да стигна най-високия рафт. „Църквата «Св. София». Архитектура на древния свят. Римска архитектура и градско планиране.“ Очевидно дядо бе подредил книгите по теми. Полицата отдолу беше същата. Както и следващата.

Под тях бяха подредени книги, посветени на китайските погребални статуи. Най-долу пък имаше проучвания за древните азиатски печати и табакери за енфие. Можех да изключа тази част от библиотеката, след като ѝ бях отделила само пет минути. Май щеше да се окаже по-лесно, отколкото предполагах.

Час по-късно бях прегледала всичко и останаха едва четири полици, които можеха да се окажат интересни. Макар да имаше десетки книги за гръцката керамика, нямах намерение да ги изчитам само за да открия друг пример за амфора като дядовата с нумина. Дори да попаднех на нещо, нямаше да е задълбочената информация, която ми трябваше. Трябваше да се съсредоточа над книгите, посветени на митологията.

Започнах да преравям томчетата с гръцка, римска и норвежка митология. Само че всичките бяха публикувани през двайсети век и

такива като тях ги имаше във всяка библиотека. Освен че споменаваха основните богове, митологичните създания бяха типичните фигури, на които всеки би се натъкнал в „Книга за Нарния“: сатири, горски нимфи и разни подобни. Ревенанти нямаше. Как иначе.

Те бяха успели да останат инкогнито толкова дълго, че едва ли щяха да бъдат споменати в книга за широката публика. Започнах да прескачам подобни издания, публикувани през последните сто години, и обърнах повече внимание на онези, печатани в по-стари времена. Дядо пазеше повечето такива книги в специални кашони. Взех ги един по един, поставих ги на бюрото му и много внимателно извадих съдържанието им. Някои представляваха страници от ръкописи и аз ги прегледах внимателно с надеждата да открия думи, които приличаха на „ревенант“ или „нума“. Нямаше нищо.

Най-сетне посегнах към старинен бестиарий — старомоден наричник за чудовищата. В полетата имаше илюстрации на митичните създания, описани на страницата. Поне така реших, защото не разбрах нищичко от латинския текст.

Не обърнах особено внимание на грифони, единорози и русалки, но накрая попаднах на страница с илюстрация на двама мъже. Единият имаше зло лице, а от главата на другия излизаха лъчи, сякаш грееше. Статията бе озаглавена „Ревенант: Бардиа/Нума“.

Тръснах изумено глава. Знаех си, че мога да разчитам на дядо да разполага с книга, в която има илюстрации на немъртви създания, които толкова внимателно крият съществуването си, че съвременният свят дори не е чувал за тях.

Тръпка на вълнение плъзна по гърба ми, докато се опитвах да разчета краткия параграф под заглавието. Само че освен първите три думи не разбрах нищичко. Съжалих, че не записах латински след първата година. Извадих лист от принтера на дядо и внимателно преписах текста. Когато приключих, върнах книгата на мястото ѝ, грабнах латинския речник на дядо от рафта със справочници и се затворих в стаята си.

Заради шантавите глаголни времена на латински и факта, че словоред липсваше, ми отне много време, докато работех над краткия текст. Най-сетне успях да превода достатъчно, за да разбера, че ревенантите са безсмъртни и са разделени на две групи: пазителите на живота — бардиа — и противниците на живота — нума. И двата

подвида бяха ограничени от „големия сън“ и „полета на духа“, и двата подвида черпеха сили съответно от спасените и погубените хора. Бе почти невъзможно да бъдат унищожени.

„Нищо ново“ — помислих си, обзета от разочарование. Единственото неизвестно беше името „бардиа“. Запитах се защо ревенантите не се наричат по този начин, още повече че думата „нума“ се използваше непрекъснато.

Отново се наведох над бележките си, за да превода параграф, написан с дребен шрифт на дъното на страницата. Състоеше се от нищо и никакви две изречения и тях преведох дума по дума с по-голяма лекота. Докато пишех, усетих как се смразявам, а когато приключих, пръстите ми бяха вдървени.

„Горко на човека, който се натъкне на ревенант. Той е танцувал със смъртта и е изтръгнат или предаден на студената ѝ прегръдка.“

Потръпнах и погледнах часовника, когато чух, че баба и дядо се връщат. Беше полунощ. Щях да продължа проучването някой друг път. След като открих нещо още при първия си опит, бях твърдо решена да открия още.

9.

Ваканцията свърши и аз отново бях на училище. Засега първата ми година тук се оказа лесна, а Джорджия, която учеше последен срок в гимназията, не ме оставяше самотна между часовете. Само че преживяното с Венсан и ревенантите правеше тази страна от „истинския живот“ скучна. Училището бе просто нещо, което трябваше задължително да изкарам. Дори не мислех за времето, след като се дипломирам.

Затова пък Джорджия вече бе начертала бъдещето си. През есента щеше да запише комуникации в „Сорбоната“. Освен това си имаше ново гадже, Себастиен, който не само че не беше ненормален убиец като последния, ами нямаше и криминално досие, и се оказа много приятен човек. Той, разбира се, свиреше в група. Естествено, не можеш да си никой, ако искаш да излизаш с Джорджия. Блясъкът и славата бяха най-незначителните изисквания за гаджетата ѝ.

Двете с Джорджия се прибирахме след двудневната учебна седмица и минахме покрай кафене „Сен Луси“, когато чух, че някой ме вика. Обърнах се и забелязах Венсан на вратата на кафенето. Махаше ни.

— Надявах се да минеш оттук — рече той. Стисна ръцете ми в своите и ни поведе през препълнения салон към масата, на която се беше настанил с други ревенанти.

— Здравейте — започнах аз и се наведох, за да целуна Амброуз и Жул, докато Венсан придърпваше два стола от съседна маса и ги подреждаше между неговия и този на Виолет.

— Джорджия, запознай се с Виолет и Артур — посочих новото попълнение. — Това е Джорджия, сестра ми.

Артур кимна и се изправи официално, след което изчака Джорджия да се настани, и отново седна.

— Я чакайте да позная — рече Джорджия и го погледна изпитателно. — Ако не беше тази божествено красива маска, сигурно

щеше да приличаш на пазител на някоя крипта. Ти откога си... от ерата преди Наполеон ли? Да не би да си приятел на Луи XIV?

Виолет ахна и отпусна ръка на рамото на Артур, готова да го защити. Тя може и да бе шокирана, но той се забавляваше.

Амброуз се ухили:

— Дай още назад, Джорджия. Ще стигнеш до истината, като върнеш още двеста години.

Сестра ми подсвирна, беше силно впечатлена.

— Май в днешно време трябва да се движиш сред гериатрици, ако искаш да откриеш истински джентълмен. Много ми е приятно да се запознаем, Артур.

Снежнбялото лице на Виолет порумения.

— Греша ли или всички хора в Париж знаят самоличността ни?

Венсан ѝ отправи чаровна усмивка.

— Джорджия разбра за нас по трудния начин. Тя беше приятелката на Люсиен.

Виолет пое дълбоко въздух.

— Значи ти си човешкото същество, на което му е забранено да влиза в къщата.

— Самата аз — потвърди Джорджия и прие забележката ѝ през смях. — Само че аз съм на мнение, че онези, които не ме посрещат с отворени обятия, не заслужават вниманието ми.

Виолет я наблюдаваше, сякаш не разбираше и дума от казаното.

— Веднага ще превода... Жан-Батист не желае да се мяркам, аз също не желая той да ми се мярка. Имам си по-готини приятели от надутите като пуяци бивши величия от кралско време. — Джорджия изрече думите толкова спокойно и естествено, че не прозвучаха като обида, макар да не бяха никак ласкателни. Това е тя, сестра ми, царицата на дипломатията. Боже! Започваше се. Отпуснах длан върху ръката на Джорджия, тя на свой ред покри моята и погледна дръзко и предизвикателно дребната дама-ревенант.

Когато Виолет най-сетне осмисли казаното от сестра ми, се изправи рязко. Заговори тихо, така че да я чуят единствено седналите на нашата маса.

— Имаш ли представа какво правим за вас, неблагодарно човешко същество?

Джорджия сведе поглед и заоглежда ноктите си.

— Доколкото разбрах, се юркате и спасявате живота на хората, за да не се потопите в свръхестествен делириум тременс.

Секунда по-късно всички на масата избухнаха в смях. Виолет дръпна палтото си от облегалката на стола и изфуча от кафенето. Артур, който се опитваше да потисне смеха си, стана, поклони се и последва приятелката си.

— Направо ни разби, Джорджия — прошепна доволно Жул. — Виолет може да изтърпи някоя и друга дребна забележка, но не очаквай двете с нея да станете добри приятелки.

Джорджия му се усмихна заговорнически.

— Не ми е в стила да се мотая с аристократични особи.

— Какво правите, момчета? — попитах аз с надеждата да сменя темата и да накарам сестра си да млъкне. Налагаше се следващия път, когато срещна Виолет, да се извиня.

— Изпратихме Женвиев — рече Венсан и допи колата си. — Замина на юг; ще поостане при Шарлот и Шарл. Каза, че не можела да си стои вкъщи без Филип.

Кимнах, защото знаех как се чувства. Нямах търпение да се махна от къщи в Бруклин, след като мама и татко загинаха. Накъдето и да погледнех, всичко ми напомняше за тях. Все едно живеях в мавзолей.

— Сега се връщаме отново на работа. Ще разкажем на Артур и Виолет как е в Париж... Всъщност това правехме, преди да ги прогониш. — Жул намигна на Джорджия, а тя се усмихна скромно и вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьора.

Когато си тръгнахме от кафенето половин час по-късно, Венсан ме прегърна през раменете.

— Ела с нас — помоли той. — Ще имаме събрание, защото днес никой не спи. Ще бъде хубаво да дойдеш.

— Ще се видим вкъщи — рече Джорджия. Тъй като не беше добре дошла в къщата, тя нямаше намерение да го поставя в неудобно положение. След като разцелува ентусиазирано момчетата, пое към апартамента на мами и деди.

Десет минути по-късно бяхме в просторното фойе, също както преди два месеца, когато Жан-Батист раздаваше награди и наказания след битката с нума и смъртта на Люсиен: заточение за Шарл и

Шарлот и моето приемане в редиците на братството, което живееше в къщата.

Двамата нови се бяха настанили на кожено канапе пред огъня; бяха приближили глави и шушукаха оживено. Изглежда се караха. Стегнах се и пристъпих към тях.

— Виолет? — повиках я аз.

Тя ме погледна, изглеждаше крехка като порцеланова чашка.

— Да? — отвърна, след това се обърна към Артур и кимна, сякаш го отпращаше. После насочи цялото си внимание към мен. Той стана и отиде при Жан-Батист и Гаспар, които разглеждаха карта в един ъгъл.

— Исках да се извиня, че сестра ми те обиди. Понякога тя се държи така. Не че я оправдавам, просто искам да знаеш, че не изпитвам същите чувства.

Виолет се замисли, след това кимна сериозно.

— Нямам намерение да си съставя мнение за теб по казаното от сестра ти. — Тя протегна ръка и докосна моята. — Как се казваше на английски... Минало — заминало. Не съм обидена — рече на старомодния си английски.

Тайничко въздъхнах облекчено.

— Може ли да седна при теб? — попитах и посочих с брадичка фотьойла до нейния.

Тя се усмихна благосклонно.

— Разбира се.

И така... Чудех се каква тема да подхвана.

— Двамата с Артур какво правихте през седмицата?

— Разхождахме се с останалите, основно с Жан-Батист и Гаспар. Те ни запознаха с парижките територии. Двамата с Артур сме идвали преди, но през последния век нещата много са се променили.

Невероятен разговор, помислих си за милионен път, въпреки че започвах да свиквам.

— Странно ли се чувстваш далече от къщи? — попитах.

— Да. Живея в Ланже вече няколко века, затова смяната на рутината ми се струва малко необичайна. Само че всичко е за добра кауза, нали помагаме на Жан-Батист да срази нума.

Тя се приближи към мен и заговори искрено, сякаш онова, за което се канеше да пита, бе важно и поверително.

— Ами ти, Кейт? Как се чувстваш, когато не си в света, с който си свикнала, и попаднеш сред безсмъртни? Искате ли ти се понякога да се върнеш към нормалния живот на човек?

Поклатих глава.

— Не. Онзи живот и без това беше приключил за мен. Поне така ми се струваше. Родителите ми починаха преди около година. Когато открих Венсан — дали той не намери мен, запитах се аз, — имах чувството, че съм мъртва.

— Странен избор за красиво, жизнено момиче. Да прекарваш времето си с немъртвите.

Понякога наистина говореше като старица.

— Тук се чувствам добре дошла — отвърнах простиичко.

Тя изви съвършено оформената си вежда, кимна, след това взе ръката ми и я стисна в нещо като жест на солидарност. В този момент бяхме просто две момичета в къща, пълна с мъже.

— Събрахме ли се всички? — Жан-Батист застана пред огъня и огледа всички в стаята. — Добре — рече.

Усетих, че някой ме докосва по рамото, и вдигнах поглед към Венсан, застанал зад стола ми. Той ми намигна, след това насочи вниманието си към по-възрастния мъж.

— Всички знаем много добре, че дейността на нума западна след смъртта на Люсиен. Все едно изчезнаха. Въпросът е защо. Какво ли чакат?

— Може ли да кажа нещо? — попита Гаспар, вдигна разтреперан пръст и се обърна към нас. — Винаги в миналото са били недисциплинирани. Въпреки че Люсиен беше техен лидер, така и не успяваше да ги спре от време на време да действат индивидуално. Както вече споменах, ако може да се съди по последните им действия, подозираме, че имат нов лидер, който е в състояние да ги държи под контрол. Виолет потвърди подозренията ни. — Той махна с ръка към жената до мен, сякаш ѝ подаваше микрофон.

— Не мога да твърдя със сигурност, защото не е потвърдено — заговори тя. — Носят се слухове. Информаторите ми споменаха за нума, дошъл отвъд океана. От Америка. Той се утвърждава като международен водач.

Чуха се изненадани възклицания. Амброуз заговори:

— Не съм чул подобно нещо. Имаме си международен Консорциум, но нума? Просто не мога да си представя. А и за тях е съвсем неестествено да работят заедно.

Виолет кимна.

— Съгласна съм, че ако се окаже истина, това е нещо безпрецедентно. Само че от онова, което чух, въпросният нума е имал огромна власт, докато е бил жив. Хората са му поверявали богатствата си, а той е измамил всички, разорил е мнозина и е докарал някои до самоубийство.

— Как е умрял? — полюбопитствах аз.

— Бил е убит в затвора — отвърна простиичко тя.

— Това какво означава за нас? — попита Жул. Беше станал много сериозен.

Жан-Батист отново взе думата:

— Виолет си има информатори и се надяваме те да продължат да ни подават сведения. Можем обаче да започнем да се свързваме с други от братството, за да разберем дали друг не е чул още нещо по този въпрос. Междувременно, трябва да затегнем редици. Наблюдението ни трябва да е по-внимателно. Както вече казах на някои от вас, забраната за офанзива вече е невалидна...

Усетих как Венсан се напрегна, когато погледът на Жан-Батист спря на него. Старият ревенант замълча по средата на изречението и всички присъстващи притаиха дъх.

— Позволете да ви прекъсна — прозвуча мелодичен глас от другия край на стаята. Всички погледнаха натам. За пръв път чувах Артур да казва нещо. Досега той вечно мислеше в някой ъгъл и драскаше в тетрадката си. Останалите бяха силно изненадани от ненадейната му намеса.

Артур стрелна Виолет с поглед, а тя стисна зъби и го погледна гневно. „Добре — помислих си аз, — тази работа има нещо общо с разправията, която прекъснах.“

— Може би изтъквам очевидното, но обсъждаме важна стратегическа информация в присъствието на лице, което не е от братството.

Какво? Усетих как кръвта се оттича от лицето ми и как всички ме поглеждат тайно. Вдигнах очи към Артур, но той приглади къдрица зад

ухото си, без да ми обръща внимание, сякаш трябваше да прави нещо с ръцете си.

Пръстите на Венсан се впиха като стоманени клещи в раменете ми. Вдигнах поглед и забелязах, че лицето му е заприличало на каменна маска. В този момент си казах, че ако суперсилите на ревенантите включваха бълването на пламъци от очите, досега Артур щеше да се е превърнал в ревенантско печено.

Всички млъчаха и чакаха. Артур прочисти гърлото си и отново погледна Виолет. Фините ѝ пръстчета стискаха страничната облегалка на канапето, а ноктите ѝ се бяха забили в кожата.

— Известно ми е, че в хода на историята хората са били свързани с нас, освен в някои много редки случаи като например брака на нашата Женвиев, а сериозните връзки с хора винаги са били с онези, които работят за нас. Разбрах, че това човешко същество е убило врага ви. Въпреки това държа да поставя под въпрос присъствието ѝ на събрание по тактическите въпроси, които засягат оцеляването ни като вид.

Все едно ми зашлеви шамар. Сълзите ми бликнаха и аз ги избърсах гневно. Няколко секунди по-късно Жул и Амброуз скочиха и се изправиха пред Артур, сякаш бяха част от улична банда. Венсан ме дръпна към себе си, сякаш се опитваше физически да ме защити от думите на Артур.

Артур вдигна ръце напълно невинно.

— Чакайте, братя. Моля ви, изслушайте ме. Не познавам Кейт като вас, но вече прецених, че е добро човешко същество, на което може да се гласува доверие. — Най-сетне намери сили да ме погледне извинително в очите. Пет пари не давах. Не желаех да приема извинението му. — Не исках да кажа, че не е добре дошла сред нас — продължи той. — Просто казах, че няма отношение към това събрание. Както заради нейната сигурност, така и заради нашата.

Настъпи невъобразим шум — всички крещяха едновременно. Жан-Батист вдигна ръка и нареди:

— Тишина! — Изглежда всеки в стаята, сякаш преценяваше чувствата им, а накрая погледна мен. — Кейт, мила — изрече напълно спокойно и думите прозвучаха почти благосклонно. — Прости ми, но се налага да те помоля да напуснеш събранието.

Венсан понечи да каже нещо, но той вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Само този път, докато уредим въпроса с новодошлите. Искам всички да се чувстват удобно, а Артур и Виолет все още не са свикнали с присъствието ти. Би ли ми направила услугата да ни оставиш само този път, по изключение?

Стрелнах Артур с най-убийствения поглед, на който бях способна, макар да знаех, че е безсмислено. Очите ми бяха зачервени от сълзи на унижение. Неговите очи бяха празни, но задържа погледа ми, докато не отклоних своя. Вирнах брадичка и се изправих.

— Ще те изпратя до стаята си — прошепна Венсан и отпусна ръка върху моята.

— Няма нужда, добре съм — отвърнах и се отдръпнах от него. — Ще те чакам там. — Тъй като няха сили да погледна останалите, излязох от стаята.

Вместо в стаята на Венсан, отидох в кухнята с надеждата да получа съчувствие от другия човек в къщата. Блъснах летящата врата. Жан се занимаваше с подноси с храна. Сложи чайника в мига, в който ме видя, и веднага се завтече да ме разцелува.

— Кейт, миличка, как си сладкишче? — Тя ме прегърна, забеляза зачервените ми очи и лице. — Кажи, миличка, какво има?

— Току-що ме изхвърлиха от събрание, защото съм човек.

— Какво? Нищо не разбирам. Изненадана съм, че Жан-Батист е направил подобно нещо след случилото се.

— Не беше Жан-Батист, ами Артур — отвърнах и седнах на масата. Взех кърпичка от Жан и избърсах очи. — Той каза, че може да застраша безопасността на братството в къщата.

— Как е могъл да каже подобно нещо? — учуди се тя, седна срещу мен и побутна чиния с домашно приготвени мадлени към мен. Замисли се за момент, след това продължи по-спокойно: — Артур и Виолет са... как се казва... от старата школа. Те са от благородно потекло. Свикнали са да гледат отвисоко на селяните, а сега възприемат хората по този начин. Това не означава, че са лоши хора. Просто са... сноби.

Разсмях се, когато чух Жан да говори пренебрежително. Тя бе винаги настроена положително към всичко и всички. За да нарече

Виолет и Артур сноби, значи двамата бяха нетърпими тесногръди фанатици.

— Дошли са да свършат добра работа, Кейт. Може и да не са най-добрите представители на вида си, но знаят много и са живели по-дълго от останалите. След като разбрах, че предпочитат да живеят в изолация, искрено се съмнявам, че ще останат тук дълго. Докато се усетиш, всичко ще се върне постарому.

Кимнах и лапнах една сладка, след това се опитах да се разбера с гордостта си и да я убедя, че не бива да се изпречва на пътя на групата. Че аз не заслужавах да бъда включена в тайните им обсъждания. Не бях ревенант. Бях изключение. Кого заблуждавах? Мястото ми не беше тук.

Настроението ми се влоши.

— Тръгвам си — заявих аз и прегърнах Жан. — Благодаря, приятно ми е да си поприказвам с човек, който разбира. Понякога, докато съм тук, имам чувството, че живея в паралелна вселена.

— Че то си е точно така, cherie — рече Жан, пусна ме и затегна връзките на престилката си. — Няма ли да останеш за вечеря?

— Не. Би ли казала на Венсан, че си отивам вкъщи, да ми се обади у нас — помолих аз.

Тя ме погледна с разбиране и ми изпрати въздушна целувка от мястото си пред печката.

Минах през къщата и излязох на двора. Докато минавах покрай фонтана с ангела, влязох вътре и пристъпих към фигурите. Ангел. Човек. Два различни вида, издялани от мрамор. Прокарах пръсти по ръката на ангела. Беше студена също като на Венсан, докато беше мъртъв.

10.

Едва бях седнала на леглото, когато на вратата се позвъни. След две секунди някой почука на вратата на стаята ми.

— Катя, миличка. Венсан е дошъл. Качва се.

— Благодаря, мами — отвърнах и отворих вратата. Баба беше застанала пред мен, облечена като за излизане, с обувки на осем сантиметра и пола до средата на прасеца. По нея нямаше и грам тлъстина, а изборът ѝ на кройка подчертаваше най-хубавите крака, които бях виждала на по-възрастна жена.

— Какво има? — попита тя, когато видя изражението ми.

— А, нищо — отвърнах механично, след това разбрах, че тя няма да се премести, докато не ѝ отговоря, затова попитах: — Мами, някога попадала ли си в положение, когато нарочно са те накарали да се чувстваш като аутсайдер? Все едно не ти е там мястото?

Мами скръсти ръце и вдигна поглед към тавана.

— Семейството на дядо ти ме караше да се чувствам така в началото. Имаше противопоставяне на старите пари на тяхното семейство и новите на моето. Отнасяха се към мен като към парвеню.

— Това обаче се промени, нали?

— Да, когато разбрах, че не давам пет пари какво мислят за мен. Май това беше една от причините, поради които дядо ти се влюби в мен. Бях единствената жена, която намери сили да се опълчи на майка му.

Не се сдържах и се усмигнах.

Мами стисна ръката ми. Парфюмът ѝ на гардения не се беше променил от времето, когато бях дете, и ароматът ме дари със спокойствие. Тя ме познаваше открай време. Беше в болницата, когато се родих.

Въпреки това не можех да ѝ кажа какво точно ме тревожи. Бях готова да ѝ поверя живота си, но не можех да си представя как ще реагира тя, ако ѝ кажех какво представлява Венсан. Ако изобщо ми повярваше и не ме заведеше веднага на психиатър. Целта ѝ беше да ме

защитава, а това не включваше да пуска внучката си на срещи с ревенант.

— Сигурно ти е безкрайно трудно — чух отново гласа на мами. Отново вдигнах поглед към угриженото ѝ лице. — Говоря за местенето от Бруклин в Париж, новото училище, създаването на нови приятелства. Сигурно имаш чувството, че живееш в съвършено нов свят. При това доста страшничък.

„Нямаш представа, мами, просто нямаш представа“ — помислих си аз и я оставих да ме прегърне.

Венсан чакаше в коридора, когато отворих вратата. Разтревоженото му изражение се промени, когато забеляза, че не изглеждам разстроена.

— Кейт, много се извинявам — рече той и ме прегърна. Затворих очи и се отпуснах в прегръдката му за няколко секунди, преди да го привлека в апартамента.

— Здравей, Венсан, миличък — поздрави го мами, застана зад нас и се надигна на пръсти, за да го разцелува. — Как си? — попита тя.

Баба и дядо обичаха Венсан, което правеше живота ми по-лек. Непрекъснато звъняха на Джорджия и я питаха къде се намира, докато аз трябваше само да кажа, че излизам с Венсан, и въпросите секваха. Поредната причина да не развалям работата.

— Ще ви оставя — рече тя, поведе ни към хола и затвори вратата след нас. Стаята беше пълна с антики, артефакти и картини, миришеше на нещо средно между прашна библиотека и бедуинска шатра.

Настаних се на канапето до ваза, пълна със свежи цветя, една от няколкото, които мами подреждаше из стаите, така че когато седнеш, да бъдеш обгърнат от аромат на фрезии, люляк или нещо друго прекрасно, преди да се преместиш в зоната, където цареше миризмата на старо. Венсан се настани на фотьойла точно срещу мен.

— Не знам как да се извиня за онова, което се случи — рече той. — Знаеш, че никой друг не е съгласен с Артур.

— Знам — отвърнах, макар да знаех, че Жан-Батист не подскочаше от радост, когато ме прие в къщата си. Поне оттогава се държеше мило и любезно с мен.

— Просто не разбирам — рече разтревожено Венсан. — Артур е страхотен тип. Въпреки че двамата с Виолет понякога се държат така, сякаш са божи дар за останалите ревенанти, той никога не се е правил на нещо изключително, нито пък е бил дребнав.

— Може би просто беше откровен — отвърнах аз. — Може би наистина мисли, че за мен е опасно да съм запозната с плановете ви.

— Да беше казал преди, вместо да повдига въпроса пред всички. — Той вдигна ръка към бузата ми, аз я стиснах и я поднесох към устните си.

— Всичко е наред — рекох, въпреки че унижението все още ме измъчваше. — И каква е цялата работа с Артур и Виолет? Двамата се карат като стара семейна двойка, но никога досега не съм ги виждала да се докосват. Те двойка ли са?

Венсан се разсмя и докосна с пръст една от старинните статуетки на деди, поставена на полицата над камината.

— Не са двойка, поне не спят заедно. — Изви вежда. — Но го каза много точно: „стара семейна двойка“. Артур се приема за защитник на Виолет. Те са живели по време, когато жените са имали нужда от защита — добави и се ухили. — Артур е бил съветник на бащата на Виолет и двамата са загинали по време на един и същи опит за отвличане. Затова — поне на мен ми се струва така — е напълно естествено, че двамата са останали заедно през всичкото това време, но със сигурност смея да заявя, че любовта не е част от връзката им. Зависимост, да, но не и любов.

— Ти откъде знаеш? — попитах, заинтригувана от смущението му.

— Двамата с Виолет се познаваме от едно време. Засичали сме се няколко пъти през годините. Всеки път, когато Жан-Батист попадне на нов текст, който му се стори важен, той ме изпраща при нея за оценка. Тя никак не се посвени да разкрие чувствата си пред мен.

Ахнах.

— Виолет е била влюбена в теб, така ли?

— Любов е доста силна дума, но да, призна, че се интересува. Само че аз не отвърнах на чувствата ѝ. Истината е — той ме стрелна с поглед, след това отново насочи вниманието си към статуетката, — че се изкушавах да пробвам. Мислех, че това ще бъде единственият ми шанс да бъда с някого.

Усетих, че съм го зяпнала с отворена уста.

— Венсан, тя е едва на четиринайсет. Това е... струва ми се... перверзно.

— Навремето беше на двайсетина — отвърна той и се усмихна малко пресилено.

— Да, ясно — рекох, докато осмислях информацията.

— Нищо не се е случило — увери ме той. — Абсолютно нищо. Само че Виолет усети, че може да се получи и това вероятно я окуражи. Излязохме два пъти, но щом осъзнах, че не изпитвам нищо, приключих връзката. Оттогава не я бях виждал, което означава от поне четирийсет години. Дори помолих Жан-Батист да изпраща друг при нея.

— Значи тя ме мрази, задето съм с теб. — Спомних си какво каза Виолет на погребението на Филип за ревенантите, които са с хора, и се запитах дали беше случайна забележка, или го подхвърли нарочно, за да уязви човешкото същество, което беше успяло там, където тя не беше — да плени сърцето на Венсан.

— Тя вече разговаря с мен за теб — рече Венсан. — Държа се много мило и ме поздрави, че съм си намерил „толкова прекрасна млада дама“. — Имитацията на гласа ѝ и претенциозният ѝ начин на изразяване ни накараха да избухнем в смях. — Сериозно, тя много те харесва.

— Значи само Артур се държи гадно, така ли? — попитах.

— Май да — рече той, — въпреки че това е напълно нетипично за него. Той изчезна някъде веднага след събранието, очевидно за да ме избегне. Виолет ме помоли да му простя. Каза, че го била предупредила да не повдига този въпрос, но той се чувствал длъжен да разнищи проблема. Щяла да поговори с него по-късно.

— Много мило от нейна страна — отвърнах и изпитах топлота към странното момиче. — И без това всичко приключи. Сега искам просто да забравя.

Реших да обърна страницата на днешното унижение и ми хрумна нещо:

— Венсан, снощи открих нещо за ревенантите в библиотеката на деди.

— Наистина ли? — Рядко се случваше аз да изненадам Венсан, но в момента той изглеждаше така, сякаш ако го бутнех с пръст, щеше

да падне. — Може ли да видя?

Поведох го към кабинета, но първо надникнах, за да се уверя, че дядо не е там. Погледнах часовника на бюрото му. Той щеше да затвори магазина след половин час. Значи имахме достатъчно време.

Извадих бестиария от кутията и го поставих върху бюрото на дядо, след това отгърнах на страницата с ревенантите. Венсан изви вежди, когато видя илюстрациите.

— Леле, това е много рядко издание, Кейт. За ревенантите няма почти нищо в човешките книги.

— Защо?

Той остана надвесен над книгата, докато обясняваше:

— Търговци и колекционери като дядо ти знаят, че ако открият нещо, могат да го продадат за малко състояние на група анонимни купувачи. Тези колекционери прибират всичко, свързано с ревенантите, преди още да излезе на пазара. — Венсан ме погледна. — Жан-Батист е един от тях. Събрал е купища стари ръкописи в библиотеката си. Съмнявам се, че Гаспар е прегледал дори половината.

— Значи дядо наистина много цени тази книга — рекох аз и се запитах защо му е да пропусне продажба на висока цена единствено за да запази книгата в библиотеката си. Може пък да не беше видял страницата, посветена на ревенантите, и да нямаше представа за стойността ѝ.

Венсан отново насочи вниманието си към книгата и зачете, докато следваше текста с пръст.

— Знаеш ли латински? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Да, беше задължителен предмет в училище, преди да дойде времето, когато хората решиха, че мъртвите езици не стават за нищо. Да ти го превода ли?

— Снощи се опитах да го превода — признах аз.

— Ясно — отвърна Венсан и очите му заблестяха весело. — Не мога да си представя да подминеш подобно предизвикателство. — Той погледна книгата и докато четеше пасажа на английски, аз останах доволна, че вече имам представа за какво става. Когато той приключи, аз премълчах, че е пропуснал последните два реда. И аз на негово място нямаше да искам той да си помисли, че е прокълнат, след като е с мен.

— Каж ми повече за бардиа? — попитах аз. — Ако сте такива, защо тогава се наричатев ревенанти?

— Добър въпрос. Май просто е демодиран. — Замисли се за секунда. — Предполагам, че става въпрос за превъзходство — ние си мислим, че сме истинските, докато нума са по-скоро отклонение от правилото. Ако искаш попитай Гаспар, но според мен бардиа произлиза от дума, която означава „пазя“, затова е по-точният термин, когато става въпрос за нас. Използва се в официалните ни документи. Ако обаче изречеш „бардиа“ пред Амброуз или Жул, те със сигурност ще те погледнат странно. — Той прелисти отново книгата, върна я на мястото ѝ, след което прибра кутията в библиотеката.

— Венсан? Когато Жан-Батист говореше днес, спомена нещо за офанзива. Стори ми се, че има нещо, което предпочиташ той да премълчи. Все едно, че двамата криехте нещо, преди Артур да пожелае да ме изритате. За какво ставаше въпрос?

На лицето на Венсан се изписа странно изражение. Той ме изправи на крака.

— Няма значение. Ако някога се окаже, че има, тогава ще ти кажа, но сега предлагам да поговорим за нещо интересно.

— Какво например?

— Къде ще те заведе на вечеря — отвърна той, привлече ме и ме притисна до себе си, за да ме целуне. Всичките ми съмнения се стопиха като снежинки над огън.

11.

На следващата сутрин се събудих, обзета от вълнение и страх. Предстоеше ми тренировка с Гаспар и Венсан и макар да обичах дуелите, знаех, че уменията ми все още не са на ниво. Първият ми урок преди около месец беше пълна катастрофа. Тогава се съсредоточихме изцяло над меча, както ми се стори лесна задача, докато повтаряхме движенията бавно, но когато Гаспар забърза, се оказа, че положението е много зле.

Боят ми приличаше на танц и освен че нямах кой знае колко усет към естествения ритъм, винаги се чувствах малко глупаво на дансинга. Това, разбира се, се пренесе и в уроците. Тъй като бях срамежлива, ставах още по-непохватна, освен това толкова се страхувах да не се представя като някоя слабачка, като беззащитна новачка, че станах точно каквото не исках.

На четвъртия урок обаче вече насочих вниманието си към движенията. Беше нещо като самохипнозата, която прилагам в музеите или край реката — налагах си да се изключа и ето че движенията най-неочаквано идваха. Беше нещо като ин-ян феномен, където подсъзнанието ми поемаше контрол, а мозъкът предлагаше да действа. Щом престанех да мисля над онова, което вършех, всичко се получаваше. Моментите, в които се проявявах като несръчно дете, ставаха все по-кратки, а напоследък ми трябваша само няколко крачки назад и напред, преди да превключа на автопилот.

„Днес е ден за автопилот“ — казах си, обух дънки, сложих си пуловер и се отправих към кухнята за закуска. Деди вече седеше там, облечен като за работа, и четеше сутрешния вестник.

— Рано си станала — отбеляза той, остави вестника и срещна погледа ми.

— Така и не разбрах защо учителят ми настоява да провеждаме урока в девет сутринта в събота. Просто не разбирам. Знам само, че не трябва да го карам да чака — обясних, налях си чаша сок от грейпфрут и посегнах към кроасан.

Когато казах на мамии и деди, че Венсан ми е подарил уроци по фехтовка за рождения ден, те останаха очаровани, а аз не можах да повярвам. Нямах представа колко е популярен този спорт във Франция, нито пък че хората го смятат за аристократичен. Баба и дядо не бяха претенциозни, но работата с антики ги караше да ценят всичко, свързано с историята. А нима имаше нещо, пуснало по-дълбоки корени в историята от боя с шпаги?

Деди беше във възторг и отиде да ми купи екип и шпага. Не му обясних, че във фитнес залата има всякакви оръжия, нито че фехтовката е само компонент от обучението ми. Той трябваше да ми купи и бойна брадва, и тояга за отбрана, и нападение, и поне още шест оръжия, за да имам всичко необходимо за обучението, което бе намислил Гаспар.

Дядо посочи вазата с цветя на масата в хола.

— Бяха във фойето, когато слязох да си взема вестника. — Пъстър букет беше натопена в малка кръгла ваза, а до него беше оставен пакет в подаръчна опаковка. Отворих го и вътре се оказа „Езикът на цветята“. Отворих книгата и видях посвещението на първата страница.

„За Кейт.

Вече говориш свободно два езика. Прецених, че да познаваш и трети ще ти се отрази добре. Домашното ти придружава книгата.

С обич, Виолет дьо Монтобан“

Погледнах малкия букет, разгърнах страниците, за да разбера значението на жълтите рози и пурпурния зюмбюл, ухилих се, пяхнах книгата в раницата и се провикнах „Au revoir“ на деди.

Щом излязох, се огледах с надеждата да видя Венсан и сърцето ми започна да бие по-бързо, защото знаех, че ще ме чака облегнат на оградата на парка, както обикновено. Посърнах, когато видях Жул. Бързо прикрих разочарованието си и предпазливо се усмихнах, но той забеляза.

— Извинявай, че не съм гаджето ти. Казвам го във всяко едно отношение — рече с весела усмивка и се наведе, за да ме целуне по

бузите.

— Къде е Венсан? — попитах. Той ми подаде ръка, аз я хванах и двамата поехме към къщата.

— Отиде да свърши някаква работа на Жан-Батист — отвърна той и огледа тротоара, сякаш се страхуваше да не прочета мислите му.

Веднага разбрах, че нещо не е наред.

Замислих се за погледите, които Венсан и Жан-Батист си размениха по време на събранието, след това си спомних как Венсан избегна да отговори, когато го попитах снощи. Определено ставаше нещо, за което той не искаше да разбере.

— Non^[1] — разсмя се Жул. — Просто вчера на Виолет са й съобщили, че нума са се раздвижили. Притеснява се, че може да наблюдават къщата. Венсан реши, че ти трябва придружител, когато идваш у нас. Не се притеснявай. След днес ще можеш да се защитаващ и сама. — Той ме перна по ръката. Аз му отвърнах... силно. — По дяволите, момиче, удряш яко — пошегува се той, при което последва шеговито сборичкване, което продължи чак до „Ла Мезон“.

Гаспар ме чакаше във фитнеса и правеше нещо като разтягане, което наподобяваше тай-чи. Завърши движението, поклони ми се ниско, след това заговори с Жул, докато аз обличах добре подплатения си екип. Беше от нещо като сив кевлар, който щеше да ме защити от по-тежките остриета в оръжейната на ревенантите. Почувствах се виновна заради скъпия екип в класическо бяло, който деди ми беше купил и сега висеше недокоснат в шкафа в оръжейната. Този страхотен екип, който ме превръщаше в страховито изчадие като Кейт Бекинсейл в „Подземен свят“, не позволяваше да получа нараняванията, които по принцип не притесняваха останалите ревенанти.

Жул подсвирна възхитено, когато излязох при тях и посегнах към меча, който Гаспар ми подаде.

— Кейт, определено имаш... смъртоносен вид — рече той.

— Ще го приема за комплимент — усмихнах се, тъй като знаех, че екипът подчертава добрите ми страни. Жалко, че никога не го обличах извън оръжейната. Ще се облека като убийца на вампири за Хелюин.

— Колкото и да ми се иска да остана и да те погледам в действие — ухили се Жул, — трябва да вървя. Ще се върна след час, за да те взема. — Той хукна по стълбите. Следващия половин час беше най-кошмарният от уроците ми досега. Не само че се разсейвах, като се питах какво прави Венсан, ами бях свикнала да тренирам с него и Гаспар. Без Венсан, готов да се намеси на всеки няколко минути, аз най-сетне дадох знак на Гаспар да спре.

— Таим аут — едва намерих сили да извикам и той отпусна меч.

Заклатушках се към другия край на залата, облегнах се на стената, смъкнах се на пода, отпуснах глава между коленете и се опитах да си поема дъх. Когато вдигнах очи, Гаспар беше застанал над мен и подаваше бутилка вода.

— Благодаря — рекох. — Много по-трудно е, когато Венсан го няма, за да ме пожали.

— Само това ли е, мила? Днес ми се струваш... разсеяна.

Погледнах по-възрастния ревенант и си казах, че ще му бъде безкрайно трудно да ме излъже.

— Всъщност питах се къде е отишъл тази сутрин Венсан. Жул изглежда не знаеше. А ти знаеш ли? — попитах невинно и се почувствах виновна, че разпитвам.

Гаспар ме погледна предпазливо.

— Не мога да ти кажа — отвърна официално, сякаш се бяхме върнали в деветнайсети век.

„Не можеш или не искаш — помислих си аз. — Гаспар и Жул знаят нещо, което аз не знам. А пък Венсан каза, че не било достатъчно важно, за да говори за него.“ Предполагах, че Венсан се опитва да ме защити. Искаше да ме спаси от нещо, за което не желаше да знам. Можех единствено да си представя, че става въпрос за нещо, което никак нямаше да ми хареса, иначе нямаше нужда всички да крият от мен. „Имам му доверие — помислих си аз. — Защо тогава тази тайна ме побърква?“

— Добре, готова съм — оттласнах се от стената. Гаспар приглади назад косата си и я стегна на опашка, преди да заеме бойна поза. Аз взех меч и с новата енергия, нахлула от преживяното разочарование, замахнах срещу него така, сякаш Люсиен бе възкръснал.

— Това вече е друго! — възкликна с усмивка инструкторът ми.

Бихме се още половин час, докато аз не се отдръпнах и не закачих меча на празната кукичка на стената. Вдигнах ръце.

— Стига ми толкова.

Откъм стълбището се понесе ръкопляскане.

— Браво! — провикна се Виолет. Беше седнала удобно и изглежда ни беше наблюдавала от известно време. — Много си добра, Кейт!

Усмихнах се и хванах кърпата, която Гаспар ми подхвърли, за да попия потта от лицето си.

— Благодаря, Виолет, макар да имам чувството, че след толкова векове натрупан опит сигурно го казваш единствено от добри чувства.

Тя се усмихна престорено свенливо, сякаш я бях хванала в прегрешение.

— Нищо подобно. След като вече знам, че отскоро се обучаваш, сигурно имаш природен талант.

— И аз това казвам — настоя Гаспар. — Кажи, Виолет... трябва ли ти за нещо? — попита той.

— Не. Жул отиде до студиото си и му обещах да изпратя Кейт до тях — обясни тя. — Но ти не бързай.

— Благодаря — отвърнах и свалих горната част на екипа, под който се показва тениската ми с надпис: „Аз сърце Нью Йорк“. Толкова много се бях изпотила, че тежкия екип почти ми докара клаустрофобия. — Много благодаря за книгата и цветята.

— Артур се държа толкова ужасно, че ми се искаше да се извиня. Разбра ли съобщението ми?

— Да — отвърнах аз, смъкнах панталоните и нагласих сивите шорти, с които бях отдолу. — Пурпурният зюмбюл казва „извинявай“, а жълтите рози — „приятелство“.

— Браво — възкликна очаровано тя. — Зюмбюлът изразява надеждата, че ще простиш на Артур за липсата му на чувствителност, а розите изразяват желанието ми да станем приятелки.

Макар че не исках да се покажа прекалено нетърпелива, не успях да сдържа усмивката. Шарлот я нямаше едва от седмица, аз вече усещах липсата на приятелка. Имах, разбира се, Джорджия. Само че тя бе толкова заета със социалния си живот, че разполагах с твърде много свободно време, което Венсан нямаше нищо против да запълва. Само че сега беше хукнал нанякъде и...

— Слушай, защо вместо да ме изпращаш, не отидем да обядваме заедно? Само да взема един душ — предложих.

— Добре! — възкликна ведро тя. — Да обядваме заедно — повтори модерния израз — е чудесно. Ще те чакам горе.

Поизмих се набързо и се облякох.

— Благодаря, Гаспар! — провикнах се и се затичах по стълбите към първия етаж.

— Удоволствието бе изцяло мое — усмихна се той и се поклони малко вдървено, след което се зае да почисти оръжията, които бе свалил от стената.

Бях по средата на коридора, когато пред мен изникна Артур, забол нос в книга.

— Ви — провикна се той, вдигна поглед и ме видя. В първата секунда по спокойното му лице се изписа паника, челото му се смръщи и набразди.

— Кажи, мили. Ти ли ме викаш? — Виолет се приближи зад Артур и се усмихна, сякаш нищо необичайно не се беше случило между нас и се бяхме събрали, за да си побъбрим приятелски.

— Открих нещо в Хайдегар и ми се стори, че ще те заинтригува — рече с равен глас той и погледна между мен и Виолет.

— Двете с Кейт излизаме на обяд. Ще ми го покажеш по-късно — рече тя, стисна ме за ръката и го погледна така, сякаш го предизвикваше да каже нещо.

Явно чакаше той да се извини.

Артур я погледна по начин, който не можеше да бъде определен единствено като изпепеляващ.

— Хайде, Кейт, да вървим — подкани ме Виолет.

Излязох със защитницата си, но не се стърпях и се обърнах назад към Артур. Той стоеше неподвижно в коридора и продължаваше да гледа лошо.

— Не му обръщай внимание — прошепна Виолет. — Понякога е прекалено темпераментен. В някои моменти го обичам силно, докато друг път ми се иска... как се казваше... да се разкара.

Засмях се, докато отивахме към входната врата.

Седяхме една срещу друга в малък ресторант, бяхме си поръчали гореща, типично френска лучена супа и разглеждахме покрития ресторант отсреща. Разнасяше се аромат на пиле на грил. Сергиите пък бяха истинска наслада за окото, отрупани с морски дарове, зеленчуци и цветя. Продавачите се провикваха към тълпата и хвалеха плодовете си, предлагаха на хората да опитат.

— Дори не съм идвала тук досега — призна Виолет, след като избърса устните си.

— Най-старият парижки пазар — обясних аз. — Преди около четиристотин години, мисля, бил превърнат от сиропиталище, където децата били облечени в червено. Затова се нарича *Marche des Enfants Rouges*.

— Пазар на червените деца — преведе на английски Виолет.

— Знаеш ли английски? — ахнах аз.

— Разбира се — отвърна тя. — Научих го преди доста време, но не съм имала възможност да го използвам напоследък. Ако предпочиташ, можем да говорим на родния ти език. На мен ще ми се отрази добре да се поупражнявам.

— Става! — зарадвах се и замълчах, когато забелязах, че тя ме гледа любопитно. — И ще се постарая да не използвам разговорни фрази — усмихнах се, — за да ти бъде по-лесно.

— Не, не! — настоя тя. — Шарлот беше права, когато каза, че трябва да се съобразявам с новото време. Че кога друг път ще науча съвременния език, при това английски от американка от двайсет и първи век?

— Всъщност, ако говориш сериозно, ми хрумна идея. Обичаш ли филми?

— За киното ли говориш?

— Да. Освен да чета и да обикалям музеите, ходенето на кино е другото ми любимо занимание. — Гребнах последната лъжица вкусна супа от купичката си и допих водата „Перие“.

— Кейт, трябва да призная — рече смутено Виолет, — че никога досега не съм ходила на кино. То не съществува чак от толкова дълго, а и не виждам какъв е смисълът. И аз като теб предпочитам да чета и да се наслаждавам на изкуството.

— Но филмите са изкуство! Французите са го нарекли „Седмото изкуство“. — Замислих се за секунда. — Имаш ли някаква работа

следобед?

Виолет поклати уплашено глава, когато разбра в какво се е забъркала.

Бръкнах в раницата под масата, извадих брой на „Парископ“ — ежеседмичния гид за събитията в Париж — и отворих на страниците, посветени на киното. Прегледах класическите филми и потърсих нещо, достойно за първия филм в живота.

Няколко часа по-късно примижах на яркото януарско слънце, докато двете с Виолет излизахме от киното, в което прожектираха винтидж филми. Над нас се виждаше билбордът на „Небезизвестните“^[2] на Алфред Хичкок.

— Кажи сега — погледнах я аз. — Какво мислиш?

Широка усмивка, типичната за четиринайсетгодишно момиче, вместо гримасата на помъдряла през вековете жена, плъзна по лицето на Виолет.

— О, Кейт. Беше невероятно. — В гласа ѝ имаше страхопочитание. Тя стисна ръката ми. — Кога ще дойдем отново?

[1] Не (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Филм от 1946 г. с участието на Кари Грант и Ингрид Бергман.
— Б.пр. ↑

12.

Вечерта Венсан звънна и се извини, задето бе изчезнал през деня. Вече ми бе изпратил два есемеса и от тях бе очевидно, че се чувства виновен заради нещо и се опитва да се реваншира.

— Всичко е наред, Венсан. Прекарах целия ден с Виолет.

— Така ли? — Макар да ми се стори уморен, долових изненадата в гласа му.

— Да, тя трябваше да ме изпрати до нас, но вместо това я заведох на обяд. Какво стана с тревогата около нума? Жул каза, че може да се мотаят и във вашия квартал.

— Нищо. Фалшива тревога. Според Виолет довчера Жан-Батист щял да отмени тревогата. Всичко си е както преди. Невидимите нума са готови да ни скочат, когато най-малко ги очакваме.

— Оказа се прав за Виолет. Тя е много приятна. Просто Артур има проблем с неговото „човеците са гадни“. Май ще се постарая да го избягвам колкото е възможно повече.

— Добър план. — Венсан ми се стори изтощен и разсеян. Каквото и да беше вършил днес, бе много уморен. Не беше на себе си.

— Венсан, хайде да затваряме. Ти си преуморен.

— Не, не, искам да си поговорим — отвърна бързо той. — Каж ми какво правиш, mon ange^[1].

— Чета.

— Нищо чудно — засмя се той, — след като си потомка на най-ненаситния четец. Чел ли съм книгата ти?

Отворих на първа страница.

— Публикувана е четири години след раждането ти, но през по-голямата част от живота ти — съществуването ти — е била забранена. Поне нецензурираната версия.

— Написана през 1928, забранена години наред. Случайно да има откъс, в който се говори за постигането на рай на земята?

— Венсан, ти прескочи направо на сексуалната сцена! „Любовникът на лейди Чатърли“^[2] е за нещо много по-важно от едно

въргалие в хижата на пазача на дивеч! — подхвърлих шеговито.

— Хм, търкалянето ми се струва чудесна идея.

Сърцето ми се разтуптя, но аз се постарях да запазя спокойствие.

— Ще ти призная, че това е една от любимите ми фантазии, да се изтъркалям с теб, не с пазача на дивеч — ухилих се и се запитах какъв ли ефект имат думите ми.

— Баба ти и дядо ти у вас ли са? — попита той след кратко мълчание и гласът му прозвуча подозрително дрезгаво.

— Да.

Той прочисти гърло.

— Добре, иначе щях да се почувствам длъжен да дойда и да те обладая на мига. Говорят ли за обладаване в тази книга?

Разсмях се.

— Все още не съм стигнала до главите с обладаване. Само че обладаване и търкаляне... не съм сигурна дали ще се навия на подобно нещо, след като имам среща с готин мъртвец утре вечер.

— Добре, разбрах. Много умела смяна на темата — разсмях се той. — Значи... не си забравила? — Веднага долових умората му.

— Да забравя кога ще гледам „Болшой театър“ в опера „Гарние“. При това в самостоятелна ложа? Невъзможно.

— Добре — отвърна той. — Да си готова в шест, ще мина да те взема. — Тези последни думи прозвучаха едва чуто. Стори ми се, че не само е уморен, ами го боли. Какво ли бе правил? Сега вече любопитството ми бе изместено от тревогата.

— До утре. Нямам търпение — рекох и затворих. Довърших изречението наум: да разбере какво си наумил.

Ако и утре бе толкова уморен, колкото сега, може би щях да успея да го накарам да проговори.

Венсан бе пред вратата точно в шест, облечен във фрак, косата му пригладена назад. Все едно гледах повторение на рождения си ден: той беше с фрак, а аз с дълга дреха с азиатски мотиви, която той ми беше купил, скрита под дългото черно палто с качулка на мами. Очите на Венсан заблестяха, когато ме видя, и щом излязохме на улицата, той ме целуна дълго и страстно.

Паркирахме близо до операта. Въпреки че я бях виждала няколко пъти — и като туристка, и през деня — сградата ме остави без дъх, защото приличаше на сватбена торта от мрамор. Тази вечер бе превърната във вълшебен замък, топлите ѝ светлини блестяха примамливо в мразовития зимен въздух. Последвахме изискано облечените хора, които влизаха хванати под ръка през внушителните врати.

— Идвал ли си преди? — попитах, докато влизахме във фойето.

— Няколко пъти вместо Гаспар или Жан-Батист, когато единият или другият спеше. Те поддържат сезонен абонамент.

Бяхме в средата на фойето, когато вдигнах поглед.

— Леле! — ахнах аз. Пищната обстановка напълно ме лиши от умението да говоря интелигентно. Огромното пространство беше украсено в различни стилове — всеки сантиметър от пода, стените, колоните и тавана бяха щедро украсени със злато, мрамор, мозайка или кристал. На което и да било друго място щеше да е прекалено, докато тук изглеждаше поразително.

Венсан ме поведе към лявото внушително мраморно стълбище към втория етаж, а след това поехме по извит коридор с десетки малки дървени врати. Спряхме пред номер деветнайсет.

— Не съм резервирал кралската лежа — обясни Венсан, когато натисна бравата. — Реших, че прекалената показност няма да ти хареса. Хората вечно оглеждат, опитват се да видят кой седи вътре. Тази лежа е за десет човека, но аз купих и десетте места и помолих да извадят ненужните столове.

Забелязах как по лицето му премина несигурност и поклатих невярващо глава.

— Венсан! Да не би да мислиш, че ще усетя разликата? За мен е невероятно, че съм тук. Дори да седяхме на последния ред на последния балкон, пак щях да съм на седмото небе.

Вече поуспокоен, той отвори вратата към дълъг, тесен пасаж в тъмночервено кадифе, на което висеше овално огледало. До едната стена се виждаше тясна лежанка, разположена под старомодни аплици, крушките им бяха във формата на пламъчета. В другия край на тунелоподобното помещение се виждаше балкон с два дървени стола точно зад високия до коленете парапет.

— Леле боже! Всичко това само за нас ли е? — попитах и ми се стори, че съм попаднала в любовен роман.

— Всичко наред ли е? — попита колебливо Венсан.

Обърнах се и го прегърнах през врата.

— Не просто наред. Страхотно е.

Той се разсмия, когато заподскачах, без да го пускам.

Гледахме първите две действия на „Княз Игор“ един до друг в частната ложа. Отначало ми беше трудно да се съсредоточа заради седналия до мен Венсан, който без да се замисля, рисуваше кръгчета по коляното ми, вперил очи напред, но след няколко минути сцената и костюмите завладяха вниманието ми, докато балетистите изпълняваха невероятни танци. Бях погълната от изпълнението им, имах чувството, че се будя от сън, когато час по-късно завесите се спуснаха и светлините блеснаха.

— Какво ще кажеш? — попита Венсан, когато станяхме.

— Истинско вълшебство.

Той се усмихна доволно и ми подаде ръка.

— Дойде време за promenade^[3]. — Поведе ме към коридора. Последвахме другите двойки към огромно помещение в златно с огромни полилеи, тавани с ангели и митични фигури, нарисувани в стил, който напомняше тавана на Сикстинската капела на Микеланджело.

— Искаш ли нещо за пиене? Чаша шампанско? Бутилка вода? — попита Венсан и аз поклатих глава, когато видях, че опашката за напитки е стигнала чак до средата на помещението.

— Искам да поразгледам — казах и стиснах ръката му, за да не падна, докато вървах и оглеждах обстановката.

Разгледахме всяко кътче и всяка ниша, всяко помещение отвеждаше към по-изящно от предишното. Когато се озовахме на входната врата, Венсан попита:

— Искаш ли да видиш нещо друго? Имаме още няколко минутки.

Поколебах се. Макар да не исках да проваля вечерта, като го разпитвам за нещо, за което подозирах, че няма желание да говори, реших, че няма да е зле да повдигна въпроса.

— Нека да се връщаме — рекох. Седнахме на лежанката и се усмихнахме като деца, които обличат дрехите на родителите си.

— Не прилича на пица и филм у нас. Не се ли чувстваш странно?
— Венсан се наведе напред и се обърна към мен. Косата му падаше над челото, а той се усмихна широко и пламъкът в мен лумна.

— Не че е странно — отвърнах. — Честно признавам, че дори да ме беше завел на боулинг, щях да се забавлявам не по-малко. Няма никакво значение какво правим, стига да съм с теб. — Едва изрекла думите и прихнах: — Прозвуча така, сякаш говори пухкаво котенце от някой постер. Голяма лиготия.

— Голяма — съгласи се той с усмивка. — Но и аз си мислех същото. Имам това чувство още откакто те срещнах. — Наведе се и започна да ме целува по врата.

Очите ми се затвориха сами. „Съсредоточи се — помислих си аз. — Някои неща са по-важни отколкото да се натискаш с гаджето си в операта.“

— Венсан — започнах, отблъснах го и го погледнах в очите. — Не искам да съсипя страхотната вечер, но не мога повече да чакам. — Видях го как пребледня и побързах да обясня: — Обеща да не криеш нищо от мен, но ми се струва, че правиш точно това с „работата за Жан-Батист“ или каквото си правил вчера. Подмина въпросите ми, сякаш не е важно какво мисля или че няма да мога да се справя. Според мен отношението ти е снизходително. — Ето, казах го. Сега вече нямаше да може да се измъкне, след като бях повдигнала въпроса без увъртане.

Венсан изпъна гръб.

— Кейт — рече той, пое ръката ми и преплете пръсти с моите. — Не става въпрос за доверие. Не съм и помислил, че няма да се справиш. Силно впечатлен съм от силата ти. Просто... — той се поколеба — знам, че никак няма да ти хареса. Става въпрос за експеримент. А тъй като може изобщо да не се получи, се надявах да не се налага да ти казвам.

— Ще го понеса, Венсан. Ще понеса всичко.

— Знам, че можеш, Кейт. — Изражението му беше умолително. — Повярвай ми. Вече мразя всичко у себе си, което те стряска, а това — повярвай ми — е откачено. Страхувам се, че ще изгубя уважението ти, ако разбереш подробностите. Затова исках да опитам и да задраскам възможността, ако не става, след което да продължа напред. Ако все пак се получи, а това наистина е под въпрос, искам да ти

разкажа по начин, по който наистина ще видиш ползите, ще затвориш очи за неприятната част и ще ми помогнеш да реша дали да продължа.

Той ме наблюдаваше много внимателно.

— И колко време ще бъде необходимо за този експеримент? — чух аз гласа си и се намразих, задето не продължих да задавам въпроси.

— Гаспар казва, че ще разберем след два цикъла на големия сън. Значи след около месец... шест седмици.

Вгледах се в очите му и разбрах, че е искрен. Казваше ми истината. Освен това беше решил да направи всичко по силите си, за да се получи между нас.

Стиснах очи и поех дълбоко дъх.

— Добре. Вярвам ти. Моля те, пази се.

— Благодаря, Кейт — рече той, облегна се на стената, но не пусна ръката ми. Вдигна очи към тавана за няколко минути, преди да се обърне отново към мен. — Има нещо, за което исках да те питам. Темата е съвсем друга.

Усмивнах се хитро.

— Готова съм да говоря за всичко.

— Защо си прекъснала всичките си връзки с приятелите в Ню Йорк?

Усмивката ми се стопи.

— Ще говоря за всичко, с изключение на тази тема.

— Кейт, знам, че моите приятели вече са и твои приятели. Не те виня, че нямаш желание да се мотаеш със съучениците си. Каза, че там никой не е интересен, разбирам, че не искаш да се привързваш към хора, които след завършването ще се приберат в родните си страни. Ами приятелите ти от детството, хората, с които си расла. От начина, по който ми говореше за тях, разбрах, че сте били близки.

— Бяхме — отвърнах равнодушно. — Дори се бяха свързали с мами, след като спрях да им пиша, но я накарах да им каже, че не съм в настроение за приказки. Сега сигурно ме мразят.

— Според мен ще разберат защо си престанала да поддържаш връзка. Чувствала си се ужасно. Никога няма да преодолееш смъртта на родителите си, но аз не говоря за това. Сега вече си по-добре. Справяш се с живота.

— Това е под въпрос, след като се мотая с мъртъвци. — Стрелнах го с поглед. Не исках да прозвучи грозно. От тъжната му усмивка с облекчение разбрах, че не се е обидил.

— Добре, намираш се между два свята. Но ти ми каза, че никога не си се чувствала част от който и да било свят. Как го каза? „Не съм нито американка, нито францужойка.“ Това обаче не означава, че трябва да захвърлиш връзките, които си имала у дома. Те са част от миналото ти, Кейт. Всички имаме нужда от минало, в което настоящето да пусне корени. Не можем да живеем единствено за настоящето.

— Защо не? — сопнах се аз и сама останах изненадана от реакцията си. — Имаш ли някаква представа какво е имало в миналото ми, Венсан?

— Смърт, Кейт. — Гласът му омекна. — И при мен е така.

— Венсан, всички спомени са свързани със семейството ми. След като заминах от Бруклин, всеки път, когато говоря с приятелите си, се връщам отново към стария си живот. Всичко, което те казват, ми напомня за дома. А пък болката е толкова силна, че нямаш представа. — Вдигнах очи към лицето му, когато си спомних как неговите родители и годеницата му са били убити пред очите му. Той обаче не ми се стори ядосан. Напротив, беше загрижен и готов да ми подаде ръка. — Добре, можеш да си представиш. Венсан, аз не съм мазохист. Да си причинявам редовно болка не е начинът, по който да остана в добро здраве и разумна. Не мога да се свържа с тях. Болката е ужасно силна.

Венсан сведе поглед към ръцете си, прецени внимателно думите, преди отново да вдигне глава. Проследи мълчаливо линията на челюстта ми с пръст, сякаш проучваше топографията на лицето ми. Вдигнах ръка и сграбчих неговата, стиснах я с две ръце и я отпуснах в скута си, сякаш така щях да намеря спокойствие.

— Разбирам, Кейт. Повярвай ми, наистина разбирам. Само че искам да помислиш над нещо. Първия път, когато умрях, писаха във вестниците. Всички разбраха. Нямах избор. Не можех да се върна при хората, които обичах. Колко само ми липсваха. Години наред буквално следях бащата на Елен и сестра ѝ, за да се убедя, че са добре. Не можех да им се разкрия, но ги наблюдавах.

Оставих анонимно цветя, когато бащата на Елен почина. След като Бриджит, сестрата на Елен, почина по време на раждане, аз бдях над детето. Сега той живее със семейството си в Южна Франция. Виждам го. Дъщеря му прилича на баба си. Може и да ти се стори странно, но фактът, че те съществуват, са моите корени. Така имам връзка с миналото. Бях готов да дам всичко, за да мога да поддържам връзка с Бриджит и баща ѝ, както и останалите хора от миналото ми — без значение колко болезнени спомени събуждат. Само че аз нямах избор. Затова пък ти имаш. Може и да е още рано, но се надявам един ден да промениш мнението си. Виждам каква борба водиш със себе си всеки път, когато споменеш приятелите си. Само че... ще се почувстваш по-щастлива, ако поддържаш връзка с тях.

Болката в гърдите ми се надигаше и най-сетне избухна.

— Но аз наистина съм щастлива, Венсан — процедих през стиснати зъби. Той ме погледна, извил скептично вежда. Усетих колко нелепо звучи, стиснах устни, след това избухнах в смях. Наведох се към него, за да го прегърна, защото в този момент го обичах повече от обикновено. Той държеше на мен. Не само защото ме искаше за себе си. Той искаше да бъда щастлива... истински щастлива.

Завесата се вдигна, но ние не помръднахме. През останалата част от представлението се целувахме и се смеехме, поглеждахме към сцената, след това отново се целувахме.

Същата вечер, когато се прибрах у дома, извадих лаптопа си от чекмеджето на бюрото и го пуснах. Използвах имейл акаунта, който си бях направила, за да пиша на Шарлот, изпратих имейли на тримата си най-стари приятели. „Аз съм Кейт, написах. Извинявайте, че не писах толкова време. Обичам ви всички. Все още много ме боли дори когато мисля за миналото и макар да знам, че не искате, вие изостряте тази болка.“ Избърсах сълза и написах едно последно изречение, след това изпратих имейла.

„Моля ви, чакайте ме.“

[1] ангел мой (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Роман от Д. Х. Лорънс, който излиза неофициално във Флоренция през 1928 г., до началото на 60-те години цензуриран в

англоезичния свят (Англия, САЩ, Австралия). — Б.пр. ↑
[3] разходка (фр.). — Б.пр. ↑

13.

През следващата седмица Венсан беше твърде зает с идеята си и почти не му оставаше време, което да прекарва с мен. Преди, в редките случаи, когато не прекарвахме деня заедно, си звъняхме вечер и той ми разказваше всички подробности за деня. Напоследък обаче гледаше да пропуска тази част.

След като поговорихме, вече не се чувствах толкова зле. След като знаех, че е поискал благословията ми — по доста заобиколен начин — бях готова да го подкрепя. Въпреки това се тревожех. За каквото и да ставаше въпрос, заниманието му си казваше думата. Маслиновата му кожа ми се струваше отпусната, вяла, под очите му се появиха огромни кръгове. Беше толкова уморен и угрижен, че дори когато бяхме заедно, мислите му се рееха някъде другаде.

Същевременно не можех да се оплаквам, че е по-малко любвеобилен отколкото преди. Напротив, имах чувството, че ме обича дори повече. Сякаш се опитваше да компенсира нещо.

— Венсан, изглеждаш ужасно — не се сдържах и отбелязах една сутрин.

— Първо трябва да се обърка, преди да се оправи — бе единственото, което каза той.

След като седмица и половина го наблюдавах как гасне пред очите ми, най-сетне не издържах. Не исках да го принуждавам да ми даде повече информация... за да не засилвам напрежението. А Жул и Гаспар очевидно нямаха никакво намерение да кажат какво става. Това обаче не означаваше, че няма да попитам Виолет.

Откакто я запознах с изкуството на Хичкок в киното, двете с нея ходихме няколко пъти на кино, всеки път по нейно настояване. Два дни след първия път получих букет от сини и розови цветя и брой на „Парископ“ с бележка, която ме молеше да погледна на страница трийсет и седма. Там имаше списък на филмите. Извадих речника на цветята от раницата.

Синьото цвете беше самакитка и означаваше „опасност“, а малкото цикламено цветенце беше индийско орехче: „Очаквам среща“. Опасност... среща ли? Прегледах отново списъка с филми и по средата забелязах „Опасни връзки“. Сигурно за пръв път в историята „Езикът на цветята“ се използваше за шифровано заглавие на филм, помислих си аз и се разсмях, докато набирах телефонния ѝ номер.

Виолет се киска през целия филм, настояваше, че и костюмите, и държанието на героите са сбъркани, и привличаше гневните погледи на зрителите до нас. След като я убедих, че в киното не се говори на висок глас („Но това е най-обикновено място за забавления, не е като в операта“, беше първият ѝ аргумент), тя продължи, като се заливаше от смях и клатеше глава на възмутително неправдоподобните сцени. Когато след това споменах нещо за лошотията на героите, Виолет се разсмя:

— Съвършен пример за политиката в кралския двор!

Няколко дни по-късно букет чемерика (рицар), люцерна (живот) и бял бърдун (съжалението ми ще те следва до самата смърт) ми отне цял половин час ровене в речника и списъка на филмите. Най-сетне разбрах, че Виолет е използвала „рицар“ като игра на думи и останах с отворена уста, когато се сетих, че старата дама-ревенант е избрала „Нощта на живите мъртви“, най-известния филм за зомбита в историята на киното.

Свикнахме след филма да пием кафе. Вместо да си бърбим безсмислици, обменяхме информация. Виолет не знаеше как да се отпусне. Нейното възстановяване на настройките беше програмирано на максимум и тя слушаше всичко, което кажех, толкова съсредоточено, че отначало се плаших. С течение на времето свикнах, докато най-сетне я накарах да се отпусне дотолкова, че можеше дори да се самоиронизира.

Виолет не можеше да се наслуша за нас с Венсан и след първоначалното ми колебание разбрах, че не пита от извратена ревност. Очевидно увлечението ѝ бе преминало много отдавна. Обясни, че любовта между хора и ревенанти е толкова рядко срещано явление, че силно я е заинтригувала, и се извини, че се натрапва в личния ни живот. Когато ѝ казах, че нямам нищо против, тя ентусиазирано започна да ме разпитва за какви ли не подробности.

Най-много я интересуваше начинът, по който двамата с Венсан общувахме, докато той спеше. Призна, че не била чувала за контакт между хора и ревенанти в латентно състояние, освен основната интуиция, която развиваха женени двойки като Женвиев и Филип след десетилетия съвместен живот.

— Да знаеш — рече привидно убедително тя, — че това е едно от качествата на героя.

— Кое? — попитах и усетих как сърцето ми започва да бие по-бързо. Бях забравила, че Виолет е експерт по история на ревенантите. Разбира се, че беше чувала за героя.

Тя замълча и ме погледна внимателно.

— Не се притеснявай, знам за героя — признах аз и забелязах как се успокои. — Венсан ми каза за пророчеството. Не че знаеше много за него. Какво общо имат разговорите с мен по време на големия сън?

— „Той ще притежава свръхестествени сили на издръжливост, упорство, уменията да убеждава и да поддържа връзка с други“ — цитира тя. — Това е част от пророчеството.

— Чакай малко... издръжливост ли каза? Сигурно затова Жан-Батист мисли, че Венсан е героят. Той успя да устои по-дълго от останалите ревенанти на неговата възраст да не умира. Какво друго каза?

— Умение да убеждава — отвърна тя, — което и Венсан притежава в излишък. Жан-Батист винаги го изпраща да го представлява, когато възникнат проблеми в братството.

Това не го знаех. Въпреки че Венсан беше споделил с Жан-Батист намеренията си, аз все си мислех, че става въпрос за някакви правни проблеми.

— Да не забравим силата. Венсан силен ли е?

— Не съм го виждала да се бие, освен по време на тренировка, така че не знам — признах аз.

— А, да, умението да поддържа връзка наистина впечатли Жан-Батист. Фактът, че ревенант притежава достатъчно силен глас по време на големия сън, който човек може да чуе. Когато Венсан му разказа, Жан-Батист веднага ме уведоми. Трябваше да намеря допълнителна информация за пророчеството, която да ми помогне да докажа, че Венсан е героят.

— Ти какво му каза? — попитах аз, потресена от целия разговор. Истината бе, че не исках Венсан да се окаже герой. Каквото и да означаваше това, ми се струваше много опасно.

— Казах му, че има невероятен късмет, че живее под един покрив с такъв талантлив млад ревенант и че много се съмнявам дали, ако изобщо има герой, то това е Венсан.

— Защо не?

— Причините са много — отвърна тя и в очите ѝ заблестяха весели искрици. — В пророчеството има няколко условия. Става въпрос за време и място. Можеш да ми вярваш, че няма да е нито тук, нито сега. Честно да ти кажа, пророчеството за героя е само едно от многото. Повечето от тях не са се изпълнили и сигурно са създадени на базата на твърденията на разни оракули или спорни суеверия. Старците като Жан-Батист точат лиги по тях, все едно са медовина.

Погледнах я учудено.

— Добре, като отлежало вино. Това е по-добро сравнение, когато става въпрос за Жан-Батист. — След това с крива усмивка тя ми разказа как Жан-Батист изпратил Гаспар да гони вятъра заради някакъв древен свитък, който никога не бил съществувал. Разсмя ме толкова силно, че се задавих с капучиното си. Половината хилядолетие, прекарано на земята, бе превърнало Виолет в истинска златна мина на великолепни истории и пикантна информация.

Една вечер, след като гледахме любимия ми „Харолд и Мод“, се отправихме към кафене „Сан Луси“. След като си поръчахме плато с великолепни сирена и кошничка хрупкава франзела, нарязана на парченца, Виолет ми разказа за старите времена, когато враждата между нума и бардиа не била чак толкова ожесточена. Стори ми се странно, че използва древния термин за ревенантите, сякаш е нещо напълно естествено.

По онова време изглежда и двете страни смятали, че работят за едно и също — живота. Едните пазели живота, другите го отнемали... и в двата случая се стигало до един резултат.

— Целта е постигането на баланс — обясни тя. — По наше време съществуваше открита връзка между нума и бардиа.

— Знаеш ли — продължи тя и се наведе самоуверено напред. — Артур поддържа връзка с някои от древните ни контакти в света на нума и се радвам, че е така. В противен случай проучванията ни щяха да са осакатени! — Щом видя шокираното ми изражение, тя обясни: — Кейт, не можеш да отрежеш цял един клон или подвид единствено защото са се променили през последните векове.

— Подвид ли? Но вие сте различни създания! — рекох и почувствах отвращение при сравнението.

— Грешиш. Ние сме съвършено еднакви. Какво ти е разказал Венсан за раждането на ревенанта? Или пък на нума.

— Че човек се превръща в ревенант, след като е умрял, за да спаси живота на някой друг. Човек пък се превръща в нума, когато умре, след като е предал някой друг и е предизвикал смъртта му.

— Така е — рече тя. — Ако обаче се върнеш една крачка назад, бардиа и нума са едно и също — ревенанти. Много, включително и аз, вярваме в съществуването на „гена на ревенанта“. Убедена съм, че представляваме някаква мутация.

Независимо какъв е произходът ни, всички сме на мнение, че ревенантите са родени еднакви: човек, който е в латентно състояние и му предстои да се превърне в ревенант. Дали ще станат бардиа или нума зависи от действията им като хора. Ако така и не попаднат в положение да спасят или да предадат някого, те просто изживяват живота си, без да имат представа, че са различни.

— Значи хората не се раждат нума или бардиа.

— Не, освен ако не вярваш в калвинистката доктрина за предопределението. — „Отново говори като някой четири пъти по-стар“ — помислих си аз. — Само че сега не говорим за теология, а за човешката природа. В този случай отговорът е „Кой знае?“. Знаем със сигурност, че нума и бардиа не са били врагове като днес.

— Да, Жан-Батист каза, че имало много повече и от едните, и от другите в Париж.

Виолет кимна и повика сервитьора да ни донесе кафе.

— Както и при повечето войни, по време на Втората световна са се родили много ревенанти и от двата вида. Тъй като много са имали лични разногласия по време на човешкия си живот, започнала война на отмъщение между нума и бардиа. Тази работа приключила десетина години по-късно. Оттогава има нещо като примирие.

— Защо? — попитах аз, заинтригувана от тази нова информация. Тя сви рамене.

— Нямам представа. Както казах, двамата с Артур се бяхме скрили в замъка на Лоара. Бях твърде далече от парижката политика.

— Доколкото разбрах, ти си знаещата, към която всички се обръщат по въпросите за ревенанти и нума — напомних ѝ аз. — Ако някой знае, то това си ти.

— Touche^[1] — отвърна тя през смях. — Гордея се, че разполагам с вътрешна информация по почти всички въпроси. Освен това се гордея, че умея да пазя тайна. Така че да знаеш, ако не ти кажа нещо, значи имам основателна причина.

— Значи, ако те попитам какво е замислил Венсан... — започнах аз с хитра усмивка.

— Ще те попитам какво искаш да кажеш — отвърна тя с не толкова хитра усмивка.

Надявах се новата ми приятелка да бъде по-открита с мен. Макар да знаех, че ако ми беше разкрила нещо, щях да се почувствам гузна, че се крия от Венсан, за да получа информация. Малката ѝ бяла ръка се протегна напред и докосна моята.

— Не се тревожи за Венсан, Кейт. Той умее да се грижи за себе си.

„Значи се е заел с нещо опасно“, помислих си аз. Макар да не искаше, тя ми каза нещо, което не знаех. Сега повече от всякога бях решена да открия друго разрешение.

Преди седмица и половина, докато бяхме на балет, Венсан каза, че имал нужда от шест седмици, за да разбере дали експериментът му е успешен. Ако се беше получил, сигурно щеше да продължи. Това означаваше, че разполагам с малко повече от месец, за да открия отговор на невъзможното положение. Надявах се нищо да не се случи на Венсан преди това.

Скочих от мястото си, когато вратата се отвори, и заставах пред кутията на бюро на деди.

— Аз съм — рече Джорджия, когато влезе в стаята и затвори тихо след себе си.

Въздъгнах, облекчена, че не ми се налага да лъжа деди защо ровя в библиотеката му. Той щеше остане очарован, че използвам негови материали. Като знаех колко обича книгите, сигурно щеше да се поинтересува с какво точно се занимавам.

— Кое от съкровищата на деди заслужава да го пазиш с тялото си? — попита тя и очите ѝ се плъзнаха към книгите, когато се отдръпнах, за да види.

— На немски ли четеш? — попита тя изненадано, докато разлистваше страниците.

— Дори не съм сигурна, че е на немски — отвърнах аз и посочих немския речник. — Освен ако не е старонемски. Може да е баварски диалект, откъде да знам?

Джорджия ме погледна объркано.

— Навън е слънчево — направо невероятно — а ти си се затворила вътре и четеш старинна баварска книга, защото... — Тя обърна страницата и попадна на ръчно рисувана илюстрация на дяволско създание с червена кожа, рога и нокти. — Аха... чудовища. Има ли интересът ти нещо общо с един готин тип, с когото се натискаш и мляскаш редовно?

Облегнах се уморено на бюрото и кимнах.

— Това е последната книга. Прегледах абсолютно всичко в библиотеката на деди, за което предположих, че може да има нещо общо с ревенантите, и открих само една, в която се споменават. А там нямаше нещо ценно.

— Какво точно търсиш? — попита Джорджия и аз внимателно върнах книгата в кутията, и я прибрах на празното място в библиотеката.

— Честно ли? Ако е възможно, ми се иска да намеря начин да превърна Венсан отново в човек. Само че тъй като това е невъзможно, ще се задоволя с информация, която да ми подсказва как да ни бъде по-лесно.

— Хм — рече замислено Джорджия. — Във всеки друг случай бих ти се присмяла, че говориш за магия, само че в случая става въпрос за съживяването на мъртвец, така че — слушай — май всичко е възможно. Кажи, сериозно, какво точно се опитваш да откриеш?

— Венсан ми каза, че докато се въздържал да умира в продължение на няколко години — докато учел право — практикувал

йога и медитация, за да ограничи симптомите. Гаспар прочел в някакъв тибетски ръкопис, посветен на ревенантите, че това помагало. Само че при него изобщо не помогнало. Затова се опитвам да намеря нещо, за което Гаспар не знае. Нещо като билка или отвара, нещо такова.

— Хм — рече Джорджия и зарея замечтано поглед. — Може би, ако се изкъпе гол по пълнолуние в Сена — тя вдигна бързо поглед, — но трябва да ми кажеш кога и къде ще правите вуду магията.

Разсмях се.

— Я стига, ти си имаш Себастиен! Убеди него да се топне гол в Сена.

— Като нищо — отвърна тя с престорена самоувереност.

— Само че не ми трябва гадже с гъбички.

Джорджия отново упражняваше чара си на голяма сестра. Когато бяхме по-малки, ако имах нужда от нещо, което не й беше по силите, тя се опитваше да ме разсее.

— Като говорим за гаджета, трябва някоя вечер да излезем заедно. Венсан не познава Себастиен. А пък ти прекарваш всичкото си свободно време със зомбито Мария-Антоанета. — Сестра ми направи физиономия. Щом намразеше някого, нищо не бе в състояние да промени мнението й.

— Всъщност тя е много приятна — отвърнах в защита на Виолет.

— Тя ме нарече неблагоприятно човешко създание — сопна се Джорджия. — Това ми беше достатъчно.

— Тя е от старата школа — обясних, след като си спомних какво ми беше казала Жан. — Не е свикнала ревенантите да общуват с нас.

— Расистка — заяви сестра ми и скръсти ръце.

— Къде ще заведем гаджетата? — попитах аз, за да сменя темата.

— Себ има концерт след седмица и половина. След две съботи.

— Супер. Венсан сигурно ще може да дойде. Този уикенд спи, така че дотогава ще бъде в достатъчно добра форма.

— Не мога да повярвам какво каза — поклати глава Джорджия. — Откачена работа. — Прегърна ме и понечи да излезе от стаята, но на прага спря. — Няма ли да провериш в галерията на деди? Там държи цял тон книги.

— Боже, дори не се бях сетила! — възкликнах аз и разочарованието ми бързо бе изместено от надеждата.

— Кажи кой се грижи за теб, кукличке? — подвижна като някой гангстер сестра ми. След това ми намигна и затвори вратата.

[1] Позна (фр.). — Б.пр. ↑

14.

На следващата сутрин се събудих готова да скоча от леглото и да седна бързо на масата за закуска. Деди вече ядеше пресен кроасан и пиеше кафе от купичка — обикновено напитките за закуска се сервираха в купички, не в чаши. Купичките ги държахме в две ръце, независимо дали беше горещ шоколад или кафе. Изключение правеше единствено еспресото. То пък беше в смешно малка чашка.

Взех си купичка, напълних я до половината с кафе, а другата половина с млякото, което мами държеше на котлона, и седнах срещу дядо.

— Деди, ако някога ти потрябва човек, който да те замести в галерията, ако имаш среща или нещо такова, с удоволствие ще остана.

Опитах се да го кажа съвсем небрежно, но дядо ме погледна с тревога.

— Джобните ти не ти ли стигат, ma princesse^[1]?

Трепнах. Татко ме наричаше така на галено. Вече бе минала цяла година от смъртта му, но когато дядо го казваше, сякаш пронизваше сърцето ми.

Той веднага забеляза.

— Извинявай, миличка.

— Няма нищо. Не предлагам, за да ми плащаш. Мислех, че ще бъде забавно. Освен това там спокойно мога да си пиша домашните.

Деди изви вежди.

— Виж ти! Сестра ти никога не би предложила подобно нещо. Но след като предлага любител на изкуството като теб, знам, че не се опитваш единствено да си ми от полза! — Той се усмихна. — Всъщност днес следобед имам среща — трябва да оценя гръцка статуя в дома на колекционер на Ил Сен Луи. Щях да затворя галерията, но ако искаш да дойдеш след училище...

Дори не го изчаках да довърши изречението.

— Ще дойда! — възкликнах ентусиазирано аз.

Дядо изглеждаше учуден, но веднага разбрах, че му е приятно.

— Ще те чакам — рече той, стана и ме погали с обич по рамото. Облече си палтото и се качи на горния етаж, за да каже „довиждане“ на мами, която се бе заела отрано с работа в студиото на последния етаж.

Усмихнах се, докато отхапвах хрупкавия кроасан, и си тананиках доволно. Бях изяла стотици кроасани през живота си, тъй като прекарвах тук всяко лято. Независимо от това всеки път, когато отхапвах, бе като истинска мечта. Откъснах хрупкава люспичка, лапнах я и отпих топло кафе с мляко.

Петнайсетте минути, в които деди ми показва най-важното в галерията, ми се сториха дълги часове. Най-сетне той излезе на слънчевата улица, помахаше ми с типичната си за възрастен човек шапка и закричи по улицата.

Щом се скри от погледа ми, аз се преместих от сумрака на галерията в ярко осветения офис отзад. Посетителите трябваше да натиснат звънеца, за да им отворят, затова прецених, че няма да проявя нехайство, ако за известно време не съм на бюрото в предната част.

Не ми отне дълго да огледам библиотеката на деди. Повечето книги бяха каталози за търгове или проучвания и мнения от дваисети век, посветени на изкуството и архитектурата през вековете. След като напоследък се бях сдобила със сравнително богат опит в проучванията, веднага ми стана ясно, че в тях няма нищо за ревенантите.

Отскочих отново в предната част на галерията, за да се уверя, че никой не чака пред вратата, след това се върнах в частната зала, където деди демонстрираше находките си на клиенти. Включих насочващите светлини в малкото помещение и започнах да се оглеждам за нещо, което можеше да ми бъде от полза. Няколко стари томчета бяха поставени на странична маса, а до тях се виждаха ръкавици и лупа. Сложих си ръкавиците и отворих една от книгите. Оказа се исторически документ със списък на боговете и дати до тях — беше разказ за честването на някакъв лорд.

Обърнах още няколко страници. Същата работа. Нито една от другите книги не представляваше интерес.

Замислих се. Тъй като деди се занимаваше единствено с артефакти, скулптури и метални произведения, когато купуваше цялата покъщнина, често прехвърляше най-ценните книги и ръкописи на

приятелите си антикварни книжари, които ги продаваха вместо него. Само че през натоварените сезони често се случваше да не му остане време да прегледа всичко, особено книгите, които щеше да даде на други. Отправих се към склада в самия край на коридора и натиснах бравата. Заключено.

Деди винаги носеше ключовете в себе си, но може и да бе оставил резервни някъде в галерията. Върнах се в предната част, прерових две чекмеджета и открих малък ключ, залепен с тиксо в едно от тях, съвсем близо до дъното. Внимателно го отлепих, върнах се пред вратата на склада и с облекчение разбрах, че съм попаднала на каквото трябва.

Вътре бяха натрупани четири кашона с непрегледани вещи от колекцията на маркиз Дьо Кампана. Деди беше надраскал датата на покупката отстрани — беше отпреди няколко дни. Познавах го и знаех, че сигурно най-важните предмети са отпред, а дребните незначителни вещи щяха да останат отдолу, докато намери време да прецени какво представляват. Извадих един от кашоните и го отворих. Вътре бяха прибрани малки вързопчета, увити в парцали... миниатюрни фигурки на богове, разбрах аз, когато развих една. Увих я отново и бързо я върнах на мястото ѝ.

Вторият кашон беше пълен с пластмасови пликчета, които се затваряха херметически, пълни със старинни бижута и гравирани камъни, които се слагаха на пръстени. Инталио^[2], както ги наричаше деди. Взах един и на него видях фигура на Херкулес, наметната в лъвска кожа, гравирана върху овалния нефрит. Въпреки че разглеждах вещите на дядо още от дете, винаги оставах силно впечатлена, че държа нещо, създадено преди хиляди години.

Сетих се какво има в третия кашон още преди да бръкна. Сърцето ми заби по-бързо, когато отворих. Лъхна ме миризмата на стара хартия и пред мен се показаха книги. Приличаха повече на ръчно подвързвани ръкописи. Въпреки че най-крехките бяха прибрани в пластмасови пликове, страниците на няколко по-обемни томчета бяха пъхнати между тях.

Книги от колекционер на римски антикварни вещи... тук може и да имаше нещо. Взах първата. Беше старо печатно издание на немски с гравюри на гръцки и римски статуи. Оставих я внимателно на пода и

посегнах към малка книжка с интересно оформление и завъртулки по червеникавокафявата кожена обложка.

Беше голяма колкото илюстрираните молитвеници, които бях виждала в Лувъра, но значително по-тънка и когато я отворих, видях, че е ръчно изготвен ръкопис, написан с готическия шрифт, характерен за средновековните монаси. Спомних си, че бях чела за илюстрираните ръкописи. Някои монаси прекарвали целия си живот в преписване на книги и илюстрирането им. Преди да се появят печатниците, преписването било единственият начин да бъдат направени много копия на дадена книга.

Това не беше шедьовър като онези, които бях виждала съхранени под дебели стъклени витрини в някой музей. Беше семпло издание, красиво, със златни лози и сложни плетеници по краищата. Първата страница представляваше истински листопад, сред който се мяркаха горски плодове, а най-долу в средата забелязах два черепа. „Безсмъртна любов“, гласеше заглавието на френски, а следващата страница беше илюстрирана с изображение на мъж и жена в средновековни дрехи, хванати за ръце. Стилът беше наивистичен. Илюстрацията може и да беше семпла, но веднага се виждаше, че жената е по-възрастна — беше нарисувана с бяла коса — докато мъжът беше съвсем млад, още тийнейджър.

Личеше, че рисунката е отпреди много векове. Може би бе дори отпреди хилядолетие. Разгледах я внимателно, не пропуснах нито един детайл. Жената наистина беше стара, леко приведена. Мъжът цъфтеше от младост, пращеше от здраве. Бях готова да предположа, че това е възрастна дама с внука си, ако не беше начинът, по който бяха преплели ръце, наклонили глави един към друг в израз на солидарност и обич.

Обърнах на заглавната страница. „L’amur immortel“, прочетох отново и едва сега видях подзаглавието, написано с фини букви отдолу. Едва го разчетох. Мастилото се беше поизтрило през вековете, а и старият френски трудно се четеше. „Разказ... любов и трагедия... бар... и... човек...“ Усетих как сърцето ми се качи в гърлото. Възможно ли бе да става въпрос за бардия? Имаше достатъчно място, за да се изпише тъкмо тази дума. Да, мястото наистина беше достатъчно. И се споменаваеше човек.

Господи, бях попаднала на нещо. Усетих, че ми се вие свят, след това оставих бързо книжката, защото на вратата на галерията се звънна. Станах, усетих, че съм леко разтреперана, и хукнах през изложбената част. На стъклената врата се беше очертала позната фигура, достатъчно висока, за да скрие цялото стъкло. Беше засенчил очи с длан, за да види вътре. Натиснах копчето под бюрото, с което се отваряше.

— Венсан! — възкликнах и усетих как ме бодна чувство на вина. — Как разбра, че съм тук?

Той влезе в галерията, напъхал ръце в джобовете, доста развеселен. След като ме целуна нежно, ме пусна и се огледа любопитно.

— Имам си начини — рече той. Каза го с гласа на актьора Винсънт Прайс, изви вежда и цитира: — „Винаги знам къде си.“

— Невинаги — засякох го аз през смях.

— Държа да те уведомя, че съществува нещо, което се нарича есемес — рече той много сериозно. — Получих есемес от твоя телефон по време на обедната ти почивка, в който се казваше, че днес следобед ще бъдеш в галерията. — На устните му трепкаше усмивка.

— Добре — примирих се и поклатих глава. Цялата тази работа с тайната операция на Венсан много ме объркваше. Превръщах се в параноичка.

— Какво правиш тук? — попита Венсан. — За пръв път те виждам на работа, от която има някаква полза. Не че от писането на домашни няма полза.

Тъкмо се канех да му разкажа всичко и да извадя развълнувано книгата, за да му я покажа, когато се поколебах. Не исках той да вижда... Все още не. Не и преди да разбере за какво става въпрос. Може би гордостта ме накара да се въздържа, но исках да видя изражението му, когато му поднеса разрешението на загадката и безценната информация, която той нямаше начин да открие другаде.

— Отегчавах се. Реших да свърша нещо различно.

— Отегчавала ли си се? — погледна ме слисано Венсан. — През изминалата седмица и половина беше четири пъти на кино с Виолет, двамата с теб се виждахме... е, не колкото ми се искаше...

— Какво си намислил за тази вечер?

— Обичайните скучни ревенантски неща — отвърна той с известно неудобство, след това въздъхна и ме погледна в очите. — Кейт, нали знаеш какво правя?

— Не знам — отвърнах аз, неспособна да скрия горчивината в гласа си.

Венсан ме привлече към себе си.

— Искаш ли да прекратя. Само кажи.

— Не — поклатих глава и Венсан ме прегърна.

— Обичам те, Кейт — прошепна той.

Затворих очи и се сгуших до него.

— Уговорката за утре вечер остава, нали? — прошепна той.

Отдръпнах се от него и се усмихнах.

— Пица и филм в частното ни кино, нали? Не бих пропуснала за нищо на света!

— Да, старая се да те извеждам сред стил и блясък. Не мога да ти позволя да ме забравиш през трите дни, докато спя.

— Да, сигурно! — Изтеглих го до вратата. — Деди ще се върне след няколко минути и никак не ми се иска да реши, че пренебрегвам работата.

— Твоят деди ме харесва — опъна се Венсан.

— И не само той — отвърнах аз и отворих вратата, след което се престорих, че го избутвам на улицата. Затворих след него и му изпратих звучна въздушна целувка през прозореца. Той се засмя и потегли към своя квартал.

Върнах се бързо в склада, пхнах книжката в чантата си, след това внимателно прибрах кутиите по местата им в шкафа. Тъкмо заключвах, когато чух, че входната врата се отваря и деди ми извика, че се прибира.

— Отзад съм — провикнах се аз и усетих как гласът ми потрепери заради обзелата ме паника. Все още стисках в ръка ключа от склада. Как да го върна в чекмеджето, без дядо ми да забележи? Излязох отпред и се стегнах, доколкото беше възможно, отправих му пленителна усмивка и го попитах как е минала срещата.

— Страхотен имот, ma princesse. — Той бързо се отправи отзад, за да закачи палтото си. — Още един наддава за него, така че не мога да кажа със сигурност, че е мой — прозвуча приглушеният му глас. Бързо откъснах тиксо, притиснах ключа към лепкавата страна, отворих

чекмеджето и го върнах там, откъдето го бях взела. Тъкмо затворих, когато деди се върна.

— Нещо интересно, докато ме нямаше — попита той и застана до мен зад бюрото.

— Да видим... френският президент се отби. Бриджит Бардо. А, да, после наминаха Ванеса Паради и Джони Деп. Купиха си статуя за един милион евро. Знаеш как е, нищо по-различно от обикновено.

Той поклати весело глава и започна да драска нещо в тефтера с ангажиментите си. Целунах го за довиждане и си наложих да не хукна към вратата.

[1] принцесо моя (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Дълбок печат. — Б.пр. ↑

15.

Когато се прибрах, хвърлих домашното си на един стол и седнах на леглото с книгата. Отначало беше трудно. Все едно четях „Беулф“^[1] на английски — имаше доста думи, които не разбихах. Постепенно обаче магията на разказа ме плени и аз се почувствах така, сякаш участвах заедно с героите. Годерик бе деветнайсетгодишен ревенант, а Елиз момичето, за което се бе оженил няколко месеца преди да умре.

Елиз била до него, когато Годерик се събудил в деня на погребението. Тя му дала храна и вода и той получил своето безсмъртие. Научили какво представлява от човек на братството, който притежавал дара на прозрението и видял светлината му.

Двамата започнали да се местят всеки път, когато той умираше, така че местните да не заподозрат нещо. Тя остарявала и им се наложило да сменят версията си, започнали да твърдят, че са майка и син. След няколко години Елиз се разболяла. Годерик повикал *guerisseur*^[2], който да я излекува, а лечителят веднага разбрал какъв е Годерик по аурата му.

Годерик помолил човека да намери начин да остарява заедно с любимата си и да се противопостави на непреодолимото желание да умре. *Guerisseur* не знаел как може да стане, но го изпратил при друг лечител, който бил запознат с безсмъртните.

Следващата част беше пълна с думи, които не разбихах. Стилът беше много особен — нещо като пророчество — но аз се опитах да го превода дума по дума. Лечителят все още обясняваше на Годерик за могъщия Годерик.

„От неговото семейство ще излезе онзи, що ще види победителя. Ако някой държи ключа към твоето нещастие, то това ще бъде кланът на Виктор с дара на прозрението. Той живее в далечна земя, сред les A... и може да бъде

открит под «Знака на корд», що продава реликви на пилигримите.“

Сърцето ми забърза. Имаше една задраскана дума. Особено важна дума. След главното „А“ плътна черна линия бе заличила думата и бе напълно невъзможно да се разбере къде живееше лечителят.

Насилих се да продължа да чета с надеждата думата да се появи отново, но така и не попаднах на нея. Годерик и Елиз поели на север, но тя се разболяла и издъхнала в ръцете му. Той бил толкова разстроен, че отпътувал за града и потърсил нума, който го бил „лишил от живот“.

Дочетох книгата в два след полунощ.

Един господ знаеше дали има зрънце истина в цялата история. Ако някой можеше да помогне на нас с Венсан, нямаше да се откажа, докато не го открия. Важното сега бе да намеря още една такава книга, която никой не е пипал. Знаех точно откъде да започна.

Спах съвсем малко, въпреки това скочих от леглото, щом часовникът ми звънна. Бях го нагласила за рано сутринта, за да видя мами, преди да се качи в ателието си и да се заеме с работа. Когато влязох в кухнята, разбрах, че съм закъсняла. Тя вече бе сложила чиниите от закуската в мивката, а бялата престилка, с която работеше, не беше на кукичката на вратата.

Разрязах една фразела по средата и я намазах с масло. Сложих и малко домашен мармалад от дюлите, които баба и дядо имаха в градината си в провинцията, и се получи традиционна tartine^[3]. Обикновена, но много вкусна закуска. Увих я в салфетка и я понесох нагоре по стълбите.

Ателието на мами приличаше на друг свят — свят, напоен с миризмата на маслени бои и терпентин — населен от моделите на картини, създадени през вековете — млади майки-аристократки със свършено облечени деца и натруфени с панделки кученца, които си играеха в краката им. Имаше и крави с тъжни очи, които преживяха сред мъглата. Дребни светци бяха коленичили пред кръст, на който

висеше огромен Исус, окървавен, разкривен. Какво ли нямаше в света на мами. Нищо чудно, че като дете прекарвах тук всяка минута.

Баба ми нанасяше прозрачна течност по повърхността на потъмняла от времето картина на римски руини.

— Здравсти, мами! — поздравих аз, когато влязох и се настаних на един висок стол. Отхапах tartine, докато я наблюдавах как работи.

Тя внимателно довърши мазката, след това се обърна и се усмихна ведро.

— Станала си рано, Катя! — Вдигна ръце, за да покаже, че ако ръцете ѝ не бяха пълни, щеше да ме целуне. Усмихнах се. Важната първа целувка за началото на деня. Никога нямаше да свикна някой да се приближава до устата ми, преди да си измия зъбите.

— Да. Трябваше да свърша нещо преди училище. Освен това мислех за нещо, което чух на пазара онзи ден. Мислех, че ти ще обясниш.

Мами кимна любопитно.

— Жената разправяше, че трябвало да си намери guerisseur — знам, че думата означава лечител — но не ми е ясно как точно действат. Да не би да са като спиритуалистите в Щатите?

— А, не. — Мами поклати енергично глава и зацъка укорително. Топна четката си в бурканче с течност и избърса ръце в една кърпа. От ентузиазирания отговор разбрах, че ще ми разкаже нещо интересно. Мами обичаше да ми обяснява за френските традиции, за които досега не бях чувала. Колкото по-необичайна беше темата, толкова по-приятно ѝ беше.

— Pas du tout^[4]. Guerisseurs нямат нищо общо с вярата, макар някои да твърдят, че прилагат психосоматично лечение. — Засмях се, когато видях колко се развълнува и заразказва с желание. — Аз обаче знам със сигурност, че не е така.

„Voila!^[5] — казах си аз. — Единствено мами можеше да има информация за подобна странна тема.“

— А какво точно представляват?

— Ще ти кажа, Катя. Guerisseurs съществуват от векове, още от времето, когато не е имало обучени лекари, които да обикалят. Обикновено се специализирали в нещо, като например брадавици или екземи, или пък наместване на счупени кости. Тази специална дарба се предавала от един член на семейството на друг и щом дарът бил

предаден, предишният лечител се лишавал от него. В семейството винаги имало само по един *guerisseur*, който приемал отговорността, за да я наследи. Тъкмо затова не са останали много. Професията била високоуважавана. Сега, с развитието на съвременната медицина и все по-скептичното отношение все по-малко хора притежават достатъчно гордост за древния дар, а и повечето от младото поколение категорично отказват да се занимават. Когато това стане, дарът просто изчезва.

— Звучи страхотно — признах аз.

— Много по-страхотно е, когато видиш как действа — отвърна мами и очите ѝ заблестяха.

— Ти натъквала ли си се на *guerisseur*?

— О, да. Два пъти. Първия път, когато бях бременна с баща ти. Още не бях влязла в трети месец и стар фермер, който живееше близо до стария ни дом в провинцията, ме попита дали искам да разбере момиче ли ще родя или момче. Оказа се, че е *guerisseur* и че бил наследил умението. А умението му беше да лекува никотиново пристрастяване, доколкото си спомням — обясни тя, докосна долната си устна и се загледа в далечината.

— Не ти ли мина през ума, че е налучкал? — попитах аз.

— От над сто бебета не е сбъркал нито веднъж. А и дядо ти нямаше да има това красиво лице, ако не беше друг *guerisseur* — продължи тя. — Веднъж, докато гореше купчина сухи листа, вятърът се обърна и пламъците облизаха лицето му. Изгориха му веждите и косата отпред. Един съсед го отведе право при майка си и тя „вдигна“ изгорялото. Най-странното беше, че тя дори не го докосна, правеше движения, сякаш миеше лицето му, а след това изхвърляше онова, което бе събрала, изтръскваше го от пръстите си. Получи се. Той няма белези от изгоряло. Трябваше обаче време, докато веждите му пораснат отново.

— Това вече е друго — признах аз.

— Не е друго. Просто се получава. Тези хора притежават сили. Не питай нито защо, нито как. Няма обяснение. Истината е, че много от важните неща на този свят са без обяснение.

След като завърши разказа си, мами приглади престилката си и седна до мен.

— Трябва да работя, миличка. От музея „Орсе“ искат платното до края на седмицата. — Тя перна лекичко брадичката ми с ръка. — Да знаеш, Катя, че с всеки изминал ден заприличваш все повече на майка си.

Ако го кажеше друг, щях да се подразня. Само че от мами имах нужда да чуя тъкмо това. Мама беше силна жена. Умна. Освен това винаги постигаше желаното, колкото и да беше трудно.

Също като задачата, която си бях поставила сега. Лицето на мама, което носех всеки ден, ми напомняше, че мога да бъда не по-малко силна от нея. А да се боря за онова, което исках най-много в живота, бе съвършеният начин да я опазя жива в сърцето си.

[1] Староанглийска легенда за герой, който се притичва на помощ на измъчван от чудовището Грендел и майка му. — Б.пр. ↑

[2] Народен лечител (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Филия хляб намазана с масло и сладко (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Нищо подобно (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Ето, точно така (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Венсан ми беше казал, че ще мине да ме вземе по-късно вечерта, въпреки това след училище отидох право у тях. Щом ме видя, той ме прегърна и притеснено прокара ръка през косата си.

— До довечера трябва да се погрижа за стотина досадни задачи — извини се той.

— Знам. Донесла съм си домашно. — Мляснах го бързо по устните и влязох покрай него в просторното фоайе. Бях влизала тук поне сто пъти досега и всеки път имах чувството, че влизам в палат. А то си беше нещо като палат. Венсан стискаше ръката ми, докато вървахме по коридора към стаята му. Вътре коленичи пред камината, за да запали огън, докато аз се настанявах на канапето.

Много обичах да наблюдавам как Венсан се подготвя за големия сън. Така имах чувството, че контролирам нещата, че и аз се подготвям за трите дни, в които той щеше да бъде в латентно състояние. Не можех да помогна с нищо, но поне можех да гледам.

Много лесно бе да забравя какво представлява той, докато отговаряше на имейли и проверяваше сметките, пристигнали онлайн, и банковите баланси на братството. Приличаше на трудолюбив, вгълбен тийнейджър от онази рядка порода, която знае какво иска от бъдещето и полага огромни усилия, за да го постигне.

Илюзията се стопи, когато той постави бутилка вода и пакетче сушени плодове и ядки до снимката ни на нощното шкафче. Напомних си, че това е бъдещето му — точно каквото той правеше в този момент — и щеше да е така чак до края на вечността.

Наблюдавах го как довършва всичко, преди да заспи. Въпреки че Жан вече бе подготвила поднос с храна и напитки, които да го чакат при събуждането, Венсан бе завладян от първичния страх, че може да се случи някоя катастрофа и тя и останалите да не са тук, за да му дадат така необходимата храна. Вече знаех колко е важно да се нахрани. Ако не ядеше и не пиеше, събудилият се ревенант умираше.

Това означаваше, че Венсан ще премине от състояние на временна смърт в постоянна.

— И така, mon ange, плановете ни остават ли или предпочиташ да правим нещо различно тази вечер? — попита той и лекичко гризна ухото ми, докато аз се преструвах, че чета учебника по химия.

За пети месец преживяхах големия сън на Венсан. Първия път не знаех какъв е той и когато попаднах на привидно мъртвия Венсан, уплахата ми беше толкова силна, че едва не ме вкара в гроба. Хубавото бе, че разбрах какво представляват ревенантите.

Вторият месец беше, когато разбрахме, че можем да общуваме дори когато спи. После това състояние се превърна в нещо обичайно. Прекарвахме вечерта, преди той да заспи, в частното кино на приземния етаж. Гледахме филм и хапвахме пица, след това Венсан ме изпращаше до нас и се сбогувахме. На следващия ден не ходех у тях — той не искаше да го виждам мъртъв по време, когато не можеше да общува с мен. Затова пък през следващите два дни, когато той можеше да излиза от тялото си и да разговаря с мен, прекарвахме заедно всяка секунда, стига той да не беше дежурен с двама от братството.

Отначало не му позволявах да идва у нас, когато спеше. Сега обаче нямах нищо против. Стига да знаех, че е около мен, не се стряхах. Напротив, обичах да заспивам, докато той ми шепнеше нещо. Какво по-романтично от това да чуваш как гаджето ти шепне красиви думи, докато се унасяш?

Кълна се, че сънищата ми бяха по-хубави, когато той беше с мен. Бях сигурна, че ми внушава красиви идеи през цялата нощ, но когато споменах пред него подозренията си, той отвърна, че никога не би се възползвал от дама, докато тя не е в пълно съзнание. Игривата му усмивка, докато го казваше, съвсем не беше убедителна.

— Задължително ще гледаме филм — рекох аз.

Венсан кимна и ми се стори по-напрегнат от обикновено.

Въпреки че щеше да заспи по някое време през нощта, той започваше да отслабва няколко часа преди това. Този месец обаче изглеждаше по-зле от обикновено. Беше наистина много зле.

Тъмните кръгове под очите му приличаха на синини. Беше силно прежълтял, с изопнато лице, изтощен, сякаш бе участвал в маратон.

— Венсан, знам, че обещах да не ровя за подробности във връзка с „експеримента“, но онова, което правиш, би трябвало да ти даде

сили, а очевидно не се получава. Дори бих казала, че има обратен ефект.

— Да, знам. Всички са буквално изперкали колко зле изглеждам. Както вече ти казах, нещата първо трябва да се объркат, а след това ще се оправят.

— Има объркване, а има и... насинено око. — Плъзнах пръст по синия кръг.

— След три дни ще бъда като нов — рече Венсан и ме погледна така, сякаш му беше трудно да повярва на думите си.

— Добре — свих примирено рамене и скръстих ръце. — Кажй сега... какво ще дават тази вечер в „Le Cinema de la Maison“^[1]?

Първоначално се стряхах от енциклопедичните знания на Венсан за киното.

— Мислех, че след като не си ги гледала, най-добре да видим или „Белязания“^[2], или „Криле на желанието“^[3] — отвърна той.

Обърнах двете дивидита, които той ми показваше.

— Изобщо не съм в настроение за кървава картелна война през 1980 в Маями, артхаус немският филм за ангели-хранители май е по-подходящ.

Венсан се усмихна уморено и посегна към телефона, за да поръча пици.

Погледнах часовника. Оставах ни няколко часа заедно, преди той да ме отведе вкъщи. След това разполагах с цял един ден, през който Венсан нямаше да има никаква представа какви ги върша. А аз исках точно това.

[1] Кино „Ла Мезон“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Филм от 1983 на Брайън де Палма по сценарий на Оливър Стоун с участието на Ал Пачино и Мишел Пфайфър. — Б.пр. ↑

[3] Френско-германски романтичен филм на режисьора Вим Вендърс. — Б.пр. ↑

17.

В събота сутринта излязох от нас, готова за ежеседмичната тренировка, но отпред не ме чакаше никой. Чак сега се сетих, че Венсан нямаше как да ме посрещне. Дори като дух. Днес щеше да потъне в безпамятен сън.

Набрах кода, когато пристигнах в „Ла Мезон“, влязох в двора и почуках на вратата, както правех винаги, когато Венсан не беше с мен. Гаспар отвори изненадано, след това побърза да се извини.

— Мила Кейт — рече той, излезе навън и ме въведе в къщата. — Съвсем забравих за заниманието ни. Трябваше да ти позвъня, за да отложим. Шарлот се обади тази сутрин. Шарл е изчезнал.

— Как така изчезнал?

— Изглежда е изчакал Женвиев да пристигне, след което е изоставил Шарлот. Тази сутрин оставил бележка, в която им пише да не се безпокоят за него, че известно време нямало да бъде на разположение. Имал нужда да отиде някъде, за да „проясни“ мислите си. — На Гаспар винаги му личеше, че се насилва, когато се опитва да използва съвременни изрази.

— Ще отиде ли някой да го потърси?

— Откъде да започнем? — отвърна той. — Шарлот и Женвиев ще останат да чакат където са, поне за момента, в случай че реши да се върне. Аз пък съобщих на най-близките и доверени от братството и съм сигурен, че те ще разпространят новината. Може някой да го е зърнал някъде. — Той сведе поглед към пода, сякаш в плочите се криеше тайната на местонахождението на Шарл, след това се отърси от налегналите го мисли. — Както и да е, трябва да звънна на още няколко места, така че би ли ме извинила.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не, няма с какво — отвърна той, докато вървеше към двойното стълбище.

— Тогава ще остана — провикнах се след него.

— Да, да — отвърна разсеяно и се скри в коридора на горния етаж.

Останах на място и се почувствах ужасно, в пълно недоумение какво е намислил Шарл този път, след това си представих колко е притеснена Шарлот. Щях да ѝ пиша в мига, в който се прибера.

Погледнах по коридора към стаята на Венсан и едва намерих сили да не вляза да проверя как е. Той дори нямаше да разбере, но аз реших да се държа прилично. Поне този път.

И тогава ми хрумна. Та това бе най-подходящият момент да преровя библиотеката на Жан-Батист. Изчаках няколко секунди, чух, че Гаспар затваря вратата на стаята си, след това се втурнах нагоре по стълбите и се отправих към библиотеката.

За мен тази стая беше истински рай. Никога не бях влизала тук сама — само с цяла група на две от срещите им, на които присъствах. А сега бях сама и можех да разглеждам до насита. Тук бяха подредени хиляди томове, много от които със сигурност посветени на ревенантите, подредени чак до тавана, до които можеше да се стигне единствено със стълба.

Откъде да започна? Знаех какво искам. Трябваша ми новите придобивки, които Гаспар като неофициален библиотекар и специалист по проучванията на братството все още не бе намерил време да прегледа. Бях напълно убедена, че ако той беше виждал „Безсмъртна любов“ — и я бе прочел — щеше да е проверил възможността с *guerisseur* и Венсан щеше да ми е разказал.

Трябваша ми няколко минути, за да прегледам полиците, също както направих в библиотеката на деди, и да се ориентирам в лабиринта от книги. Макар да имаше някакъв ред, така и не успях да разбера какъв е той. На гръбчето на всяка книга имаше малък етикет с референтен номер, също както в обществена библиотека. След като огледах бързо стаята, забелязах нещо, което сгръ сърцето ми: огромен дървен шкаф с десетки чекмеджета. Гаспар имаше старомоден каталог с картички. Прииска ми се да го разцелувам.

На книгата на деди не бе написано името на автора, затова се прехвърлих на чекмеджетата, в които книгите бяха каталогизирани по заглавията. С огромна изненада открих „Безсмъртна любов“, заглавието беше записано със старомодни печатни букви. Не откъсвах очи от него и не можех да повярвам, че съм го открила толкова лесно.

Под заглавието, в десния ъгъл, с цифра от децибалната система на Гаспар, той беше записал на френски: „III um. manu. 10th century, Fr.“^[1]. Запомних номера и продължих да търся.

Оказа се... че съвсем не е толкова лесно, колкото си мислех. Книгата не беше на полицата, на която трябваше да е. Там бяха подредени архивни кутии, в които по всяка вероятност имаше други илюстрирани ръкописи. Не я намерих и на съседните полици. Претърсих цялата стая, като отново се опитах да разбера системата на подреждане на Гаспар. Близко до прозореца забелязах рафтове, които не бяха натъпкани с книги като другите. Когато ги огледах по-внимателно, забелязах малка метална плочка отпред, на която беше гравирано „A lire“ („За четене“).

Сърцето ми се разтуптя, когато прокарах пръсти по книгите и забелязах, че и те са номерирани. Благодарих на боговете на прецизните хора и тогава я видях. Открих правилния номер на корицата на кутия за архивни документи. Отворих я и я видях вътре, подвързана в същата ръждива на цвят кожа като екземпляра на деди.

Извадих внимателно книгата и върнах кутията на място. След това отнесох томчето до малката маса, отрупана с какви ли не издания, седнах и я отворих. Годерик и Елиз се държаха за ръце на рисунката, която беше почти същата като на дядовата книга.

Започнах да разгръщам страниците, за да намеря откъса с guerisseur, когато чух стъпки и бравата щракна. Обзета от паника, пуснах книгата в чантата си, грабнах друг том от купчината пред мен и го отворих.

На вратата се показва дребничката като на врабче фигура на Виолет.

— Кейт! — извика тя, приближи се до мен и ме разцелува. — Какво правиш тук?

— Гаспар отложи тренировката ни, затова останах да почета.

Виолет надникна през рамото ми към книгата, която бях отворила.

— И седна да четеш за анатомията на змиите ли? — попита невярващо тя.

Сведох поглед и видях, че съм отворила на страница, на която се виждаше дисекция на змия с латински термини, които изброяваха различните кости и органи.

— Ами да. Намирам природата за... невероятна! — Говорех точно като предводител на смотанияците.

Тя затвори книгата и седна на бюрото срещу мен.

— Венсан спи. Искаш ли да правим нещо заедно?

Ухилих се.

— Ще обядвам с Джорджия, но след това можем да отидем на някоя следобедна прожекция.

— Можем и двете да прегледаме „Парископ“ и да си звъннем по телефона. Какво ще кажеш за четири часа?

— Супер — отвърнах и станах. Виолет нямаше намерение да мръдне от библиотеката, а пък аз няхах търпение да разгледам книгата. Можех да я прочета и тук, пред нея, но щеше да изглежда странно, че крия том от колекцията на Жан-Батист в раницата си. Щях да я върна по-късно. Гаспар имаше толкова много книги в раздела „За четене“, че едва ли щеше да забележи липсата ѝ.

— Повече няма ли да четеш за змиите? — пошегува се Виолет.

— Няма — отвърнах гузно и се отправих към вратата. — До по-късно. Ще ти пусна есемес с моя избор на филми.

Тя се усмихна, помахна ми с ръка и се отправи към каталога с картичките.

Затворих вратата след себе си. Сърцето ми блъскаше до пръсване, а аз усетих как ме обзема чувство на вина. Какви, за бога, ги върших? Сигурна бях, че Жан-Батист и Гаспар няма да имат нищо против да използвам библиотеката, но как можех да отмъкна стара, ценна книга у дома? Никак нямаше да се зарадват на подобно нещо. Реших да я върна утре и си тръгнах от къщата на мъртвите, за да вляза отново в света на живите.

[1] Илюстриран ръкопис, X век (фр.). — Б.пр. ↑

18.

Седях в стаята си и разглеждах двете стари книги, отворени една до друга на леглото. Думата, която беше задраскана в книгата на деди, се четеше безпроблемно в екземпляра на Жан-Батист — Audoniens. Затова пък „Знака на Корд“ тук бе заличен и не се четеше. Двете книги трябваше да са заедно, за да се съберат частите от загатката: guerisseur живееше сред Audoniens и можеше да бъде открит единствено под „Знака на Корд“.

Странно. Някой е държал въпросният guerisseur да не бъде открит лесно. Само че не бе направил търсенето невъзможно. Ако това бе опит да бъде защитена нечия самоличност, това означаваше, че не става въпрос за най-обикновена художествена измислица. Питам се дали наследниците на лечителя все още се занимават със същото, хиляда и двеста години по-късно.

Значи търсех далечна страна (далече от Годерик, където и да бе живял той) и народ, наречен Audoniens. Щом ги откриех, трябваше да разбера какво означава „Знака на Корд“. „Продават се реликви на пилигрими“, пишеше там. Значи се намираше близо до църква.

Погледнах часовника си. Оставаше половин час до обяда с Джорджия — цял половин час — в ресторант в Маре. Само че сестра ми винаги закъсняваше.

Извадих лаптопа от чекмеджето на бюрото и написах „Audoniens“ в „Гугъл“... и едва не подскочих, когато видях какво се показва на екрана. „Audoniens“ бе френското название на хора, които живееха в „Сен Куен“. „Сен Куен“ бе квартал в северната част на Париж. Предположих, че през средновековието това е било отделно градче. Когато Париж започнал да се разраства, той погълнал малките околни градчета. Затова лечителят не говорел за Париж или парижани, защото е ставало въпрос за отделното селце Сен Куен.

Беше съвсем близо, следователно можех да отида в ден, в който пожелаея, за да открия онова, което ми трябваше, или пък да науча, че онова, което търсех, вече не съществува. Реших да изпитам късмета си

докрай и потърсих „Знака на Корд“^[1] на английски. Този път излязоха много справки за наранявания на гръбначния стълб. На френски също нямаше нищо интересно. Затворих лаптопа и го прибрах отново в бюрото, след това оставих книгата на Жан-Батист в отделно чекмедже.

Облякох си палтото и излязох тичешком. Книгата на деди беше в раницата ми. Бях разбрала онова, което ми трябваше, и можех да върна ръкописа още днес. Надявах се да не му е останало време да провери склада и да забележи, че я няма. Не че щеше да има нещо против, че съм взела книга от галерията. Той винаги е бил изключително щедър към нас с Джорджия. Просто не исках да привличам вниманието към факта, че в книгата се разказва за ревенанти. Той щеше да стане подозрителен и да се сети за „нума“, които случайно споменах миналата година.

Стигнах до Маре с метрото и тръгнах по тясната Рю дьо Розиер, прочула се с лоша слава през Втората световна война, тъй като тук правели хайки на евреите, за да ги изпратят в концентрационните лагери. Един еврейски кулинарен магазин все още пазеше дупка от куршум на витрината. Собствениците я бяха оставили като доказателство за най-черното време от историята на квартала.

Наближих края на улицата и видях трите известни магазинчета за фалафели. Отправих се към зелената фасада на едното и забелязах, че Джорджия вече е седнала на една маса. Беше дошла навреме. Това бе личен рекорд за нея.

Докато похапвахме сочни сандвичи с фалафели, обилно полети със сос тахини, двете със сестра ми обсъдихме последните два дни.

— Значи гаджето ти трябваше да умре, за да излезеш с мен — пошегува се тя.

— Не е мъртъв, спи. А ти си заетата, която не се мярка.

— Да, да си гадже на рокзвезда поглъща цялото ми свободно време. — Тя се престори, че замята коса през рамо, въпреки че косата ѝ беше твърде къса, и отхапа от питката.

— Рокзвезда ли? — пошегувах се аз. — Той кога получи повишение?

— Ха-ха — срязва ме Джорджия. — Сама ще се убедиш следващата събота. Трябва непременно да дойдеш. Така че... казвай. Какво става с търсенето на чудодеен лек за Венсан?

— Май попаднах на нещо — признах, наведох се към нея и стиснах развълнувано ръката ѝ.

— Какво? Казвай какво е? — ококори се Джорджия.

Внимателно избърсах ръце, след това взех салфетка за всеки случай и извадих книгата на дядо от раницата. Обърнах първата страница, за да ѝ покажа портрета. Тя го огледа добре.

— Леле, дъртата забърсала младо гадже.

— Джорджия!

— Извинявай, не се сдържах. Казвай какво си открила.

Пъхнах книгата обратно в чантата и ѝ разказах.

— Олеле, значи си задигнала нещо от библиотеката на Жан-Батист?

— Само за един ден. Не знам какво ме накара да я скрия от Виолет.

Джорджия изви вежда, за да ми покаже, че чувствата ѝ към Виолет не са се променили.

— Както и да е, сега разполагам с някаква тайнствена информация и тръгвам из Сен Куен да издирвам безименен лецител, чието семейство може да е измряло преди векове.

— Ще издирваш значи. Съвсем като Нанси Дру^[2]. — Сестра ми се усмихна. — Налага се да ти купя права пола и огромна лупа. — Само за секунда изражението ѝ се промени от глуповато в много сериозно. — С какво да ти помогна?

— Първо, помогни ми да върна книгата в галерията на дядо. Трябва да го разсееш, докато я върна на мястото ѝ. Предпочитам обаче сама да се заема с издирването, защото дори нямам представа откъде да започна.

— Дадено. Ако решиш, че искаш да дойда с теб, само кажи.

Усмихнах се доволно.

— А, да, не споменавай нищо пред Венсан. Не искам да разбере какво съм намислила, преди да се уверя, че съм попаднала на нещо сигурно. Той беше малко... той също се занимаваше с нещо, за което така и не ми каза.

Исках да го кажа пренебрежително, но гласът ми потрепери и ме издаде. Очите на сестра ми се изпълниха със съчувствие.

— О, Кейти Дребосъчеста. Кажи ми какво става?

— Било нещо, благодарение на което щяло да ни бъде по-лесно — нещо като изпитание. Само че не искаше да говори по този въпрос, защото реши, че съм щяла да изперкам. Каквото и да е, не е добро за него. Струва ми се изтощен. Напълно изтощен. Много ме е страх, че това, с което се е захванал, е опасно.

— Малката ми сестричка — въздъхна Джорджия и ме прегърна силно, след това се отдръпна и се замисли над онова, което бях казала. — Първо... надявам се да грешиш и Венсан да не се е заел с нещо глупаво. Второ, мисля, че си напълно права да започнеш собствено проучване, Кейти Дребосъчеста — продължи тя и погали ръката ми. — Ти открай време си по-умната в семейството. Ако мислиш, че ще намериш изход, тогава съм уверена, че ще го намериш. След като си готова с отговора на безсмъртните му проблеми, направо ще зашеметиш мъртвеца.

Усмихнах ѝ се малко по-спокойна. Нищо не бе в състояние да ме успокои така както разговор със сестра ми.

Двете с Джорджия успяхме да си изиграем картите както трябва и върнахме безпроблемно книгата. Дядо бе толкова изненадан, че вижда сестра ми в галерията и че тя проявява интерес към антиките, че аз бързо се извиних, грабнах ключа и се вмъкнах в склада. С облекчение забелязах кутиите по местата, на които ги бях оставила. Деди нямаше да разбере, че един от ръкописите му е бил ваден.

След като излязохме от галерията, двете с Джорджия тръгнахме по Рю дьо Сен, покрай минималистични галерии и натъпкани антикварни магазинчета. Погледнах към „Ла Палет“, кафенето, в което се бях запознала с Венсан и Женвиев миналата есен. Навън се виждаха високи газови отоплителни тела, а масите под тях бяха пълни.

Забелязах русо момче на една от масите да води сериозен разговор с един мъж. На масата бяха отворени няколко тетрадки. Някой бе прекъснал момчето, докато е писало. Когато се приближихме, забелязах, че това е Артур. Джорджия го забеляза едновременно с мен.

— Този не е ли един от приятелите на Венсан?

Артур погледна към нас и трепна, когато се сети кои сме.

— Bonjour! Здравейте! — провикна се той след секунда колебание.

— Супер. Много ти благодаря, Джорджия. Той страшно се радва да ни види — измърморих аз, докато пресичахме улицата, за да отидем при него.

Мъжът, с когото Артур разговаряше, беше красив, по-възрастен, приблизително на възрастта на Гаспар. Стори ми се познат, но така и не успях да се сетя къде съм го виждала. У него имаше нещо странно, нещо във вида му ме притесни. Когато видя, че двете с Джорджия се отправяме към тях, той грабна вестника си и бързо се отдалечи.

— Поредният приятелски настроен дъртак — прошепнах на Джорджия, след това казах:

— Здравей, Артур.

Той се изправи любезно, за да ни посрещне.

— Здравей, Кейт. Джорджия, нали?

— Самата Джорджия — отвърна сестра ми.

— Какво ще кажете... — Артур посочи масата — да пиете по едно кафе с мен?

— Разбира се... — започна Джорджия.

— Не — прекъснах я аз. — Благодаря ти. Имаме си работа. Скоро имам среща с Виолет.

— А, да, за поредното кино. Тя е малко по-нагоре, пазарува.

Той вирна брадичка, след това ме загледа мълчаливо и на лицето му се изписа почти извинително изражение.

Аз също го изгледах, предизвиквах го да каже нещо. Ако искаше прошка, нямаше да я дочака от мен.

— Чао — рекох след кратко мълчание, стиснах ръката на Джорджия и я поведох по улицата.

Щом се отдалечихме достатъчно, тя се обърна към мен.

— Какво ти става? — попита. — Той се стараяше да се държи мило.

— Освен това ме изрита от едно събрание, задето съм човешко същество.

Сестра ми си пое рязко въздух.

— Ами!

— Точно така.

— Значи са расисти — реши Джорджия. — Работата е там, че е готин. Кейти Дребосъчеста, той не ти ли напомня на...

— Кърт Кобейн.

— Абсолютно!

Бяхме се отдалечили от кафенето, когато видяхме Виолет на половин пресечка пред нас да разглежда една витрина. Щом ни видя, че вървим към нея, тя се усмихна широко и помахаше.

— Здравсти, Кейт! Здравсти... — След това видя кой е с мен.

— Браво. Злото джудже — изпъшка Джорджия. — Аз вдигам гълъбите — рече тя достатъчно високо, за да я чуе Виолет, и пресече улицата.

Новата ми приятелка се държа така, сякаш нищо не се е случило.

— Тъкмо се канех да ти звънна за филма.

— И аз — отвърнах, — но видяхме Артур и той ни каза къде да те намерим. Имаме още час, може би дори два, но ако искаш, можем да отидем и сега.

— Чудесно — отвърна тя. — Другата възможност беше да седя с онзи кисел дръвник в „Ла Палет“ и да те чакам.

— Кисел дръвник ли? — попитах изненадано. За втори път казваше нещо грубо и грозно за партньора си. Не че бях на друго мнение.

— Понякога Артур е голям досадник. С него съм от векове, но понякога направо ме побърква. — Тя ми се усмихна заговорнически.

Разсмях се, стиснах ѝ ръката и я поведох към най-близкото кино.

— Много, ама много странно — заяви Виолет, докато пиеше кафе.

— Предупредих те — рекох и налях сметана в горещия си шоколад.

— Реших обаче, че има нещо общо с... нали знаеш... Бразилия. Нали така се казва. Ако го бяха кръстили „Шантава паралелна вселена“, нямаше да го избира.

Усмихнах се и си припомних объркването и отвращението по лицето на Виолет, докато гледахме сцената с фейслифтинга. Специалните ефекти все още не бяха в речника ѝ на киноман. Значи в бъдеще щях да избирам по-стари, класически филми.

— Как върви с Венсан? Той поговори ли вече с теб?

— Не — отвърнах аз и усмивката ми се стопи. — Започвам да се притеснявам. Ти забеляза ли как изглежда напоследък? С каквото и да се е заел, очевидно му е трудно.

Виолет кимна.

— Нещата трябва да се объркат, преди всичко да си дойде на мястото.

— Той казва същото! — възкликнах аз. Отпих от шоколада си и поклатих разочаровано глава. — Ще ти призная, Виолет, че и аз започнах да търся разрешение на въпроса.

Тя изви вежди.

— Наистина ли? Какво разрешение?

— Същото, което търси и той. Нещо, което ще ликвидира нуждата му да търси смърт.

— Ти наистина много се страхуваш да не го видиш как умира.

Кимнах.

— Реагирах много зле на смъртта на Шарл миналата есен, а той дори не ми беше гадже.

— Това е напълно нормална реакция. Особено когато става въпрос за човек, сблъскал се наскоро със смъртта. — Тя докосна ръката ми с много съчувствие. — Кажи ми какво си намислила.

— Не знам. В момента проучвам.

— Значи затова беше в библиотеката днес сутринта!

Усмихнах се виновно.

— Открих нещо на друго място — в галерията на дядо. Попаднах на книга за двойка ревенант — човек. Там се говори за guerisseur, който вероятно е открил някакъв лек.

— Звучи чудесно. Много ми се иска да я видя — призна ентусиазирано тя.

— Току-що я върнах в магазина на дядо. — Не споменах, че изданието на Гаспар е в чекмеджето на бюрото ми.

— Колко жалко — въздъхна тя. — За какво се разказва?

— Беше страхотен ръкопис, наречен „Безсмъртна любов“, и се разказва за една двойка — мъжът е ревенант, а жената е човешко същество. Щяха да ходят при guerisseur, който да им помогне, но съпругата почина, а съпругът накара нума да го убият.

— Чувала съм тази история — рече замислено Виолет. — Не съм я чела, но за нея се споменава в старите ръкописи. — Тя се поколеба. — Не искам да те разочаровам, но държа да те предупредя, Кейт. Тези стари легенди в повечето случаи са само стари легенди. Може и да има зрънце истина в тях, но не можеш да си сигурна, че си открила нещо полезно.

— Сигурно си права — съгласих се бързо, обзета от желание да сменя час по-скоро темата. След като върнех книгата, щях да ѝ покажа и да я попитам за мнението ѝ. Дотогава бе най-разумно да забравя за тази работа. Последното, което исках, бе да хукне да рови в библиотеката на Жан-Батист и да открие празната кутия.

[1] Cord (англ.) — гръбначен стълб, въже, връв. — Б.пр. ↑

[2] Младо момиче, което обича да разгадава мистерии. — Б.пр. ↑

19.

Усетих я едва когато си легнах. Усетих самотата. Това бе най-омразният ми ден от месеца. В този ден Венсан просто не съществуваше. Беше на няколко пресечки от мен, а тялото му лежеше студено в леглото.

Не че се виждахме всяка минута, но когато знаех, че не мога да говоря с него, че няма как да се свържа с него, тогава не можех да си намеря място.

Не бяхме заедно дори от година, но имах чувството, че Венсан е сродната ми душа. Той ме допълваше. Не че не бях завършен човек без него, но той сякаш завършваше истинското ми аз.

Отпуснах глава на възглавницата и затворих очи. Пред погледа ми изникна една от любимите ми картини, на Сезан. Беше малко, семпло платно, на което бяха пресъздадени две свършени праскови. Плодовете бяха нарисувани с пръснати мазки в оранжево, жълто и червено, ярките им цветове бяха съчетани по такъв начин, че ти се искаше да посегнеш и да откъснеш едната, да отхапеш и да усетиш сладостта на сока ѝ.

Имаше още нещо в картината, което човек не забелязваше, докато не отклонеше поглед от топлите цветове. Прасковите бяха поставени на кремава чиния, а зад тях се виждаше мека синя тъкан. Ако бяха нарисувани на голо платно — огнени цветове на фона на чисто бяло — нямаше да изглеждат толкова истински, фонът зад тях им вдъхваше живот.

Тъкмо това представляваше Венсан за мен. Той ми придаваше смисъл. Бях цяла, завършена, когато бях сама, но по-добра, наистина свършена, когато бях с него.

Засега обаче бях сама. Замислих се над плановете си за следващия ден и неусетно заспах.

„Добро утро, ma belle^[1]“, чух глас и отворих очи. Погледнах часовника. Беше осем.

Обърнах се на една страна и отново затворих очи.

— Ммм — изпъшках доволно. — Добро утро, Венсан. От колко време витаеш в стаята ми? — попитах аз на глас. Венсан можеше да ме чуе единствено по този начин, тъй като ревенантите не притежаваха способността да четат мисли.

„Откакто се събудих. Сигурно е било около полунощ.“ Думите преминаха през главата ми като лек ветреца и се устремиха към мислите ми. Отначало чувах само по няколко откъслечни думи. Сега обаче, след няколко месеца практика, разбирах почти всичко.

— Хъркам ли? — попитах сънено.

„Ти никога не хъркаш. Съвършена си.“

— Ха! — възкликнах. — Много се радвам, че не усещаш миризми, когато спиш. Така поне не ми се налага да скачам от леглото, за да си мия зъбите, преди да си кажем и една дума.

Макар да не го виждах, си представих как се усмихва.

— Липсваш ми — признах аз. — Как само ми се иска да съм у вас, да лежа в леглото ти и да ти правя компания.

„Да правиш компания на студеното ми, вдървено тяло ли? — В гласа му се появи весела нотка. — Вместо да си поговориш с мен? — Трябваша ми няколко секунди, докато чуя следващите думи: — Значи харесваш тялото ми повече от ума.“

— Харесвам и двете — заявих инатливо аз. — Държа обаче да кажа, че има нещо в човешкото докосване, което ми се струва жизненоважно за една връзка. Не бих излизала с призрак.

„Добре, никакви призраци. Затова пък с ревенант става.“

— Само с един — уточних аз. Как само ми се искаше да го прегърна. Вместо това прегърнах възглавницата. В мен избуя цветето на желанието, докато си го представях как лежи до мен. — Желая те — прошепнах, без да съм сигурна дали е чул заглушените от възглавницата думи.

„Желание... — За момент в главата ми се възцари мълчание, след това го чух отново. — Желанието е странно нещо. Когато съм с теб — телом — непрекъснато съм нащрек. Непрекъснато се боря със себе си. Не се познаваме отдавна и искам да си сигурна какво желаеш, преди да... направим следващата крачка.“

— Много добре знам какво искам — настоях аз.

Венсан не обърна внимание на казаното от мен и продължи: „Сега обаче, тук, където докосването е невъзможно... истината е, че те желая толкова силно, че ме боли“.

Седнах изненадано и огледах стаята, докато се опитвах да преценя къде точно се намира той.

— Никога досега не си ми казвал подобно нещо.

„Опитвах се да ти устоя, както се опитвах да устоя на желанието да умра. Колкото повече се стараеш, толкова по-трудно става.“

Останах неподвижно за минута, напълно слисана от думите му. Сетивата ми бяха нащрек. Пръстите ми потръпваха и ароматът на цветята на мами на нощното ми шкафче неочаквано ми се стори опияняващ.

— Каза, че умирането е като наркотик за теб — обобщих аз.

„Въпреки това избрах теб. Представям си, че когато времето ни най-сетне дойде, ще бъде много по-прекрасно от всички прехвалени свръхестествени награди.“

— И кога точно ще дойде нашето време? — попитах колебливо.

„Ти кога искаш?“

— Сега.

„Лесен отговор, след като не е възможно да се случи.“

Имах чувството, че усетих тъжната усмивка на Венсан.

— Тогава скоро — отвърнах аз.

„Сигурна ли си?“ — Думите трепкаха като крила на птици в главата ми.

— Напълно — отвърнах и усетих как тялото ми потръпва, но веднъж взела решението, умът ми бе съвършено спокоен. Бях мислила по този въпрос. При това много. Сексът — поне за мен — беше нещо, което да направиш с онзи, с когото възнамеряваш да останеш. Нямаше съмнение, че исках да остана с Венсан. Интимността беше следващата напълно естествена крачка.

Останах в леглото още половин час и разговарях с Венсан. Оставих телефона на възглавницата, да не би мами да влезе. Не че тя някога влизаше. Ако обаче се случеше, щях да имам извинение, че разговарям с въздуха.

Венсан щеше да бъде дежурен през целия ден заедно с Жул и Амброуз, така че щом той тръгна, аз станах, закусих и излязох. Предишния ден бяха направила проучване и открих, че епископ Сен Куен, на когото бе кръстено градчето, починал във вилата на крал Дагоберт през 686 година. Тъкмо до тази вила са ходили пилигримите и целият град бил издигнат около култа на Сен Куен.

Кралската вила вече не съществуваше, но аз открих уебсайт, в който се казваше, че по всяка вероятност се е намирала на мястото на църква издигната през дванайсети век, запазена и до днес. Реших да започна проучването си в района около църквата и едва след това да разширя търсенето, докато не открия нещо.

Качих се на метрото до „Мари дьо Сен Куен“, малко извън най-северната парижка линия, и се отправих към църквата, като използвах картата на квартала на станцията на метрото.

През петнайсетте минути, през които вървах пеша, сградите се промениха от съвременни стъклени в запуснати тухлени блокове, полуприкрити от сателитни чинии, закачени пред всеки прозорец. Когато най-сетне стигнах при църквата, останах изумена от ниската каменна сграда, сгушена по средата на неподдържани блокове. Видях банда начумерени момчета, облегли се на близка ограда, и се отправих към входа на църквата, стиснах бравата и се опитах да я отворя, но се оказа заключена.

Отстъпих, за да огледам по-добре. Каменната фасада не изглеждаше много стара, но гравюрите бяха средновековни, изобразяваха ангел, който подаваше бокал на кралица. От дясната страна на църквата видях калдъръмен двор, ограден от розови храсти, заключени зад бяла метална врата. На нея бе закачен графикът с часовете на предстоящите служби. Най-отгоре бе написано „Църква Сен Куен дьо Вьо“. Със сигурност това беше мястото.

Самата църква бе кацнала на висока скала над индустриална зона край река Сена и аз веднага разбрах защо това място е било избрано за кралска вила от седми век. „Ако пилигримите са идвали тук на поклонение, продавачите на реликви едва ли са били далече“ — реших аз.

Огледах се с надеждата да видя магазин към църквата или някоя будка, каквито имаше близо до светите места из цяла Европа, натъпкани с изображения на папата и картички на светци.

Единствените сгради край църквата бяха жилищни блокови и старчески дом. Отдалечих се от църквата, като се оглеждах да не пропусна нещо. Наоколо нямаше магазини. Не се виждаха и ограждения с въжета или лента.

Дори огледах местните барове. Името на нито един от тях не намерявах за онова, което търсех. Всъщност какво очаквах да намеря? Може би кръчма „Въже и реликва“? Или пък „Лечителят и въжето“? Не очаквах да видя бар „Въжен знак“ например, но можех да попадна на нещо интересно в близките пресечки.

Силно разочарована се върнах към църквата и седнах на стъпалата, без да обръщам внимание на подмятанията и свиркането на бандата момчета, докато се опитвах да измисля план Б на мисията. Трима мъже се приближиха към близка сграда, почукаха на заключена врата, погледнаха подозрително и мен, и момчетата, докато чакаха нервно някой да отвори. Започна да ме хваща страх. Трябваше веднага да се махна. Тъкмо станах, готова да си тръгна, когато мъж със свещеническа якичка излезе от заградения двор и аз се втурнах след него.

— Извинете — извиках. Човекът се усмихна търпеливо и ме изчака. — Наблизо да има църковен магазин, в който се продават реликви или религиозни предмети?

Той поклати глава и сви рамене.

— Когато църквата е отворена за служба, продаваме свещи и пощенски картички. Не знам обаче наблизо да има магазини, в които да продават онова, което търсите.

Благодарих му и напълно обезкуражена, реших, че е време да си ходя.

— Защо не опитате на битака? — провикна се той след мен.

Битака! Прочутият парижки битпазар. Намираше се на по-малко от половин час път пеша. Той, разбира се, не бе съществувал преди хиляда години, но пък имаше вероятност да открия нещо. Може да се бе запазило нещо. Или пък просто да беше преместено. Там бе мястото в Париж, където човек можеше да открие почти всичко, така че... защо не?

Вече минаваше пладне, затова си купих сандвич и го изядох, докато вървях, макар да знаех, че да обядваш по улиците на Париж е в пълен разрез с етикета. Докато дъвчех сандвича, хората, с които се

разминавах, ми пожелавах *bon appetit*^[2], което бе подигравателният начин да кажат: „Редно е да седнеш и да се насладиш на обяда си“.

Когато приближих дългия километър и половина площад, на който се намираше пазарът, започнаха да се мяркат продавачи със сгъваеми маси, по които бяха подредили какви ли не боклуци — това дори не бяха обичайните *junque*^[3], типични за битака — продаваха всичко от гнусни стари, пластмасови седалки за тоалетна до автомобилни части. Колкото повече приближавах центъра на пазара, толкова по-хубави ставах стоките, докато накрая стигнах до истинските пазарни сергии и малки магазинчета, отрупани с всичко — от африкански маски до винтидж лава лампи от седемнайсети век и кристални полилеи. Аромат на тамян и восък за мебели се смесваше с острия мирис на пържен лук откъм съседните сергии за храна.

Четях табелите на магазините и търсех нещо, което да напомня за въже или корда. Може би работилница, в която са се правели въжета. Само че в магазините, покрай които минавах, нямаше нищо, което да привлече вниманието ми. Най-сетне спрях и попитах продавача дали е виждал табела, на която да пише нещо за корда или въже. Той потри брадичка и поклати глава.

— Non.

— Има ли човек на пазара, който продава предимно реликви? Нещо като... религиозни предмети? — продължих да разпитвам.

Той се замисли за момент.

— Малко по-нататък има магазин, който не е част от пазара. Прилича на истински магазин, има си работно време. В неделя не работи, но вие погледнете.

Човекът ми обясни точно как да стигна, въпреки че беше чак след две пресечки. Благодарих му с усмивка и се отправих в посоката, която той посочи.

Малкото магазинче се оказа на ъгъл, от едната страна имаше антикварен магазин за кукли, а от другата — бутик за винтидж облекла, фасадата беше боядисана в яркозелено, на витрините имаше полици с религиозни статуи от какъв ли не материал — дърво, мрамор, метал — дори от кост. Имаше кръстове в какви ли не размери и фласки светена вода „от благословените извори на Лурд“, както пишеше на етикетите. Вътрешността на магазина тънеше в мрак. Продавачът на битака правилно ме предупреди, че днес е затворено.

Отдръпнах се назад, за да огледам по-добре сградата, и забелязах старинна избеляла от времето табела над вратата. На нея се виждаше гарван, кацнал над надписа „Le corbeau“. В главата ми се опитваше да светне лампичка, но аз така и не успях да щракна ключа.

Прочетох надписа отново и си припомних откъс от „Безсмъртна любов“ с готическите букви, които се четяха безкрайно трудно. Неочаквано се сетих и сърцето ми започна да бие с един милион удара на час. Le corbeau, гарванът. Не le cordeau, въжето. Бях разчела грешно древните букви в книгата и през всичкото време бях търсила грешния надпис.

Възможно ли бе да търся тъкмо това място? Тук се продаваха реликви... под знака на гарвана... наскрел Париж. Само че тази сграда не бе на повече от неколкостотин години.

Просто не знаех какво да мисля. Само че не можех да направя нищо, защото бе затворено. На сградата нямаше дори номер. Погледнах табелата на антикварния магазин за кукли и друг, точно срещу него, предположих какъв е адресът и го записах и него, и названието на улицата.

Една жена излезе от бутика за винтидж дрехи и запали цигара. Погледна ме.

— Той ще се върне във вторник — провикна се тя. — Работи от вторник до петък.

— Много ви благодаря! — провикнах се в отговор.

Налагаше се да чакам два дни. След един час смяната на Венсан щеше да свърши. „Дано няма нищо против да почака в стаята ми“ — помислих си аз. След натоварения ми уикенд се налагаше да посветя цялата вечер на писане на домашни.

[1] красавице (фр.). — Б.пр. ↑

[2] добър апетит (фр.). — Б.пр. ↑

[3] боклуци, ненужни вещи (фр.). — Б. пр. ↑

20.

Във вторник сутринта телефонът ми звънна в секундата, когато се включи будилникът. Първо погледнах кой ме търси, едва след това се обадох.

— Как се чувстваш, господин Съвършена точност? — попитах.

— Жив. Отново. Чакам цял час, за да ти позвъня. Не исках да те будя преди часовника. — Гласът му бе като приятна, хладна напитка за жадната ми за обич душа.

Усмихнах се.

— Няма да имам време да спра преди училище. А ти сигурно си твърде слаб, за да се движиш. По-добре ли се чувстваш?

— Да. Още не съм станал. Погледнах се обаче в огледалото и изглеждам нормално.

— Това вече е облекчение.

— Знам, но това не означава, че ще спра. Остават още четири седмици, Кейт. Обаждам се, за да ти кажа, че... няма да можем да се видим довечера.

Сърцето ми се сви. След тъжния разговор в неделя, много ми се искаше да го видя лично, за да се убедя, че онова, за което говорехме, не е било само сън.

— Не може ли онова, което си намислил, да остане за утре?

— Извинявай, Кейт. Много е важно да се заема с въпроса час по-скоро.

Проектът започваше да ми писва.

— Какво искаш да кажеш? — сопнах се аз, след това въздъхнах:
— Моля те, пази се, каквото и да правиш.

— Благодаря ти, че проявяваш разбиране. — Гласът му прозвуча гузно.

— Не, Венсан, не разбирам.

— Скоро ще разбереш. Всичко ще бъде наред. Честна дума.

Да. Знаех, че ще бъде, но защото аз щях да открия нов начин.

Докато бях на училище, настроението ми си остана мрачно, но щом последният ми час свърши, аз се отправих към битака. Отне ми цял час, включително пътуването с автобус и две прехвърляния в метрото, но най-сетне пристигнах и застанах пред малкото зелено магазинче, което се оказа... затворено.

Проверих в интернет, но там не пишеше нищичко за „Гарвана“. Дори проверих в картите на „Гугъл“, прегледах и различните видове бизнес в района около адреса. Видях фасадата на магазина, но за него нямаше и дума. Не го намерих и в „Жълтите страници“ сред местата, където предлагаша религиозни предмети. Онлайн нямаше и следа за моя магазин.

Исках да се обадя предварително, за да съм сигурна, че е отворено, нещо, което е препоръчително за Франция. Собствениците на магазини са капризна порода, отварят и затварят, когато им скимне. Имаше много случаи, когато бях пресякла половината град, за да се натъкна на заключена врата или пък надпис, който гласеше „Временно затворено“. В много случаи дори нямаше надпис. Както и сега.

Затова пък в бутика за винтидж облекла светеше. Старомодно звънче издрънча, когато отворих вратата, и ме лъхна мирис също като на стар куфар.

— Bonjour, mademoiselle — долетя глас иззад закачалка с кринолини. Жената, която пушеше на улицата онзи ден, надникна и ме погледна очаквателно.

— Здравейте, знаете ли нещо за съседния магазин — „Дьо Корбо“, или както там се нарича. Знаете ли кога ще бъде отворено?

Жената излезе иззад роклите и изви очи.

— Те ли? Никога не се знае. Кога трябва да отворят и кога е отворено са две съвсем различни неща. Помолиха ме да наглеждам магазина, докато ги няма. Заминаха вчера — за две седмици, така казаха. Може да отсъстват и повече време.

Две седмици ли? Не исках да чакам толкова дълго. Но пък няхах избор.

— Те имат ли телефон? Поне да звънна, преди да дойда следващия път.

— Не. Нищо в указателя.

Въздъгнах. Напразно се бях разкарвала дотук. Дали?

— А кои са собствениците? — попитах, твърдо решена да науча нещичко. Каквото и да било.

Жената сложи ръце на кръста, сякаш бе кралицата на клюкарките.

— Някакъв мъж и възрастната му майка. Те са... — Тя описа кръгче с показалец на слепоочието.

— Да не би да са *guerisseurs*? — попитах неуверено.

Тя изви вежди, когато разбра какво питам.

— Затова значи е толкова важно да ги откриете? Какво... да не би да страдате от мигрена? Да не би да ви мъчат брадавици?

— Моля?

— Мигрена или брадавици... това е специалността на старата.

— Аха — отвърнах и усетих как лудешки препуска сърцето ми. Истински *guerisseur* държеше магазинчето за реликви. Значи бях на прав път! Мислите ми препуснаха напред и се наложи да ги потисна, за да се върна към разговора. — Да, мигрена... страдам от мигрена.

— Значи трябва да дойдете отново. Тя ще ви оправи. Накарах леля да я посети. Нейната мигрена беше толкова тежка, че три-четири пъти в годината влизаше в болница. Откакто обаче беше при старата, забрави какво е болка.

— Ами синът ѝ? И той ли е *guerisseur*?

— Нали знаете как става? Сигурно е следващият, който ще наследи дарбата. Когато тя се умори да практикува, ще я предаде на него.

Замислих се над онова, което ми каза мами.

— Чух, че *guerisseurs* се срещат все по-рядко, защото младото поколение се отказва от дарбата.

— А, той няма да се откаже. Гарантирам ви. Както вече ви казах, и двамата са малко... — Тя отново въртна пръст. — Докато чака тя да се пенсионира, той върти магазина... и се грижи за майка си. Добър син. За разлика от моя — поклати отчаяно глава, — който е пълен загубеняк. Непрекъснато си има проблеми с полицията.

— Много ви благодаря за информацията — рекох и побързах да прекратя разговора, който се очертаваше дълъг и болезнен.

На излизане помахих на жената, тя също ми помахаше и се провикна след мен:

— Върнете се след две седмици. А за по-сигурно след две и половина.

Следващата събота, точно след пладне, лежах в стаята на Венсан, когато ми позвъни Амброуз:

— Познай на кого се натъкнах, Кейти-Лу? По-точно казано, познай кой се сблъска с мен и окупира масата ми, докато не се съгласих да изпълня всичките ѝ желания.

Усмигнах се:

— Дай да говоря с Джорджия.

Разнесе се гласът на сестра ми с подчертания престорен южняшки акцент:

— Здравей, малка сестричке. Имах среща за обяд, но ми вързаха тенекия и за щастие срещнах този готиняга, а той любезно предложи да ме поразходи из града. Нямах никакви планове и реших, че ще бъде огромна загуба, ако не се изфукам с него.

Чух гласа на Амброуз:

— Казах ти, че днес съм зает. Не ми се сърди, но имам други задачи и трябва да ти откажа днешната обиколка.

— Я мълчи — скара му се сестра ми. — Знаеш, че искаш. Ще срещнем суперготини художнички и след това часове наред ще ми благодариш.

Разсмях се.

— Вие къде сте?

— В кафене „Сен Луси“. А, да, Амброуз каза всички да дойдете на представянето на Себастиен довечера.

По дяволите. Съвсем бях забравила да кажа на Венсан за концерта.

— Не съм! — отвърна троснато Амброуз. — Казах само, че ще попитам Венсан...

— Кажи на Венсан, че Амброуз иска да дойде — прекъсна го Джорджия. — А, да, кажи и на Жул и Артур. Групата на Себ ще подгръва на страхотна британска банда. Ще вкарам всички.

— Моля те, кажи, че не е близо до Данфер — настоях аз и си припомних квартала, пълен с нума, където се намираще клубът на Люсиен.

— Не. Намира се на Рю дьо Мартър близо до останалите заведения с жива музика. На юг от Манмартър — уточни тя. — Амброуз си иска телефона.

— Държа да подчертая, че не съм поел никакъв ангажимент — избоботи Амброуз. Телефонът ми изпиука. Търсеше ме още някой. Беше Джорджия. Оставих Амброуз на изчакване.

— Не бях приключила. — Чух смеха ѝ аз, когато Амброуз грабна телефона ѝ. — Да дойдеш на всяка цена. Девет довечера. „Диван дьо Монд“ — изкрещя тя и двата номера изчезнаха едновременно от екрана ми.

— Да не би да си въобразяваш, че Амброуз е на сигурно място в ръцете на това торнадо сестра ти? — попита Венсан от другия край на стаята. Лежах на канапето му с учебник по съвременно европейско общество, подпрян на гърдите. Така се бях разбрала с мами и деди. Да прекарвам по-голямата част от уикенда у Венсан, стига домашните ми да са написани.

Тъй като няхах представа какво ще правя, след като завърша гимназия, бях забранила на Венсан да повдига темата. Предполагах обаче, че ще трябва да запиша някакво висше. Сега, след като имах основателна причина да заживея в Париж, трябваше да изкарвам високи оценки, за да имам шанс за университет. Дори и така, година и половина ми се струваше безкрайно дълго време, а след като Венсан беше до мен, открих, че е ужасно трудно да се съсредоточа.

— Джорджия току-що ни манипулира довечера да отидем на представянето на бандата на гаджето ѝ — обясних аз и отново вдигнах учебника.

— Чудесно — отвърна Венсан и се наведе над лаптопа. — Артур и Виолет трябва да се научат да разпускат.

Не споменах, че Джорджия не е поканила Виолет. Сигурна бях, че го направи нарочно. Може би една вечер заедно щеше да повлияе благотворно на отношенията им, стига да успееш да запазят приличие. Замислих се що за характери са и се отчях.

— Освен това все още не съм се запознал с новия мъж в живота на Джорджия — продължи Венсан. — Досега трябваше да съм проверил дали няма връзки с нума.

Не можах да разбера дали се шегува или не.

— Освен че е маниак на тема мода и се старае като луд да се прави на готин, ми се струва напълно безобиден — обясних аз и обърнах на следващата страница. Усмихнах му се закачливо: — Я ела при мен за секунда.

— А, не — отсече той. — Трябва да довърша имейла до Шарлот, а ти трябва да приключиш с европейската история.

— Когато съм с теб, все едно си имам личен ходещ и говорещ наръчник по история. Не ми трябва да уча. Дори не съм правила проучване за последните си два доклада. Просто си седях кротко и слушах какво ми разказваш.

— Да, но на учителката ти може да ѝ се стори подозрително, ако ме поведеш със себе си, за да ти подсказвам отговорите на изпита.

— Страхотна идея! — възкликнах. — Ами ако спиш на матурата?

Венсан поклати отчаяно глава и отново се приведе над лаптопа.

— Не, сериозно, ела тук за момент — рекох невинно. — Трябва да ти задам важен въпрос за Втората световна.

— Добре — въздъхна той. Изпрати имейла, затвори лаптопа, след това дойде да седне при мен. Бяха минали едва няколко дни от последния му голям сън, а под очите му вече се образуваха тъмни кръгове. Умората личеше, макар че той се опитваше да я замаскира. Прииска ми се да го защитя от онова, което го нараняваше. Сякаш прочел мислите ми, той ме погледна внимателно.

— Питай.

Откъснах поглед от лицето му и се наведох над страницата, за да открия вдъхновение.

— Четях за бойците от френската съпротива, които пътували с велосипеди от Париж до вас, момчета — *maquis*^[1] — в провинцията, за да ви предадат заповедите на централното командване.

Венсан кимна.

— Беше много опасно. Понякога залавяха вестоносците. Затова избираха хора, които трудно можеха да бъдат заподозрени от германските войници, най-често жени и деца. — Той се поколеба. — Та какъв ти беше въпросът?

— Доста специфичен — отвърнах и се опитах да спечеля време, докато измисля някакъв въпрос. Близостта му бе единственото, което исках, но тя не ми помогна да се съсредоточа.

Венсан присви очи и на устните му плъзна колеблива усмивка.

— Вие, партизаните, не се ли чувствахте самотни, докато се криехте в горите и планирахте засади на германците? — Протегнах ръка и се заиграх с косата на врата му, докато привличах бавно лицето му.

— Това пък какво общо има с домашното ти?

— Нищо. Просто се питах какво ли щеше да стане, ако бях сексапилен пратеник, който идва от Париж, за да се срещне с теб в гората. При това нощем.

— Кейт — отвърна учудено Венсан, — това е най-неубедителното протакане, което някой се е опитвал да ми пробута. Освен това намирисва на клопка.

— Значи пристигам в лагера ти на стария си велосипед — продължих аз, без да обръщам внимание на думите му. — Не забравяй, че от седмици наред не си виждал никого. Какво ще направиш, войниче? — попитах и се постарях да пресъздам гласа на Грета Гарбо.

Венсан се хвърли към мен, събори ме на канапето и ме зацелува жадно, докато не останах без дъх.

[1] Партизанско съпротивително движение във Франция по време на фашистката окупация. — Б.пр. ↑

21.

Виолет и Артур ни чакаха на входа на клуба. Тъй като бяха небрежно облечени, Артур за пръв път изглеждаше като момче на своята възраст. Беше с тениска с ликовите на тийнейджърите от някаква банда, която Венсан му беше дал, и черни дънки. Без обичайната официална риза и широката вратовръзка той се оказа адски готино парче. „Жалко, че е сноб от аристокрацията“ — помислих си аз, когато видях, че Джорджия го оглежда с интерес, без да обръща внимание на застаналата до него Виолет.

Дребната дама-ревенант пристъпи към мен и ме разцелува.

— От цяла седмица не сме ходили на кино! — рече обвинително и се усмихна приятелски.

— Знам, трябва да се разберем в най-скоро време.

Тя погледна Венсан, който обсъждаше нещо с Артур, след това ме погледна. От изражението ѝ разбрах, че иска да ме попита нещо. Отдръпнах се от него и сниших глас:

— Казвай.

— Мислех си за книгата, която си открила в галерията на дядо ти. „Безсмъртна любов“. Гаспар има същата, но така и не успях да я открия. Случайно да е у теб?

Усетих как пламвам. По дяволите! След като научих каквото ми трябваше, съвсем забравих, че книгата е у мен. Защо просто не ѝ кажех? Защото щеше да излезе, че съм крадла.

— Не — отвърнах.

— Парижките ревенанти използват колекцията на Жан-Батист като обществена библиотека. Понякога дори не оставят бележка, когато вземат нещо. Много неприятно! — Тя тропна с крак като разглезено дете и аз стиснах устни, за да не се разсмея.

— Хайде! — провикна се сестра ми, застанала до бияча, който проверяваше списъка с поканените.

Въздъхнах облекчено.

— Да вървим — подкани ме Венсан и стисна ръката ми, когато биячът задържа вратата и ние се вмъкнахме в полутъмното заведение.

Групата ни се настани в предната част на натъпканата зала, откъдето наблюдавахме как бандата на Себастиен свири от сцената, оградена от завеси на леопардова шарка. Между нас и бандата се бяха скупчили тийнейджърки, танцуваха и не откъсваха очи от музикантите.

Жул си беше довел гадже — невероятно красиво момиче, което приличаше на чуждестранна манекенка. Двамата пристигнаха скоро след нас, а котешките ѝ очи обходиха сънено заведението, докато нацупената ѝ муцунка се гушеше до него.

— Това е Джулиана — представи я той, когато отидохме при тях на бара.

— Ciao — рече тя и се обърна, за да си поръча напитка.

Жул ме разцелува и прошепна:

— Тя е едно нищо в сравнение с теб, Кейт. Просто ти си... заета с друг. — Той ми намигна, прегърна италианската сексбомба и се наведе над бара, за да изкрещи поръчката си на бармана.

— Добре ли си, Амброуз? — попитах и посегнах към бутилката „Перие“, която си бях поръчала. Той се облегна уморено на бара, стиснал чаша доматен сок в ръката.

— Довечера започва големият сън — обясни той. — Освен това ми се струва, че си намерих майстора — сестра ти. Не съм се чувствал толкова изтощен от векове.

Усмихнах му се с разбиране и отнесох напитките до мястото, където Венсан беше застанал с Джорджия.

— Видях едни приятели — посочи тя. — Връщам се ей сегичка. — След тези думи изчезна в тълпата.

Венсан ми се стори напрегнат, когато посегна да вземе напитката си.

— Да не би нещо да не е наред? — попитах.

— Не — отвърна той. — Просто винаги се чувствам като гол на места, където няма някой спящ да обиколи района. — Той се опита да се поуспокои, дори започна да кима в такт с музиката, но аз веднага усетих силната му тревога.

— Нали кварталът е безопасен?

— Във всеки друг случай бих казал, че е напълно безопасен. Само че напоследък имам чувството, че играем без каквито и да било правила. — Той забеляза погледа ми. — Не се притеснявай, сигурен съм, че всичко е наред.

Когато разказах на Джорджия какви са особеностите на ревенантите веднага след съдбоносния сблъсък с Люсиен, тя се закле тържествено да не споменава и дума. Знаех, че няма да издаде тайната им. Сестра ми може и да имаше много недостатъци, но когато обещаеше нещо, знаех, че мога да разчитам на нея. Единственото, което я интересуваше, бе групата безсмъртни, с които се движех, да се държат мило с мен.

Когато ни запозна с приятелите си след представянето, стана ясно, че Себастиен няма никаква представа какъв е Венсан. А пък Венсан след почти цял век нямаше проблем да се държи като истински човек.

Джорджия ме погледна многозначително, сякаш сочеше доволно с пръст гаджетата ни. Обърнах се да се сбогувам с Жул и Джулиана, които си тръгваха заедно с уморения Амброуз. Погледнах часовника си. Беше почти полунощ. След няколко часа той щеше да лежи в леглото си леденостуден. Нищо чудно, че не си беше довел гадже.

Барманът заключи входа след тях и се зае да изчисти и да измие, докато ние чакахме Себастиен да изключи усилвателите и да уточни необходимото с бандата.

— Знам, че след това искахте да излезем, но стана ужасно късно — казах на сестра ми. — Ние май ще си ходим.

— Само секундичка — настоя тя. Отиде при Себастиен и групата му, целуна го и заговори. Погледнах към Виолет и Артур, отдръпнали се до стената. Личеше им, че предпочитат да са където и да било другаде, само не и тук. По нищо не личеше да са прекарвали приятно. Когато тръгнахме към задния изход, те ни последваха мълчаливо.

— Ще се видя със Себ и момчетата от бандата в един бар на няколко пресечки. Ще дойдете ли? — попита Джорджия. Въпросът очевидно бе към нас с Венсан. Изобщо не я интересуваше, че има и други.

— Искаш ли, Кейт? — попита Венсан и ме прегърна, когато излязохме от сградата и тръгнахме по тясната калдъръмена алея към главната улица.

— Уморена съм — признах.

— Ще те изпратим до бара и ще изчакаме Себастиен да дойде — обеща Венсан и прегърна сестра ми със свободната си ръка.

— Не бих и помислила да откажа ревенантски експорт — рече тя, — не че кварталът е опасен.

— С прискърбие ще изразя несъгласието си — дочухме гласа на Виолет.

Обърнахме се и видяхме четири тъмни фигури да се приближават към нас. Усетих как ме сграбчи леденостуден страх. Нума. След като два месеца се правеха почти на невидими, ето че отново се появиха, напредваха към нас с бърза и стегната крачка.

Венсан и Артур изтеглиха мечовете си изпод палтата толкова бързо, че дори не забелязах движението. „Добре че е зима — помислих си аз. — Къде иначе ще успееш да скриеш шейсетсантиметрова рапира, ако си с къси панталонки и чехли?“

Венсан ми подаде меча си и изтегли друг изпод палтото, след това заметна дрехата на една страна. Видях меча на Виолет да проблясва на светлината от уличната лампа, когато съблече дългата си до земята дреха. И тя беше дошла подготвена.

С периферното си зрение забелязах, че Джорджия започва да изпада в паника, докато опитваше вратите на съседните сгради и дърпаше с всички сили бравите. Изкрещя някаква ругатня, когато разбра, че навсякъде е заключено.

— Стой зад нас — подвикнах аз с разтреперан глас тъкмо когато двама нума приближиха и развъртяха мечовете си пред Венсан и Артур.

Знаех какво трябва да правя. Бях се упражнявала по време на уроците. Ако не успееш, най-лесното щеше да е да се скрия зад Венсан или някой от другите, които бяха трупали опит в продължение на няколко живота. Стисках меча пред мен, отпусната на пети, готова да отскочи напред, ако се наложеше. „Запази спокойствие — помислих си и изтласках страха в далечно кътче на ума си. — Влез в ритъм.“

Венсан беше отвел своя нума настрани в алеята и двамата се биеха с ожесточение, което накара кръвта ми да кипне. Отново го възприех като ангел на отмъщението, какъвто беше през по-голямата част от миналия век.

Виолет се беше изправила пред друг нума, като използваше същите бойни умения, които бях виждала да практикува Шарлот, за да компенсира недостатъците на дребната си фигурка. Нападателят полагаше огромни усилия, за да следва ритъма ѝ. Тя щеше да го победи за нула време.

Артур се биеше с други двама нума, беше застанал като щит, за да предпази нас двете с Джорджия. Предположих, че стратегията му е да ги забави, докато Виолет или Венсан се отърват от своите врагове и му се притекат на помощ, за да изравнят силите. Изглежда се справяше успешно, докато с едно съвместно усилие двамата пробиха защитата му и се озоваха пред мен.

Вдигнах меча си навреме, за да посрещна противника, след това отскочих настрани и го оставих да ме последва. Острието му се плъзна по моето и върхът остърга калдъръма. Артур се втурна покрай мен към Джорджия и последва втория нума, който се беше завтекъл към нея. Нямах нито време, нито възможност да погледна натам, но бях сигурна, че той ще я защити по-добре от мен. Аз трябваше да следя внимателно всяко движение на моя нума и разполагах с две секунди, за да отскоча назад от него и да възвърна равновесие.

„Не мога да го направя.“ В мига, в който ми мина тази мисъл, ме обзе паника и имах чувството, че духът ми напуска тялото. Имах чувството, че съм се издигнала във въздуха и гледам надолу към себе си: тийнейджърка, застанала в алеята, размахала меч пред два пъти по-едър от нея мъж. „Не мога — помислих си отново. — Твърде много ме е страх, за да помръдна дори.“

Врагът пристъпи към мен. Вгледах се в студените му, жестоки очи и това се оказа предостатъчно. Усетих как адреналинът изпълва вените ми, а сърцето ми блъска в гърдите. Стегнах се неочаквано. Наддадох вик, който дори не си дадох сметка, че излиза от моето гърло, и се задвижих, замахвах, отстъпвах назад, отскачах настрани, за да избегна меча му, преди да се втурна към него и да го накълцам. Той успешно отбиваше всеки мой удар, но аз също успях да парирам неговите.

Времето сякаш застина и най-неочаквано врагът ми се озова на земята. Зад нума беше застанал Венсан и го беше пронизал с меча си.

Инстинктивно се завъртях, вдигнала меча, докато оглеждах алеята за нова опасност. Виолет бе на няколко метра, побутваше с крак

неподвижна грамада на паважа и с всички сили се опитваше да изтегли мечта си от безжизненото тяло. Венсан бе поразил както своя враг, така и моя.

Джорджия се беше свила на топка пред входа и Артур се довлече и се отпусна до нея. Притискаше горната част на ръката си, а кръвта се стичаше от раната на рамото му. Той изрита нещо до крака си и отрязаната глава на нума се изтърколи настрани и спря близо до тялото.

Затичах към Джорджия, когато тя се поизправи. Сякаш изпаднала в унес, тя протегна ръка към Артур.

— Добре ли си?

Той ми се стори изненадващо силен след подобна тежка рана. Погледна гневно обезглавения труп.

— Ще се оправя — изръмжа той.

Останалите се втурнаха към нас. Венсан погледна раната, свали тениската си и я метна на рамото на Артур, след което стегна възела под ръката.

Виолет прокара нежно ръка през косата на Артур и извади телефона си.

— Жан-Батист? Те се върнаха. Имаме четирима мъртви нума... Близо до Монмартър. Да ги оставим ли или ще изпратиш някого за телата?

Тя уточняваше подробностите, докато Венсан вдигаше изоставените палта.

— Най-добре да се върнеш с нас в „Ла Мезон“ — рекох на Джорджия. Докато ѝ помагах да се изправи, погледнах Венсан, който се беше върнал и си обличаше палтото. Поклати глава и сви безпомощно рамене. Напълно бях забравила забраната на Жан-Батист сестра ми да влиза в къщата. По дяволите правилата му!

— Предпочитам да се прибера — заяви тя и с тези думи разреши всички трудности.

— Ще ви качим в такси — предложи Венсан и ѝ помогна. Джорджия трепереше толкова силно, че едва се държеше на крака.

— Артур ще се оправи ли? — обърна се тя към Виолет за пръв път тази вечер.

— След няколко дни ще заспи. Тогава раната сама ще се излекува — отвърна тя убедено. Веднага пролича, че е преживявала подобни

трудности неведнъж.

Щом излязохме на главната улица, Венсан спря такси.

— Прибирате се право вкъщи. Не спирайте абсолютно никъде по пътя — провикна се той, когато таксито потегли.

Жул чакаше пред блока, когато пристигнахме. Отвори вратата на таксито, помогна ни да слезем, след това се наведе, за да плати на шофьора.

— Разбрах, че си била невероятна — похвали ме той, докато вървахме към входа.

— Какво? — попитах объркано.

— Кейт, ти си истински супергерой, който успешно се бие с нума — отвърна той и очите му заблестяха от възхищение. Прегърна ме през раменете и ме притисна до себе си.

Покрай притесненията си около Джорджия и Артур напълно забравих как въртях меч в алеята. „Бих се с нума — не можех да се начудя аз. — Този път успях без Венсан да е в мен.“ Поклатих недоумяващо глава, вдигнах поглед към Жул и признах:

— Не аз го убих. Венсан имаше тази чест.

— Той ми каза, че си се справяла успешно с онзи тип, докато той е дошъл да ти помогне. Невероятно постижение след нищо и никакви два месеца обучение. Но пък аз открай време си знам, че си страхотна. — Последните думи ги изрече тихо, докато отваряше вратата.

Джорджия се олюля, докато минаваше покрай него, и повика асансьора.

— За малко да я убият — обясних. — Артур едва успя да се добере до нея, за да я спаси.

— Венсан ми каза — кимна Жул. — Гледай да си почине през следващите ден-два. Ще бъде доста слаба... Артур ще изцеди цялата й енергия.

— Какво говориш? — попитах аз.

— Значи... още не си научила всичките ни тайни! — отвърна той с крива усмивка. — Попитай Венсан за енергийния трансфер. Погрижи се Джорджия да почива, докато преодолее шока.

Понечи да си тръгне и направи крачка към тротоара.

— Какво стана с гаджето ти? — попитах.

— Имам си по-важни задължения — отвърна той и прокара пръсти през косата. — Да те опазя жива, Кейт, е малко по-високо в

списъка ми с важни задачи, отколкото среща с красива signorina.

22.

На следващата сутрин надникнах в стаята на Джорджия. Тя беше в леглото си и разглеждаше музикално списание. Косата ѝ стърчеше, тенът ѝ, обикновено с цвят на праскова и сметана, сега беше сивкав и приличаше повече на вкиснало мляко.

— Ето те и теб — рече тя, когато се настаних на крайчеца на леглото ѝ. — Обикновено ставаш с пукването на зората.

— Боят с чудовища в тъмна алея посред нощ си каза думата — отвърнах и усетих как мускулите на раменете ми горят, когато се опитах да ги размърдам. — Ти как си?

— Като настъпено лайно — отвърна тя. — Нямам никаква енергия и много се надявах да дойдеш, за да измоля една закусчица в леглото.

— Сериозно! — възкликнах аз през смях. — Може и да те поглезя, след като снощи попадна на пет сантиметра от острието на гадното зомби.

— А после ме спаси доброто зомби — усмихна се тя.

— Подробности, но е така — ухилих се аз, след това станах и отидох до вратата. — Жул ме предупреди, че сигурно ще бъдеш в шок и трябва да си почиваш. На твоє място щях да се отпусна във ваната. За мен лично това е страхотна посттравматична терапия. Преди това обаче ще приготвя нещо за хапване.

Пет минути по-късно се върнах с поднос, на който имаше закуска и за двете, седнах на пода с гръб към скрина на Джорджия, докато ядях корнфлейкс. Тя дъвчеше замислено препечената си филийка, след това помоли:

— Разкажи ми за този Артур.

Оставих купичката на пода.

— Недей, Джорджия. Моля те, не ми казвай, че си падаш по Артур само защото снощи те спаси.

— Не съм си паднала по него. Просто проявявам интерес. Това позволено ли е, госпожице Защитница на немъртвите?

Извих очи.

— Не знам много за него. Двамата с Виолет се познават открай време — тя уж била една от придворните дами на Ана Бретанска, а той един от съветниците на баща й... Така поне каза Шарлот. Това означава, че двамата са аристократи.

— Можеш да ми вярваш, че си личи — подсмихна се Джорджия.

— И двамата са загинали през 1500 година, така че той наистина е ужасно стар. Освен това много отдавна живеят в изолация в някакъв замък в долината на Лоара.

— А той какво представлява?

— Честна дума, Джорджия, не знам — натъртих аз. — След като каза, че никакви човеци не трябва да бъдат допускани на срещите на ревенантите — и то пред мен — не съм се и опитвала да го опозная. Още не съм преглътнала унижението.

Джорджия се усмихна.

— Двамата с Виолет... двойка ли са?

— Мислех, че са. Тя се държи много властно и свойски с него. Венсан обаче каза, че връзката им била чисто платонична. Платонична, но двамата зависят един от друг. Връзката им ми се струва много здрава.

— Снощи беше адски готин в тениска — призна Джорджия и отпи глътка кафе.

— Джорджия! — извиках. — Ти си имаш гадже. Да не говорим, че сама го каза преди — не се разправяш с мъртви гаджета. Дори ти е забранено да влизаш в къщата им!

— Нищо не съм направила — озъби се тя. — Не и днес. — Отпусна глава на таблата на леглото и ми се стори малко по-слаба.

— Не мога да повярвам, че водим този разговор — поклатих аз глава. — Той е на петстотин години, за бога! Да не говорим, че колкото обича хората, толкова ги мрази и презира. За нищо на света не би се замислил за връзка с теб.

„О, не — помислих си аз. — Оплесках нещата. Сега тя ще го приеме като предизвикателство.“ Побързах да променя темата:

— А и какво му е на сладура Себастиен?

— Всичко си му е наред — рече тя и погледна замечтано към тавана. Неочаквано на лицето й се изписа страх. — Нищо освен това,

че... боже господи, Кейт! Снощи го зарязах и дори не му звъннах! Бързо, дай ми телефона! Трябва да е в чантата.

Вдигнах подноса, докато тя нареждаше някакво извинение на гласовата поща на Себастиен и обясняваше защо се била покрила. Добре поне, че все още се притесняваше за него и полагаше някакво усилие. Интересът ѝ към Артур бе просто увлечение към герой. Като знаех какво представлява Джорджия, до обяд щеше да е напълно забравила за него.

Двамата с Венсан седяхме един до друг и се взирахме в купа човешки тела на известната картина на Жерико „Салът на Медуза“. Той ме убеди да го заведа в Лувъра, въпреки че беше уикенд и беше пълно с народ.

— Искам да ме научиш на изкуство, за да разбера защо те пленява толкова много — помоли той. Това ми се стори толкова романтично, че преди още да довърши мисълта си, аз го поведох към музея.

Седнахме в една от любимите ми зали, в която имаше мелодраматични исторически платна с размерите на огромни легла. Великолепната сцена пред нас ми се стори необичайно подходяща за фон на разговора за немъртвите суперсили.

— Каква е тази работа с трансфера на енергия? — попитах.

— Трансфер на енергия ли? — повтори объркано Венсан, очите му бяха приковани на сцената пред нас. Той изглежда мислеше над въпроса, сякаш бе загадка. Разлагащите се тела явно никак не го притесняваха — забелязах, че преценява разположението на живите хора, за да си изработи стратегия колко може да спаси наведнъж.

— Да. Жул спомена за тази работа снощи. Предупреди ме, че Джорджия щяла да бъде слаба, защото Артур щял да поеме енергията ѝ. Какво означава това?

Венсан откъсна поглед от платното.

— Нали знаеш защо умираме за хората?

— Освен защото притежавате изпълнени с хуманност нетуптящи немъртви сърца ли? — пошегувах се аз. Венсан пое ръката ми и я притисна към гърдите си. — Добре де, биещи немъртви сърца — поправих се аз и с нежелание отдръпнах ръка. — Ако умреш, докато

спасяваш някого, ги възкръсваш на възрастта, на която си изгубил живота си като човек. Това е вътрешен подтик, който запазва безсмъртието ти, нали правилно съм разбрала?

— Напълно — потвърди Венсан. — Знаеш обаче, че ние умираме от време на време — в мирно време по веднъж в годината. Повечето от нашите „спасителни мисии“ не включват смърт. Не си ли се замисляла защо ни е да прекарваме безсмъртния си живот, като бдим над вас, ако нямаше нещо сериозно, което да ни привлича? Каквото и да си чувала за супергероите, нито един от тях не е хукнал да спасява човешката раса единствено от добро сърце.

Веднага се замислих за Виолет. Двамата с Артур бяха издържали до шейсет и едва тогава бяха загинали заради някого, и то единствено защото Жан-Батист имаше нужда от тях. Меко казано, двамата не бяха във възторг от работата си.

Венсан се обърна към мен и преплете пръсти с моите.

— Представи си, че всички притежават подобна жизнена енергия.

Кимнах и си представих всички туристи в стаята с блестящ облак вътре в тях.

— Знаеш, че когато някой преживее случка, в която се докосне до смъртта, понякога страда от посттравматичен стрес. Опитай се да си представиш това като енергия, като жизнена сила, която временно е изсмукана от тях.

Спомних си собственото си докосване до смъртта миналата година.

— След като едва не бях смачкана в кафенето, бях доста слаба и разтреперана през следващите дни.

— Именно — рече Венсан. — Ако някой ревенант е отговорен за спасяването ти, енергията или силата, която е образно казано „изсмукана“ от бъдещата жертва, буквално се влива в ревенанта в продължение на часовете и дните, които са необходими на човека да се възстанови.

Замислих се за момент, след това го зяпнах изненадано.

— Значи, когато двамата с Шарлот ме спасихте, сте поели енергията ми. Същото важи за Артур и Джорджия.

Венсан кимна.

— Ами онова момиче, което едва не беше прегазено от камиона? Видях го след това, седеше край пътя, беше изпаднало в шок.

— Затова имах достатъчно сили да се изправа на крака след катастрофата — потвърди той. — Енергийният трансфер ни прави по-силни физически. Мускулите ни, косата, ноктите, всичко получава тласък. Това за нас е нещо като инжекция от допълнителни сили. — Той ме наблюдаваше в очакване на реакцията ми.

— Значи искаш да кажеш, че излизам с дрогирано зомби, което си е намислило предсмъртното желание и ме използва, защото съм източник на енергия. Ами... — погледнах го сериозно, доколкото това беше възможно — можеше да е и по-зле.

Смехът на Венсан накара няколко човека да се обърнат към нас и двамата станавме, готови да си тръгваме, преди да сме привлекли повече внимание.

— Значи Артур ще се оправи — попитах аз, докато минавахме покрай огромното платно с коронацията на Наполеон.

— Да, освен всичко друго благодарение на Джорджия, която му е дала силата си. — След тези думи Венсан откъсна очи от моите и погледна подозрително настрани. — Всъщност него изобщо не го боли, да не говорим, че е зареден с енергия.

„Това пък какво трябва да означава?“ — помислих си аз и усетих как любопитството ми се засили. След това отново насочих вниманието си към онова, което казваше:

— Раната му обаче няма да се излекува напълно, преди да заспи. И тъй като е тежка, сигурно ще остане на легло цял ден, след като се събуди.

— Защо?

— Колкото по-тежка рана ти бъде нанесена преди големия сън, толкова повече време ти е необходимо, за да се възстановиш — заяви той и сви рамене, сякаш казаното от него е напълно логично. — Ако откъснат крайник трябва да се скачи по време на съня, може да се окаже, че ни трябва още ден, дори два след събуждането. За регенерирането на различни части на тялото понякога са необходими дори седмици.

Гадост! Искях да науча всичко за ревенантите, но понякога подробностите, които Венсан ми казваше, попадаха в категорията „Прекалено много информация“. Както сега. Опитах се да не си

представям казаното от него преди малко и се замислих над последствията. Докато излизахме от музея и се насочвахме към моста, който пресичаше Сена в нашия квартал, се замислих над наученото.

Връзката между ревенанти и хора беше, меко казано, симбиотична. Хората разчитаха на ревенантите (макар и несъзнателно) по същия начин, както ние разчитахме на лекарите да спасят живота ни. Ревенантите имаха нужда от хора не само за да съществуват, но и за да облекчат емоционалната и физическата болка, свързана с начина им на живот. „Или начина на смърт“ — помислих си мрачно.

Без ревенантите хората щяха да продължат да съществуват... мнозина обаче щяха да умрат много по-бързо. Без хората съществуването на ревенантите беше обречено. Да не говорим, че те бяха започнали живота си като човешки същества.

Системата работеше от много отдавна. Проблемите възникваха единствено когато се случеше нещо необикновено, като например, когато човек и ревенант се влюбеха. Мислите ми отново се върнаха към нашето положение. След като бях решила да се срещна с *guerisseur* — ако успея да я намеря, когато е в магазина — трябваше да знам какви въпроси да задам. Тъй като Венсан беше в настроение за обяснения, реших да се задълбоча.

— И как точно става? Може ли ревенант да умре от... естествена смърт — и просто... ами просто да престане да съществува?

— Възможно е — рече той. — Никой обаче не може да устои на изкушението да се жертва.

— Чакай, мислех, че колкото повече остаряваш, толкова по-малко страдаш — отбелязах объркано.

— До определен момент, а след това, когато наближи времето за естествената човешка смърт, все едно махалото забързва и страданието става по-силно от когато и да било.

Потръпнах, Венсан забеляза и ме прегърна, привлече ме към себе си и продължихме разходката.

— Гаспар ми разказа за свой познат, италиански ревенант — някой си Лоренцо. Той бил на няколко века и почти не изпитвал желание да умира. По едно време всички смърти и спасявания, които бил преживял, му дотежали и той решил да се уедини. Изолирал се в убежището си на върха на една планина и заживял като отшелник. Дошли и го отвели — по онова време бил над осемдесет — и му

помогнали да открие човек, когото да спаси. Той признал, че физическото и умственото му страдание го връхлетяло като приливна вълна, и то за броени дни. Копнежът да се жертва за някого бил толкова силен, че не му позволил да легне и да умре, което било единственото му желание.

Мълчахме дълго, докато осмислим историята.

Независимо дали двамата с Венсан щяхме да открием начин да го спасим от страданието, не можехме да предотвратим и един от няколкото трагични изхода. Ако той успееше да живее дълго като мен, някой ден щеше да стигне до момента, който нито един ревенант не е в състояние да премине — независимо дали е на осемдесет или повече. Той щеше да се жертва заради друг и да се събуди три дни по-късно, отново на осемнайсет. Аз щях да умра, а той щеше да остане безсмъртен. Изход нямаше.

Когато усети отчаянието ми, Венсан ме привлече до парапета на моста. Останахме хванати за ръце, докато наблюдавахме как водата се завихря. Това бе съвършената метафора за безспирния поток на времето.

23.

На следващия ден, докато бях на училище, Виолет ми пусна есемес, за да попита дали искам вечерта да отидем на кино.

Веднага отговорих.

Аз: Чакат ме много домашни. Извинявай, но не става.

Виолет: Тогава кафе.

Аз: Супер! След училище. „Сен Луси“.

Виолет: Направо там.

Усмяхнах се и си помислих, че английският ѝ става все по-добър. Дори използваше кратки изречения! За няколко седмици бе започнала да се държи и говори като нормална тийнейджърка, а не като овдовяла херцогиня. Когато я чувах да говори на френски с останалите... определено личеше, че беше понаучила повече „улични“ изрази.

Когато пристигнах, тя вече ме чакаше и стана, за да ме поздрави с широка усмивка. Целуна ме по бузите и възкликна.

— Кейт! Беше наистина невероятна в събота вечерта!

Седнахме и тя продължи да ме възхвалява, но вече по-тихо, така че хората наблизо да не могат да ни чуят.

— Все още не мога да повярвам как добре се биеш след нищо и никакви двумесечни тренировки. Разказахме на Гаспар и макар че той каза, че нямал пръст в тази работа, веднага пролича колко е горд.

— И ти беше страхотна! — рекох напълно сериозно. — Онзи тип беше толкова по-як от теб, но ти направо го закова.

Тя махна с ръка, сякаш това бе едно нищо.

— И така... какво мислиш за Венсан? Чакай... Monsieur? — Тя помахна на минаващ наблизо сервитьор, за да си поръчам горещ шоколад.

Наведох се към нея.

— Беше невероятен. Добре че срази моя нума, защото нямам представа още колко време щях да издържа.

Тя се поколеба. Наблюдаваше ме.

— Какво? — попитах.

— Той май не се биеше на сто процента — отвърна тихо тя. — Под очите му има кръгове. Струва ми се прежълтял. Личеше му, че е опитен боец, но май нямаше много физическа сила.

Сведох поглед към масата.

— Права си, Виолет. Виждала съм го единствено по време на тренировки, но сигурно можеше да срази онези типове сам, ако не беше... — Замълчах.

— В толкова лоша форма. — Тя довърши изречението вместо мен и докосна ръката ми. — И аз си помислих същото. Само че преди това исках да чуя какво ще кажеш ти, тъй като не знам как се представя обикновено. Нямах представа, че проектът му се отразява толкова зле, докато не го видях да се бие. Ти обаче не се притеснявай. Нещата ще се оправят — рече мило. — Ами ти? Някакъв напредък?

— Нищичко — отвърнах.

Тя стисна тъжно устни и въздъхна.

— Не се притеснявай, Кейт. Сигурна съм, че всичко ще се оправи. — По изражението ѝ личеше, че не говори сериозно. Беше несигурна, може би дори разтревожена. Определено беше несигурна.

Тъкмо тогава донесоха поръчката. Отпих горещата пяна, докато вдъхвах наситения аромат на какао, и се запитах за стотен път защо не можеше Венсан да е нормално момче.

— Добро утро, mon ange! Къде ти е роклята? — провикна се Венсан. Беше се облегал на портата на парка точно срещу нашата врата. Вместо с дънки и яке, както обикновено, беше с костюм и вратовръзка. А пък колко беше готин! Аз обаче бях в дрехи за тренировка и го изгледах изпитателно.

— Време е за тренировка. Кажи, господин Уолстрийт, защо си с костюм?

— Не получи ли есемеса ми?

Извадих телефона и видях есемеса от Венсан, получен в три след полунощ. „Утре да си в официално облекло. Ще те вода на официално събитие.“

— Официално събитие ли? — попитах. — Какво е това официално събитие в събота сутринта.

— На сватба — отвърна притичко Венсан.

— На сватба ли ще ме водиш? Защо не ми каза преди три сутринта?

— Защото не бях сигурен, че искам да те заведа.

Сигурно изражението ми бе достатъчно красноречиво, защото той побърза да обясни:

— Нямах това предвид. Просто не бях сигурен дали искам да видиш какво представлява ревенантска сватба. И без това си имаме предостатъчно проблеми. Реших, че ще изникнат прекалено много... въпроси.

— И какво се промени? — попитах аз, все още настръхнала.

— Прецених, че избягването на проблема няма да ни даде отговора. Обещах да не крия нищо от теб. Ти вече ме накара да наруша обещанието си... макар и временно. Сватбата може и да се окаже прекалена от гледна точка на информация, но... — сведе поглед и нагласи вратовръзката си — но поне ще научиш повече за света, в който попадна. Дълга ти го.

За момент останах озадачена, след това обаче се надигнах на пръсти и го целунах по бузата.

— Ще се справя, Венсан. Благодаря за... — Не знаех какво да кажа. — Просто ти благодаря.

— Колко време ти трябва, за да се приготвиш? — попита той и приглади косата ми назад. — Вече изглеждаш свършено.

Изчервих се, тъй като не исках да призная, че след като на една пресечка от нас имаше къща, пълна с ревенанти, които изникваха където и да отидех, не излизах от нас, ако не изглеждах добре.

— Десет минути. Само да намеря рокля и обувки и веднага се връщам.

— Добре — примири се той и погледна часовника. — Имаме предостатъчно време.

Час по-късно влязохме в по-малкия параклис на „Сен Шапел“, осемстотингодишната кралска църква, на няколко пресечки от катедралата „Нотр Дам“ на острова на Сена, наречен Ил дьо ла Сите.

— Тук ли ще бъде сватбата? — ахнах аз, когато Венсан ме стисна за ръката и ме поведе по тясното каменно стълбище към нефа. Щом влязохме в помещението, почувствах познатото чувство на

пренастищане на сетивата, познато ми от случаите, когато бях посещавала параклиса като туристка. Всичко тук бе невероятно и забележително.

Таванът беше по-висок от дължината на помещението, елементите за украса толкова далечни, че почти не се различаваха. Но не възхитителната височина ме порази, а стените. Петнайсетте витража, всеки по петнайсет метра висок, обхващаха цялата вертикална повърхност на параклиса. Помещението бе изцяло остъклено, поддържано от подпорни каменни колони. Светлината, която нахлуваше, беше толкова синя, че изглеждаше пурпурна, а дебелото стъкло приличаше на скъпоценен камък. Почувствах се като миниатюрна златна фигурка в яйце на фаберже, където целият ми свят бе обсипан със скъпоценни камъни.

Поех си дълбоко дъх, за да успокоя полудялото си сърце, и хванах ръката на Венсан.

— Как, за бога, са успели да резервират този параклис за сватбата? — прошепнах, докато се приближавахме към група хора, събрали се пред олтара.

— С връзки — прошепна в отговор той и ми се усмихна хитро.

Поклатих недоумяващо глава.

Тъй като нямаше столове, се беше събрала група от трийсет-четирийсет ревенанти, някои от които ми бяха познати от посрещането на Нова година. Отправихме се към Жул и Амброуз, които прекъснаха разговора си с Жан-Батист и Виолет, за да ми направят комплимент за външния ми вид.

— Леле, Кейти-Лу. Страхотно си се докарала. Не можах да те позная без дънките и гуменките — рече Амброуз и ме прегърна.

Жул само сви рамене:

— Не е зле. — Гласът му прозвуча насмешливо, след това той изви вежди и погали брадичката си.

— Къде е Гаспар? — попитах.

— Спи — отвърна Венсан. — Артур пък се събуди през нощта, затова е още в леглото.

Кимнах и погледнах свещеника, който се обърна към събралото се множество.

— Драги мои — започна той, — събрали сме се днес, за да отпразнуваме съюза на нашия брат Жорж и нашата сестра Шантал.

Погледнах към Венсан.

— А той...

Любимият ми кимна. Свещеникът бе един от тях.

Венсан ме притегли пред себе си, за да виждам по-добре, и отпусна ръце на талията на дългата ми до коленете рокля с цвят на узряла слива.

Булката беше забележително красива с булото и с класическата булчинска рокля с бухнала пола от много метри кремав сатен. Дрехите ѝ бяха от двайсети век, докато младоженецът имаше вид на човек от отминали времена. Беше облечен като един от тримата мускетари, с жабо, кадифена жилетка и панталони до под коленете, точно над високите ботуши. Не изглеждаше смешен, напротив... беше страхотен. Запитах се дали е дошъл в този вид дотук.

— Защо Д'Артанян се е докарал така? — прошепнах на Венсан.

— Обикновено обличат дрехи от тяхната си епоха, когато се женят. Традиция на ревенантите.

Усмихнах се и се озърнах за останалите мускетари, готови да нахлуят през прозорците, увиснали на въжета, нахлупили шапки с пера, стиснали саби.

Свещеникът продължи с обичайната брачна церемония, прекъсвана на места от струнен квартет. Музиката се понасяше из църквата като симфонична мъгла и придаваше неземно звучене на необичайното събитие. Когато стигнаха до клетвите, булката и младоженецът застанаха един срещу друг и си обещаха да се обичат и да си бъдат верни, „докато и двамата съществуваме“. „Звучи интересно“ — помислих си аз.

Опитвах се да запомня всичко, което се случваше. Когато се женеха хора, те си обещаваха много неща за десетилетията съвместен живот. Тази двойка заявяваше пред гостите от братството, че имат желание да останат заедно... завинаги. Или поне за много дълго време.

Когато церемонията приключи, двамата се целунаха, след това се хванаха за ръцете и поведоха останалите по стълбите и навън от параклиса. Щом излязоха на улицата, процесията вървя десет минути по островчето, слязохме по други стълби и пристигнахме пред Плас Дофин, павиран парк с избуяли дървета, който се врязваше в Сена. Беше издигната просторна бяла тента с газови отоплителни тела, които създаваха уют.

Двамата с Венсан си взехме чинии с храна и излязохме от тентата, за да седнем на самия край на кея, покрит с топли одеяла за събитието. Спуснахме крака над водата и ядохме филе и огретен от картофи.

— Нищо ли няма да питаш? Нещо да кажеш? Някакви екзистенциални мисли? — попита най-сетне Венсан.

— В момента толкова много неща ми минават през главата, че дори не знам откъде да започна — признах аз.

— Започни с основното и спести екзистенциалното за по-късно. — Той остави празната чиния на одеялото и ме погледна очаквателно.

— Добре. Кой са булката и младоженецът?

— Жорж и Шантал. Той е от осемнайсети век, а тя от 1950. Той е французин, тя — белгийка.

— Как са се запознали? Не съм забелязала да пътувате много.

— Запознали са се на съвет — среща на консорциума ни, която се провежда на всеки няколко години. На големите идват от цял свят. Ние обикновено ходим на европейските.

— Международна среща на ревенантите. Това да не би да е нещо като Обединени нации на мъртвите? — прихнах аз, но се овладях, когато забелязах сериозното му изражение.

— Това е древна традиция. Тези срещи са строго секретни, разбира се — поради обичайните мерки за сигурност. В противен случай би било все едно да се предложим на тепсия на нума.

— Значи така са се запознали младоженците. На политическа среща.

— Да. Освен че тези срещи са информационни, те предлагат много възможности за запознанства. Трудно е да срещнеш партньор, когато социалният ти кръг е ограничен.

Шарлот ми беше казала същото. Бях решила, че тъкмо затова тя нямаше гадже. Сега вече знаех, че е влюбена в Амброуз от години. Запитах се как ли се справя без Шарл. Често си пишехме имейли, но не се бяхме чували, откакто близнакът ѝ избяга.

Венсан започна да си играе разсеяно с пръстите ми и отново привлече мислите ми към настоящето.

— Повечето ревенанти имат ли партньори? — попитах аз. — Питам, защото Амброуз и Жул ми се струват щастливи и доволни, че са сами.

— Двамата са все още „нови“. Да пожелаят да се обвържат би било все едно съвременен тийнейджър да реши да се ожени. Защо да си вързан с един човек, след като животът ти едва започва? По-точно казано, животът след смъртта — поправи се той.

— Ти обаче нямаш нищо против да си само с едно момиче — пошегувах се аз, след това се почувствах неловко.

Венсан се усмихна.

— Нали не си забравила, че аз съм различен? Щях да се женя, когато бях човек. Може би просто съм от мъжете, които търсят обвързаност — обясни той. — Та да се върнем на темата — продължи и ми се усмихна срамежливо, — след неколкостотин години ергенски живот хората като Жорж често искат да се обвържат. Сигурно това е част от човешката ни същност, която се запазва и след смъртта. Имаме нужда да обичаме и да бъдем обичани.

— Ами Жан-Батист? Той е все още сам.

Венсан погледна към водата и се ухили.

— Той е много дискретен в това отношение.

— Какво? — възкликнах аз. — Искаш да кажеш, че Жан-Батист си има гадже ли?

Той изви вежда и ми се усмихна, поклати глава.

— Тогава любовница. Момче ли? — ахнах, когато ме осени истината. — Гаспар ли?

Венсан се усмихна широко.

— Не ми казвай, че досега не ти е минавало през ума.

Поклатих глава. След като вече знаех, всичко си идваше на мястото. Двамата бяха свършени един за друг.

Венсан скочи и отнесе чиниите в тентата. Върна се и седна до мен.

— Донесъл съм ти нещо, Кейт. — Бръкна в джоба на самото и извади малка кесийка от червено кадифе.

Разхлаби връзките, извади медальон и внимателно го постави в дланта ми.

Беше златен диск колкото монета от един долар, обточен с два кръга от ситни, златни, плътно застъпени топченца. В средата на диска се виждаше тъмносин триъгълен камък с гладка, леко заоблена повърхност. Между камъка и редиците топчета се виждаха фини

златни нишки във формата на пламъци. Изглеждаше старинно, много подобно на гръцките бижута в галерията на деди.

— Господи, Венсан, великолепно е — едва намерих сили да изрека, защото гърлото ми се сви от обзелите ме чувства.

— Това е *signum bardia*, знакът, който ще показва на ревенантите, че си свързана с нас, че знаеш какво представляваме и може да ти се има доверие. Жан има такъв и никога не го сваля.

Очите ми се напълниха със сълзи. Стиснах медальона в ръка и прегърнах Венсан през врата. После го пуснах, за да избърша сълзите си.

Усмивката му ми се стори колеблива.

— Значи ти харесва.

— Венсан, „харесва“ изобщо не е точната дума. Той е неземно красив. Откъде го взе? — попитах, тъй като не можех да откъсна очи от изящния накит.

— От съкровищницата ни.

Стрелнах го с поглед.

— Значи е на Жан-Батист?

Той се усмихна уверено.

— Не. Въпреки че е в неговата къща, съкровищницата принадлежи на френските ревенанти. Тези накити се предават от хилядолетия. Това бижу е записано като последното използвано от един от пратениците ни в Константинопол през девети век.

Ококорих се.

— Сигурен ли си, че е за мен? Да не би някой да има нещо против?

— Показах го на Жан-Батист и Гаспар и те ме поздравиха за избора, бяха единомисленици, че е много подходящ за теб. Сега е твое. Не трябва да го връщаш. Поне така се надявам. — Усмивката му беше искрена, също и очите.

Леле! Погледнах висулката и проследих пламъците с пръсти. Венсан се наведе над накита с мен.

— Интерпретациите на символите са най-различни. Написани са книги за *signa bardia* — но пирамидата би трябвало да означава живот след смъртта, а трите ъгълчета символизируют трите ни дни сън. Пламъците представляват аурата и единствения начин, по който можем да бъдем унищожени. Кръгът е безсмъртието.

Не откъсвах очи от него, неспособна да повярвам, че това древно бижу, символ на вида на Венсан, е мое. Той го взе от ръката ми и нежно ми го сложи на врата. Изражението му, когато ме погледна след това, бе прекрасно като самото бижу.

— Благодаря.

— Бих казал „за мен беше удоволствие“, но истината е, че удоволствието не беше само мое. Този подарък не е единствено от мен. Той е от всички нас. Знам колко много се разстрои, когато Артур те накара да се почувстваш като аутсайдер. Искам да си сигурна, че това не е така. Не си ревенант, въпреки това си една от нас. Този *signum* означава, че си част от братството.

Отпуснах се в прегръдката му, затворих очи и ми се прииска никога нищо да не се променя. Най-съкровеното ми желание бе времето да спре и да остане така завинаги.

24.

Двете седмици след последния път, когато ходих в „Дьо Корбо“, ми се сториха вечни. Най-сетне дойде вторник и аз бях готова да изскоча от последния час и да хукна съм магазинчето за реликви.

Затова, когато излязох от училището и видях, че Жул ме чака, ми се стори, че някой е хванал китките ми и ми е сложил белезници.

— Жул — започнах, без да скрия разочарованието си, — какво правиш тук?

— И аз се радвам да те видя, Кейт — отвърна весело той. — Гаджето ти ме помоли да ти стана бодигард днес следобед.

— Какво? — възкликнах аз.

Жул пристъпи напред и ме целуна по бузите, а аз се дръпнах назад, при което той се разсмя.

— Не съм виновен! — обясни и отстъпи с вдигнати ръце, сякаш казваше „предавам се“. — Венсан поема опасните мисии, докато за мен остава честта да спасявам дамите в беда.

— Няма никакъв проблем. Само че имаше нещо, което исках да свърша... сама. — Едва тогава осмислих казаното от него. — Каква е тази опасна мисия? — попитах и впих очи в него.

— А, най-сетне ми обърна внимание — ухили се той. — Може ли да ти кажа повече, след като се качим в колата и се дръпнем от автобусната лента. — Жул посочи беемвето, паркирано неправилно на няколко метра. Видях, че приближава автобус и присветва с фарове, за да се дръпнем. Побързах да скоча в колата, преди шофьорът да вдигне скандал.

— Да не би да чакаме великолепната Джорджия? — попита Жул, когато се настани зад волана и включи на скорост.

— Не, до шест е на репетиция на театралния клуб — отвърнах разсеяно, замислена над онова, с което се беше заел Венсан.

Изчаках Жул да потегли.

— Добре. Вече сме в колата. Казвай сега.

Докато пътувахме, Жул ми каза, че ревенантите, които пазят дома на Женвиев, сутринта звъннали на Жан-Батист, за да му кажат, че някой е влязъл с взлом. Докато ги нямало, някой влязъл в къщата и обърнал всичко наопаки. Вратата била разбита, ключалката — счупена. Изглежда, нищо не липсвало. Жан-Батист и Венсан отишли да огледат.

— А аз защо се сдобих с бодигард?

— Защото всички се питат дали това не означава, че нума отново са се раздвижили, и Венсан се притесни за теб. Тъй като Жан-Батист настоя той да отиде с него в дома на Женвиев, аз предложих да дойда да те взема — обясни Жул с доволна усмивка, без да откъсва очи от пътя. — Кажи къде щеше да ходиш? Ще те закарам.

— Лично е. Ще отида друг път — въздъхнах аз. Стомахът ми се сви от притеснение, когато се запитах кога ли ще имам друга възможност да посетя магазинчето. — Защо не ме закараш при Венсан?

— Какво ще кажеш да отидем в ателието ми? Там не е толкова опасно. Освен това ми трябва модел и ти ще ми позираш.

— Искаш да ти позирам за портрет ли? — попитах недоумяващо аз.

— Всъщност в момента съм на вълна легнали голи тела, в духа на Модилиани — рече той. Стараеше се да остане сериозен.

— Ако си въобразяваш, че ще си сваля дрехите пред теб, Жул... — започнах аз.

Той избухна в смях и удари волана с ръка.

— Само се шегувах, Кейти. Ти си дама. Не бих те молил да компрометиращ невинността си като платените ми модели — до една разпасани повлекани!

След като вече бях виждала полуголи манекенки в ателието на Жул, Венсан ми каза, че повечето били студентки, които имали нужда от парите за училищни разходи. Изобщо не бяха „разпасани повлекани“. Жул се опитваше да събуди у мен съчувствие и по всичко изглежда, че успяваше.

— Добре, ще ти позирам — съгласих се аз. — Само че отсега да сме наясно, че няма да сваля нито една дреха, докато съм в ателието ти.

— Ами другаде? — попита той с хитра усмивка.

Извих очи, докато пътувахме към моста и Айфеловата кула се показва пред нас.

Поех дълбоко въздух, докато влизахме в ателието му, и вдъхнах една от любимите ми миризми на мокра маслена боя. Тя ми беше позната още от дете, поемах я дълбоко всеки път, когато ходех на гости в ателието за реставрации на баба. Свързвах тази миризма с красота. Очите ми последваха носа и веднага разбрах, че наградата ме очаква зад ъгъла.

Каква награда само! Стените в ателието на Жул бяха запълнени с цветни петна. Геометрични градски пейзажи в основните цветове, голи тела в наситенорозово и телесно. Мислите ми се настроиха на вълна изкуство. Докато бях заобиколена от тази красота, се чувствах завършена. Бях напълно удовлетворена. Имах чувството, че някой вътре в мен е запалил светлина и е осветил дори най-тъмните, забравени кътчета на ума ми.

Унесът ми беше прекъснат от трясък в съседната стая. Жул се втурна покрай мен, преди да успея да реагирам, изтегли меч от стойката за чадъри и се хвърли към вратата. Чух нечий вой, през порталната врата се стрелна непознат мъж и изскочи навън.

Времето сякаш спря, докато го наблюдавах как увисва във въздуха. В първия момент не можах да повярвам на очите си, но новият трясък ме върна към действителността. Тялото му разби прозореца и изчезна навън. Хукнах към нащърбения отвор, счупеното стъкло изхрущя и аз видях как мъжът се приземи върху калдъръма два етажа по-надолу. Падането изглежда не му се беше отразило, защото той се изтупа, притисна ръка към горната част на тялото си, за да спре бликналата от раната кръв, затича през двора и изскочи на улицата.

Обърнах се към Жул, застанал с окървавен меч в ръката пред счупения прозорец. Малкото бюро до него беше покрито с книги, посветени на изкуството, брошури от различни галерии, пръснати така, сякаш някой ги беше хвърлил във въздуха и ги беше оставил да се разпилят навсякъде. Чекмеджето от бюрото бе захвърлено празно на пода.

— Той да не би... — започна Жул, но не намери сили да довърши въпроса.

Кимнах.

— Стовари се долу и избяга. Май си го ранил — рекох окуражително. — Притискаше ръка отстрани, докато тичаше навън.

— Какво търси нума в ателието ми? — измърмори шокираният Жул. — Как, по дяволите, е успял да влезе? И прозорецът, и вратата имат първокласни заключалки.

Сред парчетата счупено стъкло забелязах блясък на метал. Пристъпих внимателно към него, наведох се и вдигнах комплект сребристи инструменти на верижка. Докато ме наблюдаваше, лицето на Жул придоби необичаен оттенък на аленото. Той извади телефона от джоба си и набра номер.

— Венс? Да, тук е. Слушай! Бяха и тук, в ателието... Само един... Измъкна се. Не, тя е добре. Да, сигурен съм.

Подаде ми телефона.

— Добре ли си, Кейт? — Венсан говореше внимателно, както винаги, когато се опитваше да скрие паниката си.

— Добре съм. Онзи тип дори не ме забеляза. Жул го нападна и той скочи през прозореца.

— Идвам веднага.

— Защо ще идваш, Венсан? И двамата сме добре. Довърши си работата. Нали довечера ще се видим?

— Налага се да дойдем. Трябва да се опитаме да разберем какво е търсил. Ще вземем такси и след двацет минути ще сме там, така че ни изчакай. Трябва да те видя, за да се уверя, че си добре. Искам пак да чуя Жул.

Жул се заслуша в онова, което казваше Венсан, след това пхна телефона в джоба си и се изтръгна от унеса, погледна ме и най-сетне забеляза, че съм пред него. Пусна меча на пода и стисна силно раменете ми.

— Кейт, добре си, нали? Не си ранена, нали?

Той ме оглеждаше внимателно.

Бях толкова слисана от настойчивите му въпроси, че не можах да промълвя и дума. Когато бяхме заедно, Жул винаги се шегуваше, подмяташе игриви забележки, но сега големите му очи не се откъсваха от моите и той не криеше колко е сериозен и уплашен. Поклатих глава и успях да проговоря:

— Не съм ранена.

Той въздъхна и едва сега разбра, че съм здрава, притисна ме до себе си толкова силно, че не можех да дишам. След няколко секунди ръцете му ме отпуснаха малко, но той така и не ме пусна, докато аз най-сетне не се опитах да се отдръпна и не го повиках по име.

Той отпусна ръце отстрани, но иначе не помръдна — лицето му беше на сантиметри от моето и топлият му дъх докосваше кожата ми — цяла вечност, или поне така ми се стори. След това много рязко той се обърна и излезе от ателието. Чух го да трополи, докато слизаше по дървеното стълбище, и надникнах през счупения прозорец, за да го видя как пресича вътрешния двор и застава напълно неподвижен до каменната порта към улицата, докато чака пристигането на останалите.

25.

Още с влизането Венсан и Жан-Батист започнаха да проверяват много внимателно за следи, докато Жул и Амброуз заковаха огромно платно от шперплат на зейналия прозорец. Сега вече седяхме в колата на път към „Ла Мезон“ за така наречената „спешна среща“ на Жан-Батист.

Телефонът ми звънна. Щом видях името на Шарлот на екрана, веднага отговорих. За пръв път от повече от месец насам една от нас звънеше по телефона.

— Здравсти, Шарлот — казах и се опитах да прикрия напрежението, притиснало всички в групата.

— Кейт — отвърна тя и гласът ѝ прозвуча така ясно, сякаш беше в съседната стая, а не в другия край на страната.

— Как си?

— Добре. Трябваше да ти се обадя... снощи научих къде е Шарл. Заминал е за Германия и живее с група ревенанти в Берлин. Добре е!

— Шарлот, сигурно си безкрайно облекчена.

— Нямах представа. Олекна ми, когато ми каза, че е добре, и аз му се разкресях, задето не ми беше казал преди. Сега обаче се сдобрихме.

— Радвам се. Виж. Всички имена, с които го наричаше... повечето са истина.

Шарлот се разсмя и гласът ѝ стана сериозен.

— Всъщност, Кейт, момчетата, при които живее, са научили, че нума в Париж са замислили нещо голямо. Каза, че още не бил готов да говори с останалите, затова ме помоли да предупредя Жан-Батист.

— Тъкмо навреме. Ти разбра ли какво се е случило в дома на Женвиев?

— Да. Жан-Батист се обади сутринта и попита дали има нещо в къщата ѝ, което да представлява интерес за нума?

— Същото се случи в ателието на Жул преди два часа.

Тя ахна.

— Кейт, да знаеш само как ми се иска да се върна. Сега вече няма смисъл да стоя тук, след като знам, че Шарл няма да се върне.

— Защо тогава не се върнеш? — попитах и погледнах Венсан, който мълчеше.

— Заради Женвиев. Тя не иска да се връща в Париж. Виждам, че тук, далече от спомените за живота ѝ с Филип, се чувства добре. Не мога да я изоставя просто така и не искам да предлагам нещо, което ще ѝ се отрази зле. Само че покрай всичко, което става, мислиш ли, че Жан-Батист има нужда от мен?

— Не знам, Шарлот. В момента имам чувството, че тук цари невъобразим хаос. След като Женвиев има нужда от теб, най-добре остани с нея.

Тя въздъхна:

— Права си. Ще повдигна въпроса пред Жан-Батист за всеки случай. И още нещо, Кейт.

— Какво?

— Много се радвам, че Шарл е в безопасност.

— Знам, Шарлот. И аз. Добре че е с други ревенанти — отвърнах. „Добре че не е с нума“ — помислих си, защото знаех, че Шарлот се страхува най-много от това.

Отново се събрахме около огромната камина. Жан-Батист обясни какво са заварили в дома на Женвиев и ателието на Жул, че не са открили абсолютно нищо. Затова пък било очевидно от разхвърляните наоколо предмети, че са търсели някакъв документ. Нито Женвиев, нито Жул имали представа какво са се опитвала да откраднат от тях нума.

— Много мислих — продължи Жан-Батист и притисна два пръста към челото си — и не мога да си обясня какъв точно документ може да събуди интереса на враговете ни.

— Може би банкова информация — предположи Виолет. — Може би търсят банкови сметки, нещо такова.

— Може — обади се Жул, — но нали вече не държим документи на хартия, всичките ни банкови данни са онлайн. Дори нума да не бяха безобразно богати благодарение на незаконната си дейност, едва ли

нашите банкови сметки щяха да са първата им цел, ако имаха нужда от пари.

Виолет се намръщи.

— Може ли? — попита Гаспар. Беше толкова любезен, че не се намесваше в разговор, без да поиска разрешение. Жан-Батист му кимна. — Съгласен съм, че трябва да разберем каква е целта им, но не бива да забравяме факта, че това може да е просто начин да ни отклонят. Може би се опитват да отвлекат вниманието ни от нещо по-важно, което вършат.

Намесих се и аз:

— Шарлот спомена нещо. — Всички се обърнаха към мен. — Шарл ѝ се бил обадил. Намира се в Берлин с група ревенанати. Обадил ѝ се, за да я предупреди, че били чули слухове, че парижките нума замисляли нещо голямо.

— Да, тя позвъни и на мен... — започна Гаспар, но Виолет го прекъсна:

— Аз защо не знам нищо? — възкликна тя и лицето ѝ порумена и издаде колко е вбесена.

— Виолет, щях да поговоря с теб по-късно — заекна Гаспар. — Шарлот ми звънна снощи, а покрай двата взлома сутринта така и не ми остана време.

Виолет притисна нетърпеливо слепоочията си.

— И как точно да помогна, след като не споделяте с мен тази важна информация?

Всички я наблюдаваха. Амброуз изви очи към мен и изрече само с устни: „Вечно драматизира“.

Тя ни огледа един след друг, сякаш току-що бе забелязала, че сме тук, накрая отново впи поглед в Гаспар.

— Извинявам се — продължи тя. — Старая се прекалено. Опитвам се да обхвана всичко, а накъдето и да се обърна, се сблъсквам с тухлена стена... а информацията е под носа ни. — Тя се изправи, пристъпи към Гаспар, отпусна нежно ръка върху неговата и го потегли настрана от групата.

— Кажи ми какво точно каза Шарлот — настоя тя, докато двамата излизаха от стаята.

От другата страна на камината, малко настрана от останалите, Артур се беше настанил в едно кресло и клатеше уморено глава като

многострададен съпруг на темпераментна дама. Извади химикалка и тетрадка от вътрешния джоб на самото си и започна да записва.

Стиснах пръстите на Венсан. Той седеше на пода пред мен, подпрял лакти на канапето, за да може да държи ръката ми. Вдигна поглед и аз кимнах леко към Артур.

— Той записва ли си? — прошепнах.

Венсан се обърна към него.

— Не, пише — уточни.

— Какво пише?

— Писател е. Пише романи. — Венсан се разсмя, развеселен от изражението ми. — Ти да не би да реши, че нямаме никакви странични занимания извън спасяването на човешки живот? Артур и Виолет трябва да уплътняват времето си по някакъв начин. Те дори нямат телевизор.

— Какви романи пише?

— Чувала ли си за Пиер Делакур?

— А, онзи с историческите трилъри ли? Веднъж четох нещо негово на летището. Да не би това да е псевдонима на Артур?

Венсан кимна.

— Има и други. Орели Сен Онж, Анри Котийон и Илер Беноа.

Останах с отворена уста, когато разбрах, че писателят, скрит зад най-известните псевдоними във френската литература през последните два века седеше срещу мен и драскаше в някаква тетрадка.

— Разпускам това подобие на събрание — сопна се Жан-Батист и привлече вниманието към факта, че вече никой не му обръщаше внимание. — Ще разговарям с всеки поотделно за онова, което трябва да направи. Венсан. — Той се приближи до нас. — Утре летиш за Берлин. Поговори с информатора на Шарл. Разбери всичко, което знае, и откъде се сдобива с информация. — Венсан кимна и Жан-Батист се обърна към Жул.

— Леле, тръгваш просто така — отбелязах аз. — Как мислиш, колко време ще отсъстваш?

— Ден-два. Зависи какво ще открия, когато стигна, и каква е информацията. Макар да имам чувството, че Жан-Батист ме изпраща, за да проверя лично как е Шарл, вместо да звъни по телефона.

Кимнах и макар да ми стана мъчно, че той заминава — напоследък се бяха случили толкова много неща, че откакто той се

събуди, почти не ни беше останало време да се видим — почувствах облекчение. В момента единственото, което исках, бе да се добера до „Дьо Корбо“.

26.

Когато на следващата сутрин двете с Джорджия излязохме от нас, Жул ни чакаше в колата си и аз усетих как сърцето ми трепна. Сигурно Венсан бе заминал. Проверих телефона, намерих прощален есемес и сърцето ми се разтуптя. Днес беше денят.

— Вече и шофьор ли си имам? — попитах, докато се качвах отпред, а Джорджия се настани отзад.

— Венсан щеше да дойде, но полетът му беше в шест сутринта и трябваше да е на летището в пет.

— Добре че не ви се налага да спите — отбелязах.

Жул по навик погледна към огледалото за обратно виждане, за да провери дали Джорджия е чула. След това изглежда се сети, че тя вече знае — и се отпусна отново.

„Вече ме приема като една от тях“ — помислих си аз, усмихнах се и докоснах медальона, скрит под блузата.

— Не питах това. С какво сме заслужили да ни откараш до училище? Да не би през нощта нума отново да са нападнали?

Казах го като шега, но строгото лице на Жул ми подсказа, че съм познала.

— Не може да бъде! — ахнах.

— Да. Домовете на други двама ревенанти в Париж са били претърсени — единият снощи, а другият рано сутринта, и двата пъти, докато собствениците са били навън.

— Това какво общо има с нас? — обади се Джорджия от задната седалка. — Не че не ми е приятно някой да ме кара до гимназията.

Жул отново погледна в огледалото за обратно виждане.

— Нападението след концерта на гаджето ти, последвано седмица по-късно от четири влизания с взлом от врага, означава, че нума отново са се задействали. Венсан се притеснява, че е възможно ти, Кейт, да се окажеш мишена.

— Защо пък аз?

— Нума много добре знаят, че той е заместникът на Жан-Батист и че си му гадже. Като те отвлекат — или нещо дори по-лошо — е съвършеният начин да го провокират. Венсан иска някой да те наглежда, докато той се върне и поеме сам тази задача.

Това бе твърде много информация.

— Имам желание да ти кажа, че мога и сама да се грижа за себе си, само че след като се бих с онези двамата в алеята ще ти благодаря за грижите и ще млъкна.

— И така, Жул — приведе се напред Джорджия, — не че не съм ти благодарна, че защитаваш сестра ми от лошите зомбита, но след като разговорът — поне така ми се струва — приключи — замълча, за да постигне желания ефект, — искам да те попитам нещо друго. Кейт ми каза, че Артур бил писател.

С ужас установих, че сестра ми все още си пада по Артур. Откакто двамата със Себастиен скъсаха миналата седмица, тя споменаваше ревенанта поне по веднъж на ден.

— И той пита за теб — заяви съвършено спокойно Жул.

— Наистина ли? — измърка Джорджия. — Разказвай!

— Питаше дали си се възстановила от травмата след нападението на нума. Видял те е на улицата онзи ден и му се е сторило, че изглеждаш добре.

— Да не би „изглеждам добре“ да означава „страхотно“ на езика от петнайсети век?

— Започна се — измърморих аз и чух смеха на Жул.

— Не се обиждай — продължи той, — но май го интересува повече фактът, че Виолет те ненавижда. Това си е истинско забавление за иначе скучния му живот на човек, който хем живее като женен, хем не се възползва от хубавото на брака.

— Хубавото... ммм — повтори Джорджия и измърка така, сякаш думата беше бонбон. — Да не забравиш да кажеш на Артур, че отново съм без гадже, веднага щом имаш случай.

Поклатих глава и Жул избухна в смях. Когато спряхме пред училището и Джорджия слезе, аз се приведох към него.

— Би ли почакал минутка?

Той кимна, но ми се стори объркан. Слязох от колата.

— Джорджия, смятам днес да пропусна училището. Ще ме покриеш ли?

Сестра ми ме изглежда подозрително.

— Това е толкова нетипично за теб, че сигурно имаш ужасно важна причина. Да не би да си решила също като Нанси Дрю да тръгнеш да търсиш съмнителните лечители? Виж ти. Как смяташ да си осигуриш мълчанието ми? — усмихна се хитро тя.

— Добре де, добре, ще накарам Жул да каже добра дума за теб пред Артур.

— Уреди ми среща с Артур и ще ти напиша извинителна бележка, подписана от мами.

— Ще се постарая — засмях се аз.

Обърнах се и се качих отново в колата.

— Кейт — повика ме отново Джорджия, вече беше сериозна. Поколебах се. — Внимавай, където и да си тръгнала.

— Обещавам — отвърнах, изпратих ѝ въздушна целувка и се отпуснах на предната седалка.

— Какво става, Кейти? — попита неуверено Жул и се заигра с копчето на радиото.

— За днес имам задача извън училище.

Тези думи привлякоха вниманието му.

— Къде?

— В Сен Куен.

— Ще пропуснеш училище, за да отидеш на битака ли? Венсан знае ли какви ги вършиш? Чакай... не ми казвай. Разбира се, че не знае, иначе щеше да изчакаш да се върне.

— Венсан ли те накара да ме пазиш днес? — попитах го аз. Жул кимна. — Е, аз отивам в Сен Куен. Ти можеш или да ме закараш до станцията на метрото, или да ме закараш до Сен Куен. Както решиш.

Жул се подсмихна.

— Кейти, някой казвал ли ти е, че си невероятно убедителна? Да не би да си в училищния клуб по дебати?

Поклатих глава.

— Жалко — отвърна той и включи на скорост. Обърна и даде газ.

— Жул?

— Мхм.

— Ти как умря?

Бяхме в задръстване на околоръстното вече половин час. Досега си бърбяхме за незначителни неща, което включваше как Амброуз и Жул спасили наскоро хората от туристически автобус, който паднал в Сена. Само че въпросът, който му зададох, ме измъчваше от известно време, а сега, докато чакахме трафикът да помръдне, бе най-подходящото време да разбера.

— Ти ми каза, че си загинал по време на Първата световна война — продължих, — но как се случи? Определен човек ли спасяваше или защитаваше сънародниците си като войник.

— Няма нищо абстрактно в това да станеш ревенант — отвърна Жул. — Участието във войната не се брои. Ако се броеше, щяхме да сме много повече.

— Кого спаси?

— Приятел. Не ми беше точно приятел, просто друг художник, с чиято група се движех в Париж преди войната. Казваше се Фердинан Леже.

— Небезизвестният Фердинан Леже ли? — ахнах аз.

— А, значи си чувала за него.

В гласа му нямаше сарказъм.

— Стига, Жул. Много добре знаеш колко обичам изкуството.

— Той не беше толкова известен, колкото останалите в групата: Пикасо, Брак, Гри.

— Достатъчно известен е, след като съм чувала за него. Освен това миналото лято те видях в неговата галерия в музея за съвременно изкуство. Нали помниш... когато се престори, че не си ти, защото те познах, след като загина в катастрофата в метрото?

Жул се усмихна при спомена. Тъкмо появата му, след като го видях как умира, ме накара да хукна към дома на Жан-Батист и да се извиня на Венсан, но го заварих мъртъв в леглото. Едва тогава разбрах какво представлява. Исторически ден от живота на Кейт Мерсие.

— Да, там има мой портрет, името ми не е посочено. Не изглеждам добре. Приличам на робот. По-скоро приличам на робот-скелет. Това е обяснимо, защото когато го е рисувал, вече съм бил мъртъв.

— Да не би да говориш за „Картоиграчът“? — попитах. Не можех да повярвам.

— Да. Между битките бездействахме. Непрекъснато играехме карти. След войната един път, докато спях, го чух да казва на някого, че войникът от дясната страна го бил спасил. Аз обаче така и не успях да открия прилика със себе си. — Жул се усмихна на шегата си.

— Как се случи? Как го спаси?

— Дадох му противогаза си по време на германска атака с иприт. Щом паднах, врагът настъпи и застреля всички, които бяхме на земята.

„Какъв ужасен начин да умреш“ — помислих си аз. Въпреки че бях потресена, се постарях да говоря спокойно, за да продължи и той да говори.

— Защо го направи?

— Бях млад, той беше по-възрастен, известен художник. Уважавах го. Дори мога да кажа, че го боготворях.

— Добре, но колко хлапета биха се жертвали за идола си?

Жул сви рамене.

— Обсъждал съм въпроса с други ревенанти. Всички имаме чувството, че докато сме били хора, у нас е имало нещо, някакво самоубийствено желание да се проявим като филантропи. Това е единственото, което ни свързва.

Той замълча и ме остави да се питам дали бих дала живота си за друг човек. Едва ли щях да разбера, преди да погледна смъртта в очите.

Двайсет минути по-късно спряхме на паркинг на няколко пресечки от „Дьо Корбо“.

— Няма ли да ми кажеш какво си намислила? — попита Жул за четвърти път.

— Не — отвърнах и слязохме от колата. Спрях го. — Най-добре да ме изчакаш тук.

— Отговорът е: „В никакъв случай, госпожо капитан“. В никакъв случай няма да те пусна сама на непознато място, при това място, за което не искаш Венсан да разбира. Накара ме да те докарам, като намекна, че съм длъжен да те пазя. Сега се налага да ме изтърпиш.

Няколко секунди останахме загледани един в друг. Когато разбрах, че той няма да помръдне от мястото си, кимнах и тръгнахме към магазина. Беше ми приятно, че е с мен, защото се почувствах нервна и не бях сигурна как ще се справя, когато вляза.

От близката пресечка забелязах, че вътре свети, и сърцето ми заблъска като полудяло. Стори ми се, че гарванът на табелата ме изглежда злобно, когато приближихме. Спряхме пред вратата и Жул се обърна към мен, обзет от пълно недоумение.

— Накара ме да прекосим половин Париж, за да си купиш... — той се вгледа в предметите, изложени на витрината, след това отново се обърна към мен — керамична Дева Мария ли?

— Нищо подобно.

— Тогава защо сме тук? — намръщи се той. — Нощна лампа като на папа Йоан-Павел ли искаш? Кейт, какво, по дяволите, търсим тук?

— Правилният въпрос е „Какво правя аз тук?“ и отговорът е: „Не е твоя работа“, Жул. Извинявай, че те накарах да дойдеш с мен, но има нещо, което трябва да направя. Наистина предпочитам да ме изчакаш отвън.

— Какво? — повиши глас той.

— Трябва да поговоря със собственика по един въпрос. Ако греша, ще се върна за нула време. Ако се окаже права, може да отнеме малко повече време. Но искам да вляза сама.

— Кейт, наистина не знам как те търпи Венсан. Ти си... адски дразнеща.

— Нали ще останеш навън?

Жул прокара ръка през къдриците си и ми се стори много нещастен.

— Имаш петнайсет минути. Ако не излезеш дотогава, влизам.

След тези думи седна на едно от стъпалата на магазин от другата страна на улицата.

27.

Натиснах плахо бравата. Тя не помръдна, затова вложих повече сила и буквално влетях в магазина, когато вратата най-сетне се отвори. Огледах се притеснено и забелязах, че съм се озовала в помещение, отрупано с предмети, дори повече отколкото на витрината. Очевидно собствениците бяха сложили евтините вещи на витрината, за да обезкуражат крадците — оказах се заобиколена от най-интересните предмети, които някога бях виждала извън музей.

Видях стара Мадона от слонова кост — на извивката на ханша държеше бебето — разположена до богато украсен реликварий. Стари монети с изображения на светци, антични броеници висяха от всяко възможно място, както и кръстове, направени от скъпоценни метали и камъни. Въпреки че всяка вещ притежаваше своя красота, всички натрупани хаотично на толкова малко пространство, магазинчето имаше зловещо излъчване. Приличаше на гробница, пълна със стоки, предназначени за задгробния живот.

Останах вгледана в бюрото цяла секунда преди да осъзная, че там седи човек и ме наблюдава. Беше неестествено неподвижен и когато заговори, аз трепнах.

— Bonjour, mademoiselle. Заповядайте — посрещна ме той на френски с лек акцент.

Притиснах ръка към сърцето си.

— Извинете — ахнах. — Не ви видях веднага.

Когато чу думите ми, той наклони леко глава на една страна, сякаш му се стори невероятно, че е успял да изненада някого. Странен човек. Със зализаната назад коса, боядисана в черно, и големите очи, които изпъкваха неестествено зад очилата със зелени стъкла, той приличаше на герой от карикатура. Реших, че е много зловещ, и потръпнах.

— Казаха ми, че тук мога да намеря... — обясних и гласът ми прозвуча неестествено неуверен.

Той кимна по странен начин и стана. Беше кльощав, приличаше на скелет в странните си, старомодни дрехи.

— Майка ми е *guerisseur*. Каква е болежката ви?

Спомних си разговора с жената от съседния магазин.

— Мигрена.

Имаше нещо в този човек — не само в него, но и в цялата ситуация — което ме караше да се чувствам нервна. Ако срещата с ревенантите беше като пътуване до странна нова страна, сега се почувствах като Нийл Армстронг, който стъпваше за пръв път на Луната.

Той кимна с разбиране и вдигна приличната си на пръчка ръка, за да посочи към задната част на магазина.

— Заповядайте, натам.

Запровирах се между купчините стари книги и високите до кръста статуи на светци, след това го последвах по стръмна, виеща се стълба. Той се скри зад вратата на тясната площадка, след това надникна отвътре и ми даде знак да вляза.

— Тя ще ви приеме — рече.

Още с влизането в стаята забелязах възрастна жена, настанила се пред камината, отпусната в протритото зелено кресло. Плетеше. Вдигна поглед от ръкоделието си.

— Ела насам, дете — подкани ме тя и кимна към наскоро тапициран фотьойл с издута седалка, поставен точно срещу нея. Щом влязох в стаята, мъжът излезе и затвори вратата след себе си.

— Разбрах, че мигрената ти създава проблеми. Млада си за подобно оплакване, но аз съм лекувала и петгодишни дечица. Веднага ще те оправя.

Отпуснах се на фотьойла.

— Кажи ми сега, кога за пръв път се появи болката — помоли тя, без да спира да плете.

— Истината е, че не страдам от мигрена — признах аз. — Дойдох при вас, за да поговорим за нещо друго.

Тя вдигна поглед. Личеше, че е любопитна, но не и изненадана.

— Казвай.

— Попаднах на един стар ръкопис. Нарича се „Безсмъртна любов“. В него се говори за *guerisseur*, който живее в Сен Куен и

притежава специални умения, които да помогнат на... на определен вид създания.

Въпреки че бях намислила предварително какво да кажа, така и не се получи, както исках. Пред нея не се чувствах толкова самоуверена. Макар всички знаци да сочеха, че това е правилното място, честно казано... каква бе вероятността тази възрастна госпожа да се окаже потомка на лечителя от книгата? Дали нея търсех след толкова години? Дали бе една от хилядите *guerisseurs* във Франция?

Иглите на жената престанаха да потракват и тя ме зяпна, за пръв път насочи цялото си внимание към мен. В този момент се почувствах като кръгла глупачка.

— Става въпрос за безсмъртни същества... наричат се ревенанти — уточних аз.

Тя остана загледана в мен още секунда, остави плетката в торбичка до стола, притисна длан към гърдите си и се приведе напред. Отначало ми се стори, че ще получи удар. След това забелязах, че се смее.

След няколко секунди спря, за да си поеме дъх.

— Извинявай, миличка, не се смея на теб. Просто хората си мислят... решили са, че ние *guerisseurs* сме магьосници и това води до какви ли не грешки. Знам, че магазинът също придава известна тайнственост. Покрай всички изложени религиозни артефакти местните си въобразяват, че съм вещица, нещо такова. Всъщност не съм. Аз съм само една старица, чийто баща ѝ е предал много простичък дар — дарът да цери. Няма друго. Не знам как се призовават духове. Не умея да поразявам с черна магия враговете и не знам абсолютно нищо за твоите... безсмъртни, които и да са те.

Цялата пламнах, не само от срам, но от разочарование след седмиците на очакване, заради надеждата, която се бе трупала в мен и сега се пръсна на парчета. Очите ми пареха, аз си поех дълбоко дъх, за да не ревна.

— Много се извинявам, че ви обезпокоих — рекох и станах, готова да си вървя. — Какво ви дължа за отделеното време?

Бръкнах в раницата, за да си извадя портмонето.

— Non — спря ме остро тя. След това гласът ѝ омекна: — Моля те само да напишеш името си на една от картичките и да го оставиш в купата. Така ще ти изпращам благопожелания в молитвите си. — Тя

посочи с брадичка купчина картички, оставени на масата до стола ми. Надрасках името си на една от картичките и се наведох, за да го оставя в купата. В същия момент застинах на място.

Вътре в купата се виждаше пирамида в кръг. Беше заобиколена от пламъци. Врътнах се към госпожата и забелязах, че тя не е помръднала от мястото си и ме наблюдава извила вежда. Чакаше.

Бръкнах под блузата, извадих медальона и ѝ показах *signum* да го види.

Известно време тя не помръдна от мястото си, след това стана и ме погледна.

— Ако ми го беше показала още с пристигането си, нямаше да се наложи да разигравам тази сценка, мила моя — рече и в изражението ѝ се появиха приятелска съпричастност и интерес. — Добре дошла, малка сестричке.

Имах чувството, че десетки пчели са бръмнали в главата ми, и се отпуснах на един от столовете. Не можех да повярвам. Нима бе истина?

— Добре ли си, та рисе? — попита тя уплашено, прекрачи бързо към шкафа и ми наля чаша вода от една кана. Остави я на масата до мен, след това се върна на мястото си.

— Да — отвърнах малко по-високо от обикновено и гласът ми прозвуча странно. — Добре съм. Просто... Изненадана съм, че вие... — Не знаех какво друго да кажа, затова млъкнах и зачаках.

— Ами да! Да, такава съм. По-точно казано, семейството ми. Всъщност никога досега не са ме търсили за консултация по въпроса за ревенантите. От доста години никой не се е обръщал към нас по този въпрос. Да знаеш, че това е невероятно вълнуващо за мен. — Очите ѝ заблестяха, сякаш за доказателство. — Значи си открила и двете книги.

— А, да. Вие как разбрахте?

— През осемнайсети век сме се натъкнали на проблем. Един от лошите — нума, както ги наричат — се добрал до едната книга и дошъл да ни търси. Получило се много неприятно. Затова предшественикът ми взел книгата и издирил благородника, който притежавал единствения друг ръкопис. Та те двамата скрили под много мастило написаното за нас, така че да е трудно, но не и невъзможно да

бъдем открити. Ние си имаме цели — заяви гордо. — Случайно да носиш книгите?

— Не — признах аз.

— Много жалко. Щеше да ми достави огромно удоволствие да ги видя. Аз имам единствено препис на пасажа, направен от предшественика ми. Нямало как да задържим оригиналите, защото по този начин сме щели съвсем да се скрием от света, нали?

— Ами да — съгласих се аз, докато се опитвах да накарам мислите си да се задействат по-бързичко, тъй като изливаше все нова и нова информация.

— Та казвай... — подкани ме тя и зачака.

— Казвам се Кейт. Кейт Мерсие.

— Кажи ми, Кейт Мерсие, какво искаше да ме попиташ? — Жената говореше така, сякаш думите бяха формула, която някой ѝ бе казал да следва неотклонно.

— Ами... влюбена съм. Влюбена съм в ревенант.

Жената посърна:

— Мили боже.

Жалният ѝ поглед само подкладе желанието ми да намеря изход.

— Той е все още млад. Ревенант е от осемдесет и пет години и желанието му да умира е много силно. Обичам го. Само че не съм достатъчно силна, за да остана с човек, който умира от жестока смърт... отново и отново.

— Малко са тези, които биха издържали, миличка, освен ако не успееш да изхвърлиш всички чувства от сърцето си, животът ще ти нанесе ужасни травми. Ако обаче успееш да потиснеш чувствата си, няма да си онова чувствително момиче, което си сега, в което той се е влюбил.

Благодарих ѝ безмълвно за разбирането.

— Търся начин да облекча страданието, което той търпи, като устоява на подтика на смъртта. Искане ми се да издържи по-дълго. Може би, докато съм жива — обясних аз, но думите, които исках да изрека, бяха: „Докато умра“. — Не искам да страда заради мен.

— Разбирам — въздъхна тя. — Държа да те предупредя обаче, че не разполагам с вълшебен лек. Не държа в шкафа нито мазило, нито отвара. Нали помниш, че момчето от приказката така и не успява да се добере до моя роднина. След като историята ни беше разказана,

даровитите в семейството са записвали векове наред мислите и идеите си по този въпрос, както и по много други. Трябва да потърся в архивите си, Кейт, за да проверя дали няма нещо. Знам някои неща за ревенантите. Предадени са ми тайни, но нито една от тях няма да ти осигури разрешението на проблема. Тръгнала си по труден път и никак не ти завиждам. Затова пък ще направя всичко по силите си, за да облекча страданията ви — както твоето, така и неговото.

Тя се изправи и пристъпи към вратата.

— Да слезем долу — предложи тя. Последвах я в магазина, където се заковахме на място, щом зърнахме сцената, която се разиграваше пред очите ни.

Жул бе застанал в средата на помещението, върхът на меча му беше притиснат към гърдите на слабия мъж, който сякаш се бе смалил под злобния поглед на ревенанта.

— Изобщо не разбирам какви ги говорите — заекваше мъжът. — Съвсем сам съм!

— Знам, че момичето е тук, веднага ме отведи при него! — изрева Жул и притисна сабята по-силно, така че мъжът остана притиснат към бюрото.

— Жул, веднага престани! — изкрещях аз.

И двамата мъже се обърнаха, Жул отпусна покорно меча и го прибра в ножницата, след което с няколко бързи крачки се озова при нас.

— Добре ли си, Кейт? — попита и протегна ръка към мен.

— Аура като горски пожар — рече старата дама, докато оглеждаше Жул. — Ти си един от тях. — След това направи бавно реверанс, сякаш в магазина бе влязла кралска особа.

— Какво, по... — започна Жул, без да крие удивлението си.

Възрастната госпожа се изправи и му подаде ръка.

— Аз съм Гуенел, а това е синът ми Бран. — Тя посочи объркания мъж, притиснал ръка към гърдите си, сякаш Жул го беше ранил.

Жул ме погледна така, сякаш питаше: „Какво, за бога, става тук?“ и прочисти гърлото си, без да крие колко неловко се чувства.

— Това ли е момчето, за което говорим? — попита жената.

— Не — отвърнах аз.

— Е. — Тя огледа лицето на Жул, сякаш се опитваше да запомни всяка негова черта, за да може да размишлява и анализира в бъдеще. Жул ме погледна многозначително. — Посещението ви е истинска чест за нас, господине — рече най-сетне тя, след това се обърна към мен: — Кейт, много ни е приятно, че си ни дошла на гости. Дай ми една седмица, след което заповядай отново. Така ще имам достатъчно време, за да прегледам записките на прадедите си. Може пък да открия информация, която да ти помогне.

— Merci, Madame...

— Казвай ми Гуенел — отвърна тя и ме погали по ръката. — Ще те чакам след една седмица.

Като се държеше на безопасно разстояние от Жул, Бран ми подаде визитка, на която бе напечатан само телефонен номер.

— Обади се, преди да дойдеш. Така няма да се разкарваш напразно. Довиждане — рече той, поклони се бързо, след това ни огледа и излезе на улицата.

Едва направили три крачки и Жул се обърна към мен:

— Няма ли да ми кажеш какво става?

— Няма — заявих.

— Значи ще разкажеш на Венсан, нали?

— Все някога ще му разкажа.

Той поклати глава.

— Престоя вътре цели двацет и пет минути. Можеше поне да ми помахаш през прозореца, за да знам, че си добре.

Стори ми се ядосан, но аз знаех, че е така, защото се бе разтревожил за мен.

— Извинявай — рекох искрено.

Качихме се в колата, Жул излезе от паркинга и се отправи на юг. Петнайсет минути по-късно, през които не каза нищо, той най-сетне проговори:

— Кейт, кажи ми какво правеше с дъртата и гарванчето.

— Гарванчето ли?

— Бран. Това име е типично за Бретан и означава „гарван“.

Виж ти.

— Кейт... тази жена как разбра какъв съм?

— Тя е guerisseur и семейството ѝ е било свързано с ревенантите. Той мълча, докато осмисляше чутото.

— А ти каква работа имаше с нея?

— Опитвам се да намеря начин да помогна на Венсан, за да не му се налага да довършва тъпия експеримент, който прави в момента. Не знам какво точно прави, но каквото и да е, то му вреди, не му помага.

Той изглежда се поотпусна и гласът му стана по-мек, изпълнен с повече разбиране:

— Честно, Кейт, дори не знам какво да кажа. Ти май не си даваш сметка в какво се забъркваш, като навлизаш по този начин в нашия свят... при това съвсем сама. Тези хора можеше да се окажат опасни. Може все още да са опасни. Всичко, свързано с ревенантите, носи опасности, защото включва и нума. Възможно е тези хора да поддържат връзки с враговете ни.

— Нищо подобно, Жул. Сигурна съм. Гуенел дори спомена, че семейството ѝ е имало проблеми с нума преди стотици години.

— Какво? Не разбираш ли, Кейт? — изкрещя Жул и блъсна с длан волана.

— Не са свързани с нума, Жул. Те са на ваша страна. На страната на ревенатите са. На наша страна са. Не съм била в опасност.

— И как точно разбра след някакви си двамадесет минути? — попита той остро.

— Просто разбрах.

— Ако нума са знаели къде са се намирали това семейство guerisseurs преди неколкостотин години, може и сега да знаят къде да ги открият — рече тихо той, сякаш си говореше сам. Погледна ме, след това отново насочи вниманието си към пътя.

— Кейт — рече, — много държа на теб. Нямах представа колко много... — Замълча, без да довърши, и постави ръка върху моята. Усетих топлината му за частица от секундата, преди да стисне нежно пръстите ми. След това я премести отново на волана. — Онова, което правиш в момента, ме плаши безкрайно много. Обещай ми, че втори път няма да рискуваш така. Не и сама, не и без да уведомиш някого от нас какво правиш.

— Обещавам — отвърнах.

— Не че ти вярвам, но поне казах онова, което исках. — Той ме погледна, след това отново насочи поглед към пътя и стисна зъби. — И така, Кейт, смяташ ме за приятел, нали?

Кимнах и се запитах какво, за бога, следва.

— Защо тогава ме забърка в тази работа? Венсан е най-близкият ми човек на този свят. Щом разбере, че съм те довел на това място зад гърба му, направо ще побеснее. Няма да се сърди на теб, мен ще ме направи на нищо.

— Нали няма да му кажеш — ахнах аз.

— Не, ти сама ще му кажеш.

— Ще му кажа — отвърнах предизвикателно. — Ще му кажа всичко веднага щом науча нещо. Нямам никакво намерение да си седя спокойно и да чакам да намери разрешение на проблема, докато той отслабва с всеки изминал ден.

Спряхме пред нас и Жул ме погледна разтревожено.

— Кейти, признавам, че си много решително и дръзко момиче. Ако обаче имаш намерение да правиш нещо, с което да прецакаш Венсан, не ме брой. — В гласа му личеше предаността към останалите от братството.

— Кълна се, че не бях премислила внимателно, преди да те помоля да ме закараш — признах задавено. — Нямам абсолютно никакво намерение да създавам проблеми между вас двамата с Венсан. Много се извинявам, че те притесних, Жул.

Той кимна и прие извинението ми.

— Хайде, слизай — подкани ме с усмивка.

След като слязох от автомобила, се наведох към него.

— Благодаря — рекох и го целунах по бузата.

— Баба ти и дядо ти няма ли да се чудят защо се прибираш толкова рано?

— Деди е в галерията, а мами работи над някаква поръчка за Лувъра. Ако ти не ме изпортиш, те няма да разберат.

— Добре тогава, ще се видим утре в седем и половина. Да не закъсняваш!

В гърлото ми се надигна буца и аз едва намерих сили да се усмихна.

— Значи утре ще продължиш да ме пазиш?

— Готов съм живота си да рискувам за теб. — Той ми помахаша с ръка, включи колата на скорост и подкара.

28.

Венсан ми звънна вечерта, докато си пишех домашното.

— Guten Tag — поздравих аз. В отговор той ме заля с порой немски думи, които избъбри толкова бързо, че дори да говорех немски, едва ли щях да го разбера. — Ами danke? Lederhosen? Извинявай. Това е единственото, което мога да кажа, затова предлагам да сменим темата за кожените алпийски гащи... Намери ли Шарл?

— Да. Сега съм с него и останалите от братството, при които се е настанил. — Едва чувах гласа му, заглушен от спийд метъла, който дънеше наблизо.

— Защо не излезеш? — изкрещях в телефона.

— Навън съм — рече той. — Чакай. — Чух как музиката се отдалечава. — Добре, тръгнах по улицата. Сега вече чуваш ли ме?

Засмях се:

— Какво е това германско братство, осигурило Шарл?

— Разликата с дома на Жан-Батист е огромна, друго не мога да кажа.

— Шарл добре ли е?

— Не само че е добре, ами е щастлив. Направо да не повярваш. Мъчно му е, че е зарязал Шарлот. Все още не е готов да се върне. Сигурно ще ти се стори невероятно, но атмосферата тук му е повлияла добре.

— Браво! Радвам се!

— И аз. Сега трябва да издирих ревенанта, от когото групата на Шарл е получила информацията. Не го познават добре и не знаят къде точно да го открият. Ще се наложи да остана още ден-два. След това мислех да отскоча на юг, за да видя Шарлот. Ще ѝ разкажа как е Шарл и ще проверя как са двете с Женвиев.

Сърцето ми се сви.

— Значи ще се върнеш чак следващата седмица.

— Надявах се да дойдеш с мен. Знам, че ще ти бъде приятно да се видиш с Шарлот, но по-важното, макар и напълно егоистично е, че

щеше да си с мен. Поне веднъж да те заведе някъде.

Сърцето ми спря за секунда и отново полудя, качи се в гърлото и аз едва намерих сили да заговоря:

— Дватама ли? Да заминем заедно за Лазурния бряг ли? Наистина ли?

— Баба ти и дядо ти ще те пуснат ли?

Опитах се да се стегна:

— Венсан, направо невероятно! Ако ще бъдем с Шарлот и Женвиев, мами и деди няма да имат нищо против.

— Разбрахме се. Ще гледам да се върна от Берлин до петък. Ако вземем влака в четири следобед, докъм десет вечерта ще бъдем в Ница. Ще се върнем в неделя вечерта. Така ще имаме само ден и половина там, но не искам да пропускаш училище.

Изчервих се. Какво ли щеше да каже, ако знаеше, че вече съм пропускала часове, за да направя нещо, което никак нямаше да му хареса? Да не говорим, че бях въвлякла и Жул като съучастник. „Ще му кажа — помислих си аз. — Налага се да намеря подходящо време.“

В четвъртък помолих Жул да се отбие до „Ла Мезон“ на връщане от училище.

— Толкова ли ти липсва Венсан, че ти се иска да поостанеш в стаята му? — пошегува се той.

— Не, взех една книга от библиотеката на Жан-Батист и все забравям да я върна. — Беше толкова лесно да кажа истината на Жул, докато нещо ме спираше да си призная пред Виолет.

— Много да внимаваш... Рискуваш да си навлечеш гнева на Гаспар, пазителя на книгите. Уверявам те, че ако се ядоса, наистина е страховит — предупреди ме той, присви очи и изви застрашително вежди.

Прихнах.

— Сигурна съм, че той нямаше да има нищо против, ако го бях помолила. Тъй като не му казах, искам да върна книгата, преди да разбере, че я няма.

— Ти си невероятно съвестна млада госпожица — похвали ме Жул и аз го пернах игриво по рамото. Той остана да ме чака в колата, а

аз хукнах към къщата и тъй като наоколо не се мяркаше никой, се втурнах към библиотеката.

Вратата беше отворена, затова извадих книгата от чантата си, развих шала, в който я бях опаковала, за да я предпазя от изпаднали в раницата химикалки и четки за коса. Тъкмо бях свалила кутията от рафта, когато чух, че някой си прочиства гърлото. Обърнах се и забележах седналия в един ъгъл Артур, подпрял бележник на коляното си, стиснал химикалка, около него пръснати най-различни книги.

— Здравей, Кейт — започна той.

— Я, Артур, здрасти — отвърнах аз, пъхнах книгата в кутията и я върнах бързо на мястото ѝ. Имах чувството, че ако бързам, той няма да забележи. Ама и аз съм една глупачка.

— Какво беше това? — попита той.

— Книга. Намерих я онзи ден — отвърнах. Стараех се да говоря небрежно, макар отлично да знаех, че съм най-некадърната актриса на света. От мен буквално се излъчваше чувство на вина.

— За какво се разказва?

Настроението ми се промени за секунда и аз си помислих: „Ама на него какво му влиза в работата?“.

— За върколаци. Не, чакай... дали не бяха вампири. Не се сещам. Аз съм просто глуповато човешко същество и вие, чудовищата, много лесно ме обърквате.

Той се изправи и се приближи към мен.

— Кейт, извинявай, че те унижих пред всички. Не исках... — той се поколеба и прецени добре думите си — честно. Истината е, че има информация, която хората не бива да научават. Говоря за неща, които обсъждаме по време на събранията. Същото важи и за книгите в тази библиотека. Не казвам, че не заслужаваш. Проблемът е, че по този начин може да изпаднеш в беда.

Ядосах се и вдигнах ръка, за да му покажа, че е крайно време да млъкне.

— Изобщо не започвай, Артур, защото нямам никакво желание да те слушам. — Стиснах *signum*, скрит под блузата, сякаш извличах сили от факта, че поне един ревенант — единственият, който имаше значение за мен — ме приемаше за близка. След това пороят се отприщи: — Може и да си от време, когато създания като теб са гледали отвисоко на хората, когато мъжете са били единствените, на

които си е струвало да се даде образование — посочих купчината книги, — а момичетата като Виолет са имали закрилници. Сега обаче живеем в двайсет и първи век. А пък аз си имам това — извадих *signum* и го вдигнах, за да го види, — и то казва, че съм близък човек. Имам и това — посочих главата си, — което казва, че имам не по-малко ум от теб. Имам и това — показах му среден пръст, — за да ти кажа да вървиш по дяволите, безсмъртен фанатик!

След тези думи се врътнах и изфучах навън, като запомних изражението на Артур, за да го запазя в колекцията „Най-върховните моменти на Кейт“.

В петък следобед двамата с Венсан пристигнахме на Лионската гара и попаднахме сред първичен хаос. Служителите в железниците бяха организирали поредната си стачка и само един от три влака заминаваше. Проверихме таблото, за да разберем какво е положението с нашия.

— Отменен — прочете Венсан. Щом видя, че посърнах, той стисна ръката ми. — Рано е да се отчайваш. Ще проверим кога е следващият. — Зачете надолу, докато не попадна на нашия. — Париж за Ница, утре сутринта, пристига в два следобед.

— О, не — изпъсках аз. — Няма да ни останат дори двайсет и четири часа... и то ако има влак, с който да се върнем, когато трябва. — Погледнах го. — Колко часа е с кола?

— Осем и половина, ако не спираме и няма движение. В петък вечер обаче няма да успеем за по-малко от десет. Така че с кола не става. — Той се замисли за момент, след това извади мобилния и започна да пише есемес. — Хрумна ми нещо — рече. — Ела, ще вземем такси.

Половин час по-късно бяхме на летище „Бурже“ и се качвахме на частен самолет.

— На Жан-Батист е. Използваме го единствено при спешни случаи. — Венсан се опита да надвика шума на двигателите, докато се качвахме по стълбичката.

— Как иначе! Сигурно всяко пътуване струва цяло състояние! — отвърнах аз и влязох в кабината за осем човека.

— Не е заради това — поклати глава Венсан, — ами заради въглеродните емисии.

„Това са те съществата със свръхестествени сили, не стига че спасяват човешката раса, ами мислят и за планетата“ — казах си, докато се оглеждах доволно.

След час и половина кацнахме в Ница. Шарлот ни чакаше в салона за посрещани. Щом минахме проверките, тя ни прегърна и двамата и ни притисна до себе си.

— Нямате представа колко се радвам да ви видя. Още малко без приятелите си, и сама щях да хукна към Париж, така че благодаря ви, че ми спестихте разкарването.

Премести поглед от мен към Венсан и ахна:

— Господи, Венсан, изглеждаш ужасно! — Вдигна пръст и проследи сините кръгове под очите му. Бяха минали почти три седмици, откакто Венсан спа. Изглеждаше зле както в края на миналия месец, а до следващия сън му оставаше още седмица.

Той твърдеше, че експериментът бил успешен, но аз не исках да продължава да се измъчва. Следващата седмица щях да говоря отново с Гуенел и щях да разбера дали е намерила нещо, дали може да предложи алтернативен план, след което щях да накарам Венсан да се откаже от противния експеримент.

— Ами ти! — възкликнах и смених темата. Косата ѝ стигаше до раменете. — Видяхме се преди шест седмици. Как стана така, че косата ти порасна толкова бързо? — попитах аз, след това се разсмях, защото се сетих с кого — или по-точно с какво — разговарям.

Шарлот се изкиска:

— Двете с Женвиев не бяхме тук просто във ваканция. Нещо обаче ми подсказва, че вие двамата с Венсан нямате голямо желание да обсъждате грижите за косата. Когато спасяваме хората и получаваме трансферираната енергия, се налага да се подстригваме по веднъж в седмицата.

— Фризьорът ти не задава ли въпроси?

— В Париж имам четирима — обясни Шарлот — и ги сменям, за да не забележи никой.

Още една подробност, за която нямах представа. Запитах се дали ще дойде момент, когато делата на ревенантите ще престанат да ме изненадват.

Хванати за ръце пресякохме малкия терминал и излязохме във вечерния сумрак. Беше доста хладно, но не и студено, както в Париж. Поех си дълбоко дъх. Въздухът имаше солен вкус.

Женвиев ни чакаше на входа в яркочервен остин мини. Изскочи от автомобила, щом ни видя, и ме прегърна радостно.

— Много се радвам да ви видя! — Наведе се, за да целуне Венсан, и потръпна. — Венсан, държа да ти кажа, че изглеждаш ужасно. Хайде вкъщи. — След тези думи отново седна зад волана.

Ние с Шарлот седнахме отзад, а Венсан се настани до шофьора, сгънал крака така, че коленете му почти опираха гърдите. Беше тъмно, но милион малки светлилки бяха осеяли крайбрежието между Ница и Вилфранш-сюр-Мер. Пътувахме покрай плажа, преди да се отклоним по опасен двулентов път покрай остри скали, надвиснали над морето.

Двайсет минути след като потеглихме от летището, се отклонихме от главния път по стръмна алея за автомобили и спряхме пред къща от стъкло и дърво, кацнала на хълма. По-скоро приличаше на съвременен музей на изкуството, отколкото на дом.

— Пристигнахме! — подвикна ентусиазирано Шарлот, докато слизахме от малката кола. — Тъкмо навреме за вечеря.

— Влизайте, влизайте — подкани ни Женвиев и ни поведе към входната врата.

Обърнах се към Венсан, който наблюдаваше внимателно изражението ми.

— Невероятно. Благодаря ти — прошепнах и се надигнах на пръсти, за да го целуна.

— Удоволствието е изцяло мое — рече той.

Изпитах странно и свършено ново чувство, че го виждам извън обичайната парижка обстановка, и веднага разбрах, че изпитва същото и към мен.

Къщата нямаше абсолютно нищо общо с *hotel particulier* на Жан-Батист. Типичната за двайсети век архитектура беше подчертана от минималистичния стил, избран за мебелите. Очевидно целта бе да се подчертае гледката. Пресякох стаята и отворих плъзгаща се врата, за да изляза на просторна дървена тераса високо над земята, с изглед към

морето. Буквално висяхме над водата. Трепкащите светлилки на Вилфранш-сюр-Мер се бяха ширнали под нас, обгърнали пристанището във формата на подкова, където се поклащаше цяла армада закотвени луксозни яхти.

— Не мога да повярвам, че живееш тук — обърнах се към Шарлот. Тя се беше облегнала на високия до кръста парапет. — Все едно имаш билет за първия ред на най-красивото място на земята.

— Нали! — възкликна тя и погледна към морето. — Истинска мечта. Изобщо нямам право да се оплаквам, че съм далече от дома. Проблемът е, че всички ми липсват.

— Дошли сме, за да те разведем — отвърнах, прегърнах я и едва сега осъзнах колко много ми е липсвала. Виолет беше забавна и ми беше приятно да излизам с нея, но двете не станахме близки както с Шарлот. Приятелството с Виолет бе усилие, докато с Шарлот бе най-естественото нещо на света.

Вечеряхме в остъклената трапезария, от която се излизаше на терасата. Подредихме столовете си в полукръг, за да се наслаждаваме на великолепната гледка.

— Разкажи ми за Шарл — настоя Шарлот още щом седнахме.

— Справя се добре, Шарлот. — Гласът на Венсан бе колкото успокояващ, толкова и честен. — Очевидно се е запознал с някого от Берлин на конгрес преди години и е решил да го потърси.

— Помня го. Шарл остана очарован от него. Беше... нещо като пънкар. Имаше синя коса и целият беше покрит с пиърсинг.

Венсан изви вежди.

— Май всички от този клан изглеждат така.

— И Шарл ли? — ококори се Шарлот.

Той се разсмя.

— Много му отива.

— Какво? — ахна Шарлот. — Ти снима ли го?

— Не. Бях твърде зает с мисията, която ми възложи Жан-Батист, за да снимам косата на брат ти.

— Пет пари не даваме за косата му — разсмя се Женвиев. — Разкажи ни как е той. Какво прави там? Кога ще се върне?

— Ето затова мисля, че е точно където трябва. — Венсан се наведе напред и заговори нетърпеливо: — Кланът в Берлин е съставен предимно от млади ревенанти, които по някое време са останали

разочаровани от мисиите ни. Натрупали са горчилка заради отредената им съдба. Там е нещо като „Анонимни алкохолици“ за немъртви. Непрекъснато провеждат срещи и говорят за чувствата си.

Лидерът им умее страхотно да ги мотивира. Непрекъснато им говори как ревенантите пасват в цикъла на живота. Обяснява им, че сме ангели на спасението и милосърдието, че даваме възможност на хората, които не са изживели живота си, да оцелеят поне докато е възможно. Когато Шарл и братята тръгнат на мисия, те я изпълняват с желание и хъс. Така са надъхани, че... направо е невероятно, трябва да се види.

Шарлот затвори очи, докато слушаше, и изглежда се опитваше да си представи тамошното братство. Когато Венсан завърши, тя се усмихна тъжно.

— Нямах представа колко се радвам да чуя всичко това. Беше ужасно, докато не знаех къде е и какво прави — рече. — Така и не се възстанови от депресията след случката с Люсиен, а аз много се страхувах, че отново ще направи същото, че ще потърси друг нума, който да ги ликвидира. Предположих обаче, че нарочно е заминал някъде далече този път, за да не застраши останалите от нас.

Намеси се и Женвиев:

— Може би малката ни група в Париж го задушава. Той нямаше възможност да порасне и да открие себе си. Доста потискащо е да живееш десетилетия наред с едни и същи хора.

— Права си — съгласи се Шарлот. — Очевидно е имал нужда точно от това. Мислиш ли, че ще се върне?

— Честно ли? — попита Венсан.

Последва цяла минута тежко мълчание, след което запитах:

— Ами ти как си, Женвиев?

— Живея от ден за ден — призна тя и очите ѝ сякаш угаснаха. — Шарлот се справя чудесно и непрекъснато ме разсейва, кара ме да мисля за други неща. Щеше да бъде истински ад, ако бях останала в къщата ни с Филип в Париж. Новото място ми се отрази добре, съвсем близо сме до Ница, където десетина от братството живеят тук доста отдавна.

— Има ли някой интересен в групата — пошегувах се с Шарлот. Тя поклати глава.

— За приятели са доста интересни, но няма нито един специален. Чувствата ми не са се променили. — Тя стрелна с поглед Венсан, а той се извърна, сякаш се опитваше да ни остави сами.

Говорихме до късно през нощта, докато не усетих, че едва държа очите си отворени.

— Извинявайте, но съм напълно скапана. Знам, че вие ще будувате цяла нощ, но аз трябва да поспя.

— Избрала съм ти стая — рече Шарлот. — Веднага ще ти я покажа.

— Ще намина да те видя по-късно — обеща Венсан и намигна сексапилно, докато излизах след Шарлот.

— Леле! — ахнах аз, оставих сака си до огромното легло, обърнато към прозореца с изглед към пристанището.

— Не е лошо, а? — ухили се Шарлот.

— Съвършено е, Шарлот. Много ти благодаря — прегърнах я аз. — Да знаеш, че много ми липсваше.

— И ти ми липсваше — отвърна тя. — Всички ми липсвахте. — Погледна през прозореца към морето и усетих тъгата ѝ.

— Той обажда ли ти се?

Шарлот си пое дълбоко въздух.

— Амброуз звъни непрекъснато, но не за да чуе мен.

— Какво? — възкликнах и тогава се сетих. — Не може да бъде!

— Всичко е напълно невинно. Поне засега. Женвиев си мисли, че е страшно мил и грижовен. Само че той си призна пред мен. Каза, че е влюбен в нея от десетилетия. Амброуз е мислел, че след смъртта на Филип ще успее да спечели сърцето ѝ. Помоли ме да не ѝ казвам. Не иска да избързва, защото знае, че ще ѝ трябва време, за да преодолее смъртта на съпруга си. Той обаче е толкова влюбен, че иска да знае какво прави тя във всеки един момент.

— Господи, Шарлот! Та това е ужасно.

— Да, за мен. За тях обаче е различно. Кой знае? Може Женвиев да си падне по Амброуз някой ден.

Прегърнах я отново и тя се разплака.

— О, Кейт! — промълви. — Как само ми се искаше да избере мен.

— И на мен, Шарлот. Не спирах да се надявам. Просто не е честно. Двамата сте един за друг.

— И аз си мислех така. — Тя подсмръкна и избърса сълзите си. — Сега вече не мисля така. Обичам Женвиев. Обичам и Амброуз и ако двамата намерят щастието заедно, аз няма да им преча.

Шарлот ме притисна до себе си за последно, след това ме остави. Дори не се съблякох. Питам се защо животът — или смъртта в случая на Шарлот — не може да е по-лесен и се отпуснах на леглото. Затворих очи и се оставих плисъкът на вълните да ме поведе към съня.

29.

Когато на следващата сутрин се събудих, Венсан лежеше до мен и ме наблюдаваше как спя.

— Bonjour, mon ange — реч той и се заигра с кичур от косата ми. След това се превъртя, взе нещо от купичка, оставена на нощното шкафче, и преди да видя какво е, го пхна в устата ми. Вкусих го с огромна изненада. Устата ми се изпълни със захарната сладост на ягода.

— Какво... — започнах аз, но не можах да кажа и дума повече, защото устата ми беше пълна.

Венсан се опита да не се смее.

— Докато спях, ти специално повдигна въпроса, че не трябвало да си миеш зъбите, когато разговаряш с мен по време на големия сън, затова реших да направя нещо хубаво, почти като първата целувка сутрин, и да замаскирам дъха ти.

— Значи сега ще имам дъх на ягоди.

— Любимият ми — уточни той със закачлива усмивка.

— Искаш ли да пробваш? — предложих и се наведох, за да го целуна.

— Ммм — кимна замислено той. — Добре. Добре. Държа да подчертая обаче, че предпочитам Кейт au naturel.

Разсмях се и го прегърнах.

— Най-хубавото е да се събудя до теб.

— Прекарахме заедно цялата нощ — отвърна той, — когато спях.

— Да, но аз не мога да направя подобно нещо — рекох и притиснах устни към неговите. Той обхвана лицето ми с ръце, отвърна на усмивката, след това ме прегърна и привлече до себе си. Краката и ръцете ни се преплетоха.

Той пхна ръка под блузата ми и новото усещане на топлата му кожа, която докосваше гърба ми, разпали силен копнеж у мен. Не исках той да престава, докато не докосне всяка частица от мен. И той

продължи. Имах чувството, че тялото ми е твърде малко, за да ме побере и аз ще избухна също като супернова.

— Кейт. — Гласът на Венсан прозвуча така, сякаш идваше някъде от разстояние. — Готова ли си за това? Сега ли искаш да се случи?

— Да — отвърнах автоматично, след това отворих очи и се поколебах. Венсан беше седнал в леглото и изтегляше ризата през глава. Видях, че гърдите му са осеяни със синини — огледални образи на синините под очите. Те не ме отблъснаха, но събудиха в мен желанието да се погрижа за тях, същевременно бяха толкова шокиращи, че вдигнаха пелената от забулените ми от страст мисли.

„И двамата крием нещо.“ Думите пробягнаха в ума ми с яснота, която ме накара да се замисля дали не съм ги изрекла на глас.

Беше време. И двамата криехме важни неща. Неочаквано ми се стори нечестно телата ни да се слоят, когато душите ни бяха разделени. „Не искам да започне по този начин“ — помислих си аз, докато той ме привличаше отново към себе си.

— Почакай, Венсан. Не съм... все още не съм готова.

Венсан се отдръпна леко. Спря, след това приближи устни до ухото ми.

— Всичко е наред — рече той и горещият му дъх по кожата ми ме накара да потръпна. — Чакам те толкова отдавна, че не бързам. Разполагаме с всичкото време на света.

В продължение на няколко минути останахме да лежим неподвижно, докато аз се наслаждавах на тялото му, притиснато до моето. Най-сетне се отдръпнахме един от друг и се погледнахме в очите.

— Не плачи, Кейт — погледна ме угрижено Венсан.

— Не плача — отвърнах аз и в същия момент усетих, че очите ми са пълни със сълзи.

Не плачех от разочарование. Желанието, което изпитвах към Венсан, не бе само физическо. Не беше ограничено до сегашния момент. Искях да съм с него и телом, и духом. Освен това исках часовете, които прекарвахме заедно, да са изпълнени с живот, любов и радост, задето сме се намерили.

Само че в мига, в който погледнах момчето, което лежеше на няколко сантиметра от мен, имах чувството, че нещастieto и смъртта

ми се присмиват. Освен синините по гърдите му прекрасното му лице бе пребледняло от изтощение, а кръговете под очите му придаваха още по-уязвим вид. Макар да си оставаше по-силен от всяко друго момче, което познавах, личеше, че силите му са намалели.

Като го гледах как гасне пред очите ми, бъдещето ни се струваше дори по-мрачно и безрадостно от когато и да било. Не трябваше да е така. Бяхме избягвали разговора прекалено дълго, така че сега вече идваше времето да обсъдим някои неща.

— Какво си направила? — повиши възмутено глас Венсан.

Бяхме се настанили един срещу друг по средата на леглото. Стиснах ръцете му между своите, без да съм сигурна дали по този начин се опитвам да му вдъхна спокойствие, или да осигуря на себе си подкрепата, която ми беше нужна, за да разкрия истината.

— Венсан, ти чу ли какво казах? Има една *guerisseur*. Произлиза от род на *guerisseurs*, които са имали специални връзки и взаимоотношения с ревенантите. Сигурна съм, че Гаспар не знае за тях, защото лечителката каза, че са минали векове, откакто семейството ѝ е виждало ревенант. Това е свършено нова информация. Тя може да успее да ни помогне.

— Кейт, как може да си помислиш да направиш подобно нещо без мен? Можеше да се изложиш на сериозна опасност. Това е моят свят и в него винаги присъства смъртта.

— Сега вече е и моят свят.

Тези думи го накараха да млъкне. Възползвах се от мълчанието му, за да му разкажа всичко, като започнах с това как съм открила информацията в книгите, за да намеря магазинчето, как съм видяла *signum* в купата на *guerisseur* и какво е станало след това. Когато завърших разказа си, забелязах блясъка в очите му. Това не бяха искрици на надежда, но поне бяха искрици, предизвикани от интерес и любопитство.

— Добре, Кейт, съгласен съм, че от тази работа може да излезе нещо. Искане ми се да ми беше казала преди. Направо се побърквам, когато си мисля, че обикаляш сама да търсиш човек, който може да се окаже пълна откачалка. Ами ако ти се беше случило нещо... или по-лошо? Дори нямаше да знам къде да те откроя.

— Жул беше с мен — признах аз самоуверено.

— Жул ли? — ахна Венсан, неспособен да повярва. — Жул те е завел на срещата с guerisseur?

— Той не знаеше къде ме води, нито пък защо. Разбра едва след като всичко свърши.

Сърцето ми се сви, когато видях изражението на Венсан. Той се чувстваше предаден, защото бе разбрал, че най-добрият му приятел и гаджето му са действали зад гърба му.

— Престани, Венсан! — извиках. — Аз накарах Жул да дойде с мен. Ако ще се сърдиш на някого, сърди се на мен. Ако има някакво значение, той побесня и каза, че ако не ти призная, тогава сам ще го направи. Не съм направила нищо, с което да те измамя или подведа, Венсан. Направих го, за да намеря помощ за нас, за теб и мен.

— Правя всичко по силите си, за да осигуря помощ.

Очите му блестяха гневно.

— Какво? Кажи ми какво точно правиш? — надигнах глас аз. — Кажи ми, защото ми се струва, че онова, което правиш, ти вреди, не води до нищо добро.

— Така е, защото не разбираш как трябва да въздейства — тросна се Венсан и разтри нервно слепоочията си.

Докоснах го по коляното.

— Обясни ми.

Погледите ни се срещнаха, той задържа моя няколко секунди, преди да въздъхне.

— Добре. Дай ми обаче малко време, за да помисля. Обещавам ти довечера да поговорим.

30.

Утрото премина бързо. Четиримата се разхождахме из градчето, после по пустия зимен плаж. След лек обяд, по време на който Женвиев забрани сериозни и потискащи разговори, се насочихме към пристанището, където източена, елегантна моторница бе закотвена между огромни луксозни яхти.

— Леле, на кого ли е? — попита Шарлот. След това прескочи ниския парапет и се настани зад руля. — Всички на борда! — провикна се тя и се ухили, щом видя изражението ми. — Спокойно, Кейт, наша е. — Тя потупа мястото до себе си. — Хайде, идвай!

През следващите два часа плавахме покрай брега, пейзажът се менеше бързо от великолепни плажове на надвиснали над морето скали. По едно време Венсан се наведе към мен.

— Не помня някога досега да съм те виждал толкова неземно щастлива.

— Че това е най-близкото преживяване до летенето — признах аз.

— Значи вече си имам списък със задължителните дейности с Кейт — рече той доволно. — Да излизаме по-често на разходка с моторница.

Същата вечер, след като се нахранихме, Венсан стана и стисна ръката ми.

— Бихте ли ни извинили. Двамата с Кейт излизаме — обърна се той към Женвиев и Шарлот. Тръгнахме по стъпалата от терасата, минахме покрай покрития плувен басейн, излязохме през портата и тръгнахме през дърветата. След минутка излязохме на скалиста поляна с великолепен изглед към залеза.

— Идвам тук, откакто познавам Жан-Батист — рече той, настани се на ръба на една скала, протегна ръка към мен и ме привлече до себе си. — Това е любимото му убежище далече от дома. Построил го е през 1930, след като видял снимки на сградите на Корбюзие. Къщата е невероятна, но аз винаги идвам тук — на това място — когато имам

нужда да забавя темпото и да си припомня какво представлява животът.

Той ме прегърна и двамата притихнахме, краката ни висяха покрай скалата, докато наблюдавахме как светлините на лодките блестят във водата.

— Затвори очи и ми кажи какво чуваш — рече той и зачака.

Усмихнах се.

— Това някаква игра ли е?

— Не, медитация.

Затворих очи, успокоих дишането си и оставих сетивата си да поемат контрол.

— Чувам как се разбиват вълните. Чувам вятъра в дърветата.

— Какъв мирис усещаш?

Превключих на друго сетиво.

— Борове. Солена вода.

Той пое ръката ми и прокара пръсти по камъка, върху който бяхме седнали. Заговорих, без да дочакам въпроса му.

— Студена, гладка скала с малки вдлъбнатини колкото върховете на пръстите ми. — Отворих очи, вдъхнах леденостудения морски въздух и се насладих на усещането. Каква невероятна разлика с градския парижки въздух.

Усетих как природата се завърта около мен и вътре в мен, докато пулсът ми забавя и следва ритъма на разбиващите се в ниското вълни и всеки полъх на морския ветреца. Двете ни незначителни човешки тела се сляха с безвремието на стихииите около нас. Докато седяхме мълчаливо, знаех, че Венсан изпитва същото вълшебно спокойствие като мен. Най-сетне той заговори:

— Ти медитираш пред картините, нали? Направи го и сега, докато си сред природата, в момент, когато имам нужда да си спомня, че вселената ми не е някаква измислица, че все още съществувам в истинския свят, да знам, че безсмъртието ми не е някаква шега на същата тази вселена. Това е най-чистото място, което познавам. Онова, което изпитвам тук, е най-близкото чувство до щастие, което съм изпитал през годините след смъртта. Сега обаче имам нещо, което издухва това чувство от морето. Всеки път, когато имам нужда от доза радост, си мисля за теб. Ти си моята утеха, Кейт. Достатъчно ми е да знам, че те има на този свят, и всичко останало си идва на мястото.

Той се наведе напред, пригладя косата ми и ме целуна бързо, сладко, преди да продължи:

— Искам връзката ни да се получи, Кейт. Тъкмо затова търся нещо — каквото и да било — за да може времето ни заедно да протече безпроблемно, без да бъдем изложени на болката, родена от съществуването ми като ревенант, същата болка, която ще породя всяка моя смърт. На пръв поглед може и да не изглежда много обнадеждаващо, но мисля, че открих решението.

Сърцето ми затрепка от радост, същевременно усетих как ужасът дави избликналата радост. Щеше да бъде дори по-зле, отколкото си представях. Венсан подхождаше твърде предпазливо към въпроса, а изражението в очите му издаваше, че се тревожи как ще приема истината. „Започва се“ — помислих си и се стегнах.

Венсан задържа погледа ми.

— Знаеш, че като се жертваме за някой човек, утоляваме жаждата, която съществува у нас. Знаеш, че спасяването на хората е целта на съществуването ни.

Кимнах и страхът ме обзе.

— Древните писания наричат този „начин на живот“ „лесния“ — обясни той. — Това е естественият начин на живот. Той заличава миналото, дава ни възможност да започнем на чисто, дава ни около година, преди отново да почувстваме подтика.

Има и друг начин да потиснем нуждата да умираме. Нарича се „черният“. Той представлява временно решение и не ни връща към възрастта, на която сме били при смъртта си. Някои обаче са го използвали като начин да устоят... когато се появи особено важна причина.

Потръпнах, защото разбрах, че каквото и да представлява този начин, не исках той да се възползва от него.

— Помниш ли енергийния трансфер, който Артур получи, когато спаси Джорджия?

— Да.

— При черния начин се прилага същият принцип, но е обратен. Когато някой ревенант убие нума, временно се зареждаме с неговата енергия.

„Лошо, много лошо“ — чух аз глас в главата си. Потръпнах и си наложих да мълча и да слушам.

Венсан продължи:

— От историческа гледна точка има основателна причина. Ако ранен ревенант успее да убие нума в битка, приливът на енергия, който получава, му дава достатъчно сили, за да избяга на сигурно място. Нали забеляза колко силен беше Артур, след като уби нума в алеята? Изправи се, въпреки че му беше нанесена тежка рана. Откакто прие енергията на нума, както и силите на Джорджия, след като я спаси, той почти не страда.

Кимнах и се опитах да осмисля наученото. Макар повечето от правилата на ревенантите отначало да ми се струваха странни, за всяко от тях се оказваше, че има разумно обяснение.

— Значи това е една от ползите да убиеш нума. Освен това, ако ревенантът не е умирал от известно време, този начин потиска желанието му да умре, както се казва, това е начин да си начеше крастата.

— За някого, който се възползва от черния принцип, редовните убийства на нума не само че са начин да си начеше крастата, ами и да я предотврати. Напълно. Поне до такъв извод стигнаха Гаспар и Виолет на базата на древните писания. Не знаем някой да е пробвал този начин в последно време.

— Защо? — попитах глухо. — Защото е опасно ли?

— Само по себе си не е опасно.

— Тогава защо?

— Защото самата мисъл е противна — въздъхна дълбоко Венсан. Очевидно нямаше никакво желание да обсъжда този въпрос. — Човеците са добри по душа. Когато се зареждаме с тяхната енергия, ние поемаме вродената им добрина. Нума са зли, следователно енергията им е неблагоприятна. Така че когато ги убиваме, у нас се пренася отрицателната им енергия, яростта, която ги тласка напред.

— Искаш да кажеш, че... значи гадната енергия на нума се пренася у теб, така ли?

Опитах се да прикрия отвращението си. Венсан правилно бе предположил, че самата мисъл ще ме стресне. Аз не бях просто стресната, ами потресена.

Той кимна и побърза да продължи:

— Характерът им не ми влияе. Той няма да ме промени... няма да ме превърне в зло същество. Просто има неблагоприятни странични

ефекти — докосна тъмните кръгове под очите си, — но те няма да се задържат дълго. В момента означават, че тялото ми си изгражда съпротивителни сили.

— Защо тогава си в още по-ужасно състояние, отколкото миналия месец? — избухнах аз. — Ако си изграждаш съпротивителни сили, би трябвало да се чувстваш по-свеж и да изглеждаш по-добре, нали така?

— Според книгите трябва да се получи.

— По дяволите старите книги, Венсан!

Скочих на крака и той ме последва.

— Трябва да се поразходя — заявих аз. Имах чувството, че движението ще прогони буреносните облаци, натрупали се в главата ми. Чувствах се потисната. Истината бе, че вече не знаех какво да мисля.

— Да се разходим до плажа — предложи Венсан и стисна ръката ми, поведе ме надолу по хълма, докато излязохме на пясъка, а вълните се разбиваха съвсем близо до нас. Не можех да го погледна в очите, затова бях забола поглед в краката си.

— Убийството на нума е достойно дело — заяви най-сетне той. — Просто не ги преследваме и не ги избиваме, за да тръгнем по черния път. Убиваме единствено за да спасим хората, което е и целта на съществуването ни.

Стана ми толкова студено, че зъбите ми започнаха да тракат. Постарах се да говоря спокойно:

— Поемането на онази гнусна енергия може и да не те притеснява — намръщих се аз, — но не си ли се замислил, че всички нума в Париж ще се опитват да ти отрежат главата?

— Нападам ги, когато са сами, и внимавам никой да не види какво става. След това унищожаваме телата, като ги изгаряме, така че не остава нито следа. Нума знаят единствено, че някои от техните изчезват, нямат представа, че са посечени.

Ужасът ми растеше. Не само че зъбите ми тракаха, ами цялото ми тяло се тресеше.

— Откога продължава това? — попитах.

Венсан забеляза, че треперя, спря и се опита да ме привлече към себе си, но аз се отдръпнах. Смръщи разочаровано чело.

— Започна се след Нова година — отвърна той. — От шест седмици. По няколко нума на седмица. Жан-Батист и Гаспар одобриха, тъй като и без това някой трябваше да е непрекъснато нащрек и да следи какво става.

— Останалите знаят ли?

— Едно от условията им беше да го върша единствено когато съм с други. Така че да, Жул и Амброуз ми помагаша. — Венсан ме гледаше в очите, без да трепне.

— И ти криеше от мен, защото се страхуваше, че ще си променя отношението към теб ли? — Наблюдавах го внимателно.

Мълчанието му и изражението на уязвимост потвърдиха опасенията ми.

— Така ли стана? — попита той.

— Настоявам да престанеш веднага — рекох аз, за да избегна въпроса му. — Това е прекалено.

— Кейт, ако се получи, това е отговорът, който търсим. Ще мога да избягвам смъртта, докато...

— Докато аз умра — довърших вместо него.

Венсан поклати глава, сякаш искаше да прогони тази мисъл.

— Не е ли смъртта на нума по-добър вариант от моята?

— Не е там работата. Ти рискуваш да те унищожат, ако нещо се обърка. Ако те заловят, знаеш, че ще те унищожат. И то, ако черната магия не те съсипе преди това с неблагоприятните си странични ефекти. Погледни се, Венсан. Трябва да има и друг начин, вместо да се превръщаш в убиеца на нума.

— Само че няма.

— Ами *guerisseur*, Венсан? Очевидно не си проверил всички възможности. Аз обаче няма да си седя и да рискувам безсмъртието ти заради няколко хубави години заедно. Поне ме остави да потърся алтернатива, нещо безопасно. Както сам каза, животът ми е твърде кратък. Просто едно мигване на фона на вековете, кой знае, може би хилядолетията, които ще изживееш ти. Няма да ти позволя да рискуваш всичко това заради мен.

Двамата бяхме застанали един срещу друг на плажа, отпуснали ръце, стиснали юмруци. Сякаш усетил чувствата ни, морският вятър се усили и разпиля във въздуха капчици солена вода, които полепнаха по лицата ни като сълзи. Венсан стисна ръката ми и ме поведе навътре

към сушата, след това отпусна длани на раменете ми и ме погледна умолително.

— Без теб безсмъртното ми съществуване — както ти го нарече — е просто живуркане. Поне така беше досега. С теб, Кейт, аз не просто оцелявам, а живея истински. Готов съм да заменя тази секунда с теб — той затвори очи и докосна нежно устните ми със своите — за хиляда години без теб. Ако пък успея да продължа тази секунда в няколко десетилетия... за сметка на безсмъртието си, за мен това е напълно справедлива размяна.

— Не ми е никак приятно онази енергия да влиза в теб. Не мога дори да понеса мисълта какво ще се случи, ако някой отмъстителен нума те хване — рекох и усетих как се изпълвам с решителност. — Довърши откачения си експеримент, щом се налага, но да знаеш, че ще търся друг начин. Ако лечителката не успее да намери разрешение, просто ще потърся друг вариант.

Венсан наклони глава и се вгледа в лицето ми.

— Щом настояваш, ще търсим и двамата. Когато следващата седмица се върнеш при жената, ще дойда с теб.

Останахме неподвижно още цяла минута. И двамата бяхме колкото гневни, толкова и изпълнени с облекчение. Нищо не решихме, но поне вече нямахме тайни един от друг. Защо тогава имах чувството, че съм се отдалечила от него?

Затичахме нагоре по хълма, за да избягаме от разбеснялото се море и да се скрием в къщата.

— Венсан? — повиках го аз. — Остани с мен тази вечер.

Когато се унасях, пръстите ми лежаха на бузата на Венсан. Тази нощ се будих два пъти, а той гледаше в тавана, докато аз спях.

На сутринта, когато се събудих, него го нямаше. Влязох в кухнята и го заварих да прави кафе, а в тигана на печката се пържеха яйца. Шарлот и Женвиев седяха на масата, пиеха кафе и похапваха кроасани.

— Дори не ме гушна — прошепнах аз и го прегърнах.

— Може и да съм свръхестествено създание, но не съм от стомана, Кейт — усмихна се той. — Освен ако не си променила мнението си през последните двацет и четири часа, реших, че е най-

сигурно да съм в друга стая, когато се събудиш. — Той се наведе и ме целуна бавно и страстно. — Това достатъчно добра компенсация ли е?

— Засега — отвърнах и го погледнах кокетно. Той изви вежда и се ухили, а аз поех чашата кафе от ръката му и седнах на масата.

Денят премина лениво и приятно. Отидохме с колата до Италия и отбихме от крайбрежния път, за да се повозим през ниските хълмове, осеяни с руините на древни села. Спряхме в средновековния град Долчеаква, Женвиев купи зехтин, а Шарлот — сладки амарети, след това седнахме да обядваме в малко ресторантче с пет маси. Докато слушах как прекрасната италианска реч се лее от устата на Венсан, ми се прииска да замина на дълга ваканция в Италия с него. Много ми беше трудно да не планирам предварително. Трудно ми беше да си спомня, че не сме най-обикновена двойка с приятели.

Уикендът премина прекалено бързо. Когато се върнахме в къщата, бе станало време да си тръгваме. Взехме саковете и се натъпкахме в миниатюрния автомобил.

— Как само ми се иска да останем още седмица — признах, докато прегръщах Шарлот и Женвиев на входа на летището.

— Върни се веднага щом имаш време. Колкото често ти се иска — покани ме Шарлот.

— Не се притеснявай — обади се Венсан. — Не е нужно да убеждаваш дълго Кейт.

Помахахме за довиждане и се отправихме пеша по пистата към самолета, който щеше да ни откара у дома. Връщахме се в реалността.

31.

На следващия ден се носех в облаците, тялото ми беше в Париж, но мислите ми се бяха върнали в къщата във Вилфранш-сюр-Мер. Спомени за уикенда нахлуваха непрекъснато, докато най-сетне престанах да се опитвам да ги прогоня — и така и не успях да се съсредоточа в часовете, над домашното и единственото ми желание бе да съм отново с Венсан, за предпочитане притисната до него.

Докато Амброуз, определеният от Венсан телохранител за деня, ме откарваше у дома след училище, бях толкова отнесена, че се наложи той да ме побутне, за да ми каже, че телефонът ми звъни. Обаждаше се деди и гласът му звучеше неестествено напрегнато:

— Кейт, можеш ли да дойдеш в галерията, преди да се прибереш вкъщи?

— Разбира се, деди. Какво става?

— Трябва ми малко помощ. Ще ти кажа, когато дойдеш.

Амброуз паркира от другата страна на улицата, точно срещу галерията, и предпочете да ме изчака в колата. Когато влязох, заварих деди да разговаря с двама мъже в униформи. Представи ме набързо.

— Господа, това е внучката ми Кейт.

Полицаяте кимнаха, деди стисна ръката ми и ме отведе настрана.

— Снощи са ограбили галерията — уведоми ме той.

— Какво? — ахнах аз.

— Всичко е наред, миличка. Имаме застраховка. Просто е... неприятно. Галерията не е била разбивана никога досега.

— Какво са взели?

— По малко от всичко. Все неща, които им е било лесно да изнесат, но поне не са посегнали на статуите ми. — Неочаквано деди ми се стори десет години по-възрастен. Той потри чело и стисна очи.

— Можеш ли да останеш да наглеждаш галерията, докато отскоча с детективите до управлението. Приключиха с огледа. Сега остава канцеларската работа.

— Разбира се, деди — съгласих се аз и след минутка той излезе с двамата полицаи, помахаша ми с шапката си, докато се отдалечаваха. Позвъних на Амброуз, за да му кажа, че се налага да остана за час, може би два, а той отвърна, че не бърза, да не се притеснявам.

Огледах бъркотията, която цареше вътре. Стъклените витрини бяха счупени и изложените в тях предмети липсваха. Опитах се да си спомня какво имаше в тях. Старинни бижута, малки гръцки пластики, образци от римско стъкло — все разнообразни предмети, сякаш крадците не бяха съвсем наясно какво отмъкват, стига да е нещо дребно, което да могат да носят. „Кокошкарни, а не истински крадци на предмети на изкуството“ — помислих си аз.

Неочаквано една тъничка, нажежена до червено игла, заредена с паника, прониза сърцето ми. Втурнах се към заключения склад и видях, че вратата зее разбита. Кутиите вътре бяха пръснати, съдържанието им изсипано на пода. Прерових кутиите с надеждата да открия „Безсмъртна любов“. Извадих всичко, което бе прибрано в склада, и го подредих в коридора, докато накрая се уверих — книгата я нямаше.

Замислих се за миналата седмица, когато Гуенел ми разказа за нума, които открили книгата преди векове и започнали да създават неприятности на семейството й. „Ужасна работа“, беше подчертала тя.

Бръкнах в чантата и открих визитката, която синът й ми даде. Ръката ми трепереше, докато набирах номера. Той се обади на първото позвъняване.

— Бран, обажда се Кейт Мерсие. Идвах при майка ти миналата седмица.

— Вече не е тук. — Думите прозвучаха толкова отдалече, че ми се стори, че не съм чула правилно.

— Какво?

— Няма я. Лошите дойдоха днес сутринта.

— Господи, нума са я хванали, така ли? — Имах чувството, че в дробовете ми няма въздух.

— Не. Когато те дойдоха, ние се скрихме. Те не успяха да ни намерят. Щом си отидоха, тя замина.

— Къде отиде?

— На тайно място. Не ми каза къде отива. Ако знам, лошите ще намерят начин да изтръгнат информацията от мен. Сега обаче съм

напълно безполезен за тях.

— Бран, много ми е мъчно, че стана така.

— Вината не е твоя, Кейт. Беше време. Нещата се случват, когато им дойде времето и тъй като времето на Победителя приближава, присъствието ни е необходимо. Аз оставам, Кейт, а мама ще се върне. Кажи на приятелите си, че ще бъдем тук, ако имат нужда от нас.

— Бран, не разбирам за какво намекваш. Какъв е този победител?

— Тъкмо затова нума искат да ни заловят. Според старите писания от нашето семейство ще излезе Онзи що вижда Победителя.

Неочаквано си припомних израз от книгата, който ми се беше сторил напълно неразбираем. Споменавахе се, че guerisseur ще разпознае Победителя.

— Аз така и не успях да...

— Ревенантите го наричат Героя. Ние сме онези, които ще го познаем.

Трябваха ми няколко секунди, за да осъзная чутото.

— Значи майка ти може да разпознае Героя — казах, за да съм сигурна, че съм разбрала правилно. — Затова нума са дошли да я търсят. Ако открият Героя, нума ще знаят кой е ревенантът, който ще ги сломи.

— Точно така. Ако обаче го открият, преди той да успее да ги отблъсне, ще се опитат да поемат силите му.

— Да поемат силите му ли? — попитах недоумяващо.

— Според старите писания силите на Героя могат да бъдат предадени насила. Ако той бъде заловен, онзи, който го унищожи, ще получи силата му. Сама се сещах, че резултатът ще бъде трагичен.

— Значи нума търсят майка ти, за да им каже кой е той.

— Точно така. Само че някой ги е подвел. Мама не е човекът, който притежава уменията да открие Героя.

— Защо?

— Тя познава семейните теории кога и къде ще се случи, знае някои важни негови характерни черти. Но да го познае, щом го види — говоря за дара на Онзи що вижда Победителя — мама твърди, че не притежава подобна способност.

— Значи си ти.

— Или аз или някой от наследниците ми.

— Значи имаш наследници.

— Имам.

Въздъхнах.

— Някои твърдят, че приятелят ми е дългоочакваният Герой.

Възцари се мълчание. Най-сетне Бран заговори:

— Мама все още не ми е предала дара. Ще ти позвъня веднага щом ми го предаде. Тогава трябва да доведеш приятеля си. Ако се окаже, че притежавам уменията да разпозная Победителя и той наистина е чаканият Герой, ще разберем веднага.

Дадох му телефонния си номер. След това му продиктувах и номера в апартамента на баба и дядо. Не знаех след колко време ще ме потърси. Ако бях права, щяха да минат години.

32.

Бяха изминали едва три дни от началото на уикенда на юг, а аз имах чувството, че са цели три седмици. Венсан не спираше да работи с Жан-Батист от мига, в който се върнахме, а пък аз залегнах над домашните и дори намерих време да гледам „Казабланка“ заедно с Виолет.

Очаквах днешния следобед с нетърпение, защото знаех, че Венсан ще дойде да ме вземе от галерията на деди. Бях обещала на дядо да остана вместо него. След кражбата деди се опита да ме накара да не идвам повече и заяви, че било твърде опасно. Аз обаче го убедих, че е много малко вероятно крадците да се върнат посред бял ден... ако изобщо посмееха да се върнат.

Амброуз ме докара след училище и ме остави едва след като го уверих, че Венсан ще дойде всеки момент. Дядо беше поканил любимия ми да види гръцкия боен шлем, който бе донесъл след последната си среща. Използва интереса му към старите оръжия, за да го примами в галерията. Аз обаче знаех, че няма никаква нужда от подобна примамка. Те се наслаждаваха на компанията си.

Обиколих галерията, за да проверя как е почистил и разтребил деди от понеделник досега. Веднага бе подменил стъклените витрини, но щеше да му отнеме известно време, докато подреди в тях нови предмети. Някой натисна звънчето на вратата и аз побързах да се върна на бюрото, за да отворя. Широката ми усмивка угасна, когато видях, че посетителят не е Венсан. Пред мен се изправиха двама напълно непознати мъже. Веднага разбрах, преди още да изрекат и дума, че са нума.

Спуснаха се към мен и прекосиха галерията за частица от секундата. Не ме докоснаха. Нямаше и нужда. Просто се надвесиха над мен.

— Какво искате? — попитах аз. Думите ми прозвучаха пискливо. Гърлото ми се стегна, сякаш боа-удушвач се бе увила около врата ми. Инстинктивно се огледах, за да открия нещо, с което да се защитя, но

нямаше абсолютно нищо, а и много се съмнявах, че ще успея да се справя сама.

— Казвай какво ти каза тя.

— Коя? — попитах напълно объркано аз.

— Много добре знаеш коя. Жената, лечителката. Какво ти каза за Героя?

Мигнах, когато най-сетне разбрах.

— Абсолютно нищо не ми е казала за Героя.

— Знаем, че си разговаряла с нея. Сега синът ѝ разправя, че била изчезнала и не знае къде се е дянала.

— Въпреки това държим магазина под око, за да сме сигурни, че не лъже — подсмихна се другият, сякаш цялата работа бе една невероятна шега.

Страхът ми се изпари, изместен от бяс.

— Да не сте посмели да ги нараните — извиках.

Двамата ме зяпнаха, удивени от избухването ми. След това с тих, злобен смях единият пристъпи напред и ме стисна за китката. Стисна ме силно.

— Казвай веднага какво си научила от нея.

В същия момент бравата изщрака, деди влезе в галерията и остави вратата отворена, защото кутиите, които носеше, му пречеха да вижда. Мина през помещението и остави кашоните до витрината с оръжия, сложи шапката си най-отгоре и понечи да си свали палтото.

— Деди — повиках го аз с остър, писклив и напълно неестествен гласец.

Той вдигна поглед и застина на място.

— Да не си посмял да пипнеш внучката ми — извика той и пристъпи към нас.

— Не мърдай, старче — нареди онзи, който стискаше китката ми.

Дядо спря на място и присви очи.

— Вие сте същите от охранителните камери — рече той. — Вече ограбихте галерията ми. Сега пък какво искате?

— Достатъчно е внучката ти да ни каже онова, което ни интересува, и си заминаваме, без нараним когото и да било от двамата.

— Не — отсече строго деди. — Тръгвате си веднага, в противен случай ще повикам полицията. — Той извади мобилния си телефон от джоба.

— Не е нужно — прозвуча дълбок глас зад нас. Венсан влезе през отворената врата, лицето му беше мрачно като облачно небе преди опустошителна буря. Партньорът на онзи, който стискаше ръката ми, се хвърли към любимия ми, след това се олюля назад, когато юмрукът на Венсан се стовари в челюстта му. Той падна и остана да лежи неподвижно на пода.

Нума, който ме държеше, ме дръпна към себе си, а хватката му стана като менгеме.

— Просто си приказвахме с гаджето ти. Няма нужда и ти да се намесваш.

— Пусни я — нареди Венсан тихо, а бързият му напрегнат поглед прониза сърцето ми. — Пусни и двамата. Ако имаш въпроси, питай мен.

— Само че ти не ни трябваш — заяви нума и сви подигравателно уста. — Не и този път.

— Какво искате от момичето — изръмжа Венсан.

— Освен че унищожи предишния ни лидер ли? Това вече не е важно. Тя обаче има информация, която ни трябва. — Нума вдигна свободната си ръка към врата ми. — Съветвам те да стоиш там, където си, докато тя отговаря на въпросите ми, иначе ръката ми току-виж се хлъзнала, накъдето не трябва.

Гадеше ми се от допира му. Подтикната от отвращение, не толкова от страх, аз започнах да се дърпам и успях да го ритна в пищяла, но той се изсмя и ме стисна по-здраво, след което ме повлече навътре в галерията, далече от Венсан.

Металният звук на меч, който излиза от ножницата, прониза въздуха и накара похитителя ми да спре. Очите на Венсан горяха като въглени, докато замахваше с лъскавия меч.

Нума трепна стреснато, пръстите му се забиха болезнено във врата ми и той запелтечи.

— Недей. Не можеш да го направиш пред човешко същество! — Той стрелна деди с поглед, който наблюдаваше сцената с неприкрито изумление, което разкриваше, че макар да е чул размяната на реплики, съвсем не е осмислил казаното.

— Напротив, мога, при това с огромно удоволствие — отвърна Венсан и вдигна извития меч към светлината, след което пристъпи към нас.

Нума отвърна на погледа му и ме повлече след себе си.

— Защо рискуваш да се разкриеш... — започна той, лицето му беше разкривено от недоумение.

Гласът на Венсан прозвуча остро, също като стоманата в ръката му:

— От този момент нататък всички правила са забравени. От името на твоя вид ти току-що обяви война.

Похитителят ми прецени положението. След това най-неочаквано ме пусна. Държеше се на разстояние от оръжието на Венсан, изтегли се към поваления си партньор, който тъкмо започваше да се надига. Срита го, за да го накара да побърза, после го изблъска към вратата. Спря на прага и ме погледна злобно.

— Ще се видим отново. Au revoir, Кейт Мерсие. — След тези думи той последва другаря си на улицата.

Дядо блъсна вратата и заключи, след това дръпна тежката завеса.

— Какво искаха? — попита настойчиво Венсан. Прибра мечата си и го скри отново под палтото.

— Лечителката — прошепнах и неочаквано се почувствах смазана от мисълта, че действията ми, макар и добронамерени, са ни причинили това. Жул се оказа прав. Бях навлязла в техния свят и ги бях застрашила.

Венсан видя изражението ми и пристъпи към мен, но спря, когато острите думи на деди проехтяха в галерията:

— Не докосвай внучката ми.

Направи крачка към нас бавно и предпазливо.

Останахме по местата си в сумрачната галерия. Ситни пращинки, осветени от проврелите се през пролуките лъчи, блестяха наоколо. Тримата стояхме неподвижно, вперили очи един в друг под погледите на древните статуи. На лицето на дядо се бе изписало изражение, каквото не бях виждала никога досега. Нямаше и следа от благост, нито пък от любезност. Той наблюдаваше студено Венсан, сякаш пред него бе застанал напълно непознат.

Най-сетне заговори:

— Какво си ти? — Трите думи проехтяха остро и настойчиво. Той чакаше отговор.

Венсан ме стрелна с поглед. Видях как деди го наблюдава и разбрах, че няма изход. Ако мечът на Венсан не бе издал на деди, че

нещо не е наред, нума със сигурност ни бяха издали. Кимнах му едва забележимо.

— Ревенант — отвърна Венсан и погледна дядо ми право в очите.

Деди дори не трепна.

— А кои бяха мъжете, които нападнаха Кейт?

— Нума.

Думата сякаш увисна във въздуха, след което дядо избухна:

— Вън!

— Господине, аз... — започна Венсан.

Аз заговорих едновременно с него:

— Ама, деди...

— Вън! — Прекъсна ни гласът на деди. — Напусни незабавно. Махай се от живота на внучката ми. Как смееш да излагаш Кейт на смъртна опасност. Как смееш да водиш тези чудовища у нас. Махай се и никога повече не се връщай.

— Не! — извиках аз и се втурнах към деди, стиснах ръцете му и зачаках, докато премести поглед от Венсан към мен. — Недей, деди. Венсан е... — Веднага се сетих, че аргументите ми няма да доведат до нищо. Венсан ме защитаваше или вече е късно, нума знаят коя съм. Каквото и да кажех, нямаше да променя мнението на дядо. Той беше прав. Наистина бях в опасност заради Венсан. Затова се спрях на единствената истина, която дядо не можеше да отрече. — Обичам го.

Дядо издърпа ръце от моите и ме прегърна, сякаш се бях изгубила преди години и едва сега ме откриваше. Секунда по-късно ме отдръпна от себе си, нежно, но сериозно.

— Кейт, може и да си мислиш, че го обичаш, но той дори не е човек.

— Той не е от лошите — настоях аз. — Онези бяха лошите.

Дядо погледна над главата ми към Венсан, който не помръдна.

— Знам, миличка. Знам какво представляват. Изучавал съм ги, както и всички други митологични създания, които се срещат в древното изкуство. Не бях напълно убеден, че съществуват. — При тези думи гласът му отново стана студен и аз се отдръпнах, за да погледна Венсан.

Очите на любимия ми не се отделяха от дядо. Сториха ми се празни.

— Кейт, дядо ти е прав. Присъствието ми в живота ти те излага на опасност.

Имах чувството, че някой ме е стиснал за гърлото.

— Престани! — изкрещях. — Престанете и двамата. Престанете веднага. — Тропнах с крак и двамата ме зяпнаха така, сякаш ги бях ударила. След като най-сетне бях привлякла вниманието им, заговорих:

— Деди, Венсан спаси живота ми. Той ме избута настрани, за да не ме смажат падащите камъни в кафенето миналата година. Ако не беше той, дори нямаше да съм тук сега и нямаше да се карате. — Лицето на дядо не се промени, но юмруците му се отпуснаха. Знаех, че мисли над думите ми, затова продължих: — Grand pere, искаш ли да стана отново каквато бях преди? Да потъна в депресия, в скръб? Да живея в миналото и единствената ми компания да бъдат призраците на мъртвите ми родители? Венсан не само спаси живота ми, ами ми помогна да открия пътя обратно към света на живите.

— Невероятно постижение за немъртъв — рече сухо деди.

Венсан не помръдваше, стори ми се, че не знае какво да каже, но ръцете му бяха отворени, сякаш се опитваше да ме подкрепи, макар да ни делеше метър и половина. „Той не се притеснява за себе си — помислих си аз. — Единственото, за което го е грижа, е как да изляза аз от това положение.“ Втурнах се към него, прегърнах го през врата и усетих, че и той ме прегръща, макар и предпазливо.

— Венсан, галерията е моя и те моля да напуснеш — настоя дядо.

Венсан нежно ме отблъсна, стисна ръката ми в своята и се обърна към деди:

— Моля ви, преди да стигнете до някакво заключение, да обсъдите проблема с Кейт. Насаме. Ще приема решението, което вземете двамата.

Обхвана лицето ми в ръце и ме целуна нежно по устните.

— Ще ти позвъня по-късно — обеща тихо той. След това се поклони на деди, освободи резето, излезе и закрачи по улицата.

Сълзите ми капеха, когато усетих ръцете на деди на раменете си.

— Ma princesse — рече тъжно той, — в какво си се забъркала?

33.

Деди ми нареди да седна и през следващите петнайсет минути се зае да затвори рано галерията. И двамата бяхме нервни на път към къщи, тъй като очаквахме нума да се върнат. Искаше ми се да кажа на дядо, че не беше много разумно да отпраща Венсан, преди да ни изпрати, но прецених, че е по-добре да премълча.

По средата на пътя обаче забелязах Амброуз в една телефонна будка. Преструваше се, че говори, макар да знаех, че никога не би излязъл от къщи без мобилния си телефон. Намигна ми, докато минавахме, и аз предположих, че Венсан ни е осигурил охрана. Когато забелязах Гаспар седнал в едно кафене да чете книга и той изви вежда, докато минавахме, вече бях напълно сигурна.

Щом се прибрахме, двамата с деди отидохме направо в кабинета.

— Кейт — започна сериозно той, докато аз се намествах нервно в кожения фотьойл, — ти имаш ли представа какво представлява Венсан?

Кимнах.

— Знам всичко, деди. По-точно казано, знам много. Ти обаче откъде знаеш за тях? Не ми казвай, че както си изучавал митологическите създания, изведнъж си повярвал в съществуването им. Дори не трепна, когато Венсан ти каза какъв е.

Дядо въздъхна, пристъпи към библиотеката и след като разглежда книгите в продължение на цяла минута, извади стария бестиарий. Постави го на малката кръгла масичка между нас, отвори го и потърси страницата.

— Това, миличка — рече той и посочи книгата, — е единственото сведение за ревенантите в цялата ми библиотека. За тях се споменава и в други текстове, но щом някоя книга или което и да било друго произведение на изкуството, в което се споменават ревенанти, излезе на пазара, то се купува за астрономическа сума. Купувачите са тайна мрежа от богати колекционери, които, няма спор, използват фалшиви имена и ни плащат в брой. Продавачите на антики

се свързваме с тях веднага щом попаднем на нещо подобно. Нито един от продавачите не говори за колекционерите — не обсъждаме този въпрос дори помежду си — тъй като те са ни дали ясно да разберем, че ако обсъждаме интересите им с когото и да било, повече няма да ни търсят. Всички литературни сведения за ревенантите са потънали в колекциите на въпросните купувачи. Затова ми хрумна, че може да има причина за подобна тайнственост. Изключвам факта, че всеки се старае да пласира стоката си.

Посрещнах решително сериозния поглед на деди. Той нямаше да ме уплаши и трябваше да му го покажа.

— В нашия свят стават странни, необясними неща, за които знаят малцина. Тъй като работата ми изисква непрекъсната детективска работа в най-тъмните кътчета на историята, със съжаление признавам, че съм се натъквал на някои от тях. Повечето колеги предпочитат да заровят глави в пясъка и да се преструват, че ревенантите са измислица. Само че аз не съм съгласен с тях. Подозирах, че съществуват. След онова, на което станах свидетел днес, подозренията ми се потвърдиха. Кейт, някои неща трябва да останат там, откъдето са започнали — в сенките. Те нямат място в живота ми, не им е работа да излизат с внучката ми. Не мога да ти позволя да продължиш да се виждаш с Венсан. Родителите ти очакват от мен да те защитавам, а като ти забранявам да се срещаш с нещо... — той се поколеба, когато забеляза изражението ми — със същество, което те излага на опасност, аз поемам отговорността, която им дължа.

— Ама, деди... — започнах и сълзите ми неочаквано бликнаха.

— Ти си на седемнайсет и аз съм ти все още законен настойник. Когато станеш на осемнайсет, можеш да правиш, каквото пожелаеш, но се надявам дотогава да започнеш да гледаш на нещата по моя начин — изрече думите убедено, но аз забелязах скритите в очите му чувства, докато плачех. Отпуснах се в прегръдката му.

— Милата ми Кейт — опита се да ме успокои той. — Много ми е неприятно, че си толкова нещастна. Предпочитам обаче да си депресирана, отколкото мъртва.

Щом влязох в стаята си, взех телефона и останах загледана в него цяла минута. За пръв път от почти цяла година насам ми се

прииска да се обадя на някоя от приятелките ми в Бруклин, за да чуя познат глас. Знаех, че мога да го направя, че всяка една от тях ще ми прости и ще подновим приятелството си оттам, откъдето го бяхме прекъснали, но нямах представа как да им разкажа какво се случва в живота ми. Бе невероятно и едва ли щяха да ми повярват.

„Ало, Клодия? Да знаеш, че излизам с мъртвец. Казва се Венсан и дядо не ми разрешава да се виждам с него, защото има опасност да ме убият едни лоши зомбита, които искат да го спипат.“ Приятелките ми щяха да решат, че съм се побъркала от мъка.

Поклатих безпомощно глава и набрах номера на Венсан. Той ми се стори спокоен, но аз веднага усетих, че е разстроен не по-малко от мен.

— Казвай каква е присъдата?

— Деди каза, че повече не можем да се виждаме. — Гласът ми потрепери издайнически.

— Не съм и очаквал друго. Той е разумен човек. — Гласът му стана от предпазлив, топъл. — Кейт... много ми се иска да бях до теб. Ти добре ли си?

Подсмръкнах и покрих челото си с длан, за да спра напиралните сълзи.

— Добре съм. Разбирам основанията му, но той греши.

— Изобщо не греши по отношение на факта, че те излагам на опасност.

— Опасността вече я имаше, Венсан. Прекалено късно е да мислим за нея. Сега нума са ме погнали. Помисли логично. За мен е дори по-опасно да съм далече от теб. Да не говорим, че не искам да съм далече от теб.

Сълзите надделяха и рухнаха за хиляден път този ден.

— Всичко ще се нареди, Кейт — успокои ме тихо Венсан.

Грабнах кърпичка и поех дълбоко въздух, опитах се да се стегна.

— Дължа на деди уважение, но в този случай просто не мога да го послушам.

Венсан не отговори.

Нещо, което ме измъчваше през последните няколко часа, започна да изплува и се превърна в разумна мисъл. Тъй като деди разкри съществуването на ревенантите и се изправи срещу Венсан,

измести на заден план нещо важно. Сега обаче си припомних думите на нума и сърцето ми започна да блъска уплашено.

— Венсан, днес в галерията... Онзи нума спомена убийството на Люсиен. — Потръпнах, въпреки че в стаята ми бе поне двацет и пет градуса. — Той откъде знаеше? Нито един нума не присъстваше, само твоите хора бяха запознати.

— Питам се дали ще обърнеш внимание — отвърна мрачно Венсан. — Точно това обсъждах с останалите, откакто се прибрах.

— Възможно ли е някой нума да е присъствал духом като придружител на Люсиен и да е разказал на останалите какво се е случило?

— Не. Нали помниш, че по онова време и аз спях, и присъствах духом? Щях да забележа, ако присъства още някой.

— Тогава как...

— Само ревенанти знаят какво стана. Значи някой от братството е издал информацията.

— Какво? — Не можех да повярвам, докато чаках някакво обяснение.

— С Амброуз и Гаспар обсъждахме този въпрос. Това е единствената възможност. Накъде в Париж има ревенант, който е близък с нума и споделя с тях. Може би дори работи за тях. Сигурен съм. Всички сме сигурни. Не само заради това. В Берлин научих, че отнякъде изтича информация.

— Но защо?

— Нямам никаква представа.

— Нума как са разбрали, че ще ходя при *guerisseur*?

— Възможно е да са те следили.

— Но Жул беше с мен. Щеше да усети, ако някой от тях се е въртял наблизо.

Венсан изхърка в знак на съгласие.

— Кой друг знае, че съм ходила при Гуенел?

— Вече цялата къща. Когато се върнахме от юг, обсъдих с тях онова, което ми каза. След това им предадох и онова, което ти ми разказа, след като научи, че нума са ходили в магазинчето й. Съмнявам се обаче, че са споделили с друг. За нас поне, докато синът й не ти звънне, за да ти каже, че тя се е върнала, това е задънена улица.

Докато той говореше, на мен ми хрумна идея. Поколебах се, преди да изкажа подозренията си, защото знаех, че ще прозвучи откачено.

— Да допуснем, че е някой от къщата. Когато Артур ме изгони от събранието, ясно показва какво е отношението му към човек, забъркал се в делата на ревенантите. След това, когато ме видя в библиотеката на Жан-Батист — в деня, когато върнах книгата — каза, че имало информация, за която хората не бивало да знаят.

— Чакай малко, Кейт — спря ме с чувство на неудобство Венсан. — Ако казваш онова, което си мисля... На Артур може и да не му е приятно, че си се намесила в нашите дела, но никога не би те изложил на риск. Няма начин да те продаде на нума.

— Така е, прав си — съгласих се аз и се почувствах дори още по-зле, не само защото теорията ми се стори глупава на Венсан, ами защото така необмислено обвиних Артур. След това се сетих за нещо друго. — Чакай малко, Виолет ми каза, че Артур поддържал връзки с нума от предишния им живот. Каза, че това било още от времето, когато нума и ревенантите не били врагове.

— Какво? — попита невярващо Венсан.

Аз обаче бях започнала и не можех да спра. Не намирах сили да помисля над думите си, макар да ми беше ясно колко странно звучаха на Венсан.

— Веднъж дори видях Артур да разговаря с един странен тип. Бяха в „Ла Палет“. Със сигурност беше нума... Сега, като си припомням, съм напълно сигурна. Около него витаеше нещо странно.

— Какво ще рече това „около него витаеше нещо странно“?

— Сети се, де. Около тях винаги витае нещо странно. Все едно на няколко сантиметра около тях всичко е обвито в сива сянка. Все едно са всмуквали цветовете от въздуха.

Венсан се поколеба.

— Значи можеш да определиш кой е нума и кой не е ли?

— Ами да. Сигурно всички могат.

— Не и хората. — Той се замисли за секунда. — А за Люсиен разбра ли?

— Не — признах аз, когато се опитах да си припомня. Освен случая, когато притискаше нож в гърлото на сестра ми, бях го виждала единствено в клуба му, на тъмно.

— Значи има връзка със случая, когато влязох в теб. Гаспар все пита дали си изпитала някакви странични ефекти.

Прекъснах въпросите му, за да продължа с теорията си:

— Значи, ако си казал на Артур, че съм ходила при *guerisseur*, той може да е предал информацията на нума.

— Кейт... — спря ме той.

— Не казвам, че го е направил нарочно, но ако поддържа връзки с нума, може да се е изпуснал. Може случайно да е споменал пред някого. Пред някой неподходящ.

— Кейт. Говориш като параноичка. Знам, че си уплашена и се опитваш да си обясниш какво става, но те уверявам... търсиш в грешната посока.

— Венсан, ти сам се съгласи, че единствено ревенантите са знаели за Люсиен.

— Няма ревенант, който да не знае. А ние сме доста. Не сме само седмината, които живеят в нашата къща.

Продължих, без да му обръщам внимание:

— И от всички ревенанти единствено онези в къщата знаят, че съм ходила при *guerisseur*. Виолет ми каза, че Артур поддържа връзки с нума. Кой друг би могъл да бъде? Независимо дали е искал да ме излага на риск или не...

— Независимо дали е искал или не ли? Кейт, престани веднага. Никой от братството не би те предал на нума — заяви Венсан. — Знам, че все още се сърдиш на Артур, задето те засрами пред останалите. Честно казано, аз изпитвам същото. Независимо дали е предубеден към хората или не, той е добър по душа, не е глупав. Не би се изпуснал пред нума и не би издал онова, с което си се заела, освен това искрено се съмнявам, че поддържа връзки с когото и да било от тях.

Въздъгнах. Как само ми се искаше да му повярвам. Само че у мен се надигаше чувство. Имаше нещо при Артур, което не беше наред. Нямах му никакво доверие. Проблемът бе, че не можех да кажа и дума по този въпрос пред Венсан.

— Кейт, престани да се тревожиш. Ние ще се погрижим за всичко. От утре Жул спи и ще дойде с нас с Жан-Батист да проверим парижките ревенанти... Искаме да проверим откъде изтича информация. Амброуз ще заведе двете ви с Джорджия на училище.

„Чудесен план — помислих си аз, — само че търсиш на грешното място. Информацията изтича точно под носа ти.“

Двамата си пожелахме лека нощ и се разбрахме, че не трябва да провокираме дядо ми, за да можем да се виждаме тайно. Когато затворих, не бях ни най-малко обнадеждена.

Не че поведението ми напоследък беше за пример, но не ми беше никак приятно да се измъквам тайно от къщи. Знаех, че по този начин ще пристъпя волята на деди и ще предам доверието му. Той ни беше приел с Джорджия и се стараяше да ни осигури добър живот. А пък аз най-нагло правех каквото си искам.

34.

Късно същата вечер, щом чух, че Джорджия се прибира, пресякох коридора и се вмъкнах в нейната стая.

— Кейти Дребосъчеста! — посрещна ме тя с усмивка, но щом видя изражението ми, настроението ѝ бързо се промени. — О, не! Казвай какво се е случило.

— Деди научи.

— Какво е научил?

— Че Венсан е ревенант и че ме преследват нума.

— Наистина ли те преследват нума?

Разказах ѝ всичко. И за срещата с *guerisseur*, и за обира в галерията на дядо, и за изчезването на лечителката, а накрая и за забраната на дядо.

— Ти нали няма да престанеш да се виждаш с Венсан? — попита уплашено Джорджия.

— Не — признах. — Няма. Само че няма да мога повече да говоря за него пред деди и мами. Сигурно ще се наложи да лъжа за онова, което върша, когато излизам. Да знаеш, че тази работа ми е много неприятна. Само че нямам никакво намерение да престана да се виждам с него.

Джорджия се замисли за момент.

— Какво смяташ да правиш? Не можеш да заобикаляш деди завинаги.

Настаних се по-удобно в долния край на леглото ѝ.

— Измислила съм го. Малко е тъповато, но...

— Казвай — прекъсна ме сестра ми.

— Мислех си да помоля Жан-Батист да поговори с деди.

— Какво! Защо? — ахна Джорджия.

— Защото Венсан ми каза, че Жан-Батист е част от групата тайни купувачи на всичко, свързано с ревенантите, и деди му продава разни неща. Затова предположих, че деди ще се вслуша в мнението му. Външните хора, които знаят за какво става въпрос, са много малко —

например Жан, икономката им. Така че Жан-Батист сигурно знае как да обясни положението, когато се налага, и то по начин, който да ги убеди да не прекъсват отношенията си с него и едновременно с това да си мълчат.

— Да имаш търговски отношения с даден човек и да го убедиш да позволи на внучката си да продължи да излиза с немъртвия му племенник са две коренно различни неща — рече Джорджия и най-сетне свали ботушите и чорапогащника и се настани удобно на леглото.

— Знам — измънках нещастно аз. — Само че не съм измислила друго. Покрай останалите проблеми този изобщо не стои на първо място.

— А кое стои на първо място? Как смяташ да ме използваш, за да осъществиш плана си? — попита тя и очите ѝ заблестяха нетърпеливо. Сестра ми много я биваше да изслушва, но бе по-добра, когато се налагаше да действа затворнически.

— Слушай, Джорджия. Първо, трябва да открия кой е издал на нума информацията за мен. Ако Венсан и неговите хора се погрижат за този проблем, надявам се нума да ме оставят на мира. Досега никак не се интересувах, че съм убила Люсиен, още повече че не се справих сама. Те казаха „предишния ни лидер“, което означава, че вече имат нов. Всички са единомисленици по този въпрос. Освен това, двамата бяха изпратени да научат какво ми е казала *guerisseur*. Значи въпросът не е личен и те няма да ме преследват до края на живота ми.

— Освен това, ако Артур издава информацията на нума... — Джорджия ме погледна така, сякаш най-неочаквано бях полудяла.

Вдигнах ръка, за да я накарам да ме изчака да се доизкажа:

— Ако той е предателят, тогава цялото домочадие на Венсан е в опасност. Когато се опитах да споделя с Венсан подозренията си за Артур, той отказа да ме изслуша.

— Сигурно защото си напълно смахната. Като изключим, че Артур е невероятно сладурски...

— Вече видяхме какво представлява вкусът ти — прекъснах я аз.

— *Touche* — призна Джорджия. — Само че този път съм абсолютно сигурна, че съм права. Дори днес следобед пих кафе с него. — Тя ми се усмихна хитро като доволна котка и се престори, че си вее, защото споменът я е сгорещил.

— Какво? — възкликнах аз. — Да не би да те е поканил да излезете?

— Не точно — опита се да се измъкне Джорджия. — Съвсем случайно се натъкнах на него. Беше в кафене „Сан Луси“ и ме покани да седна при него. Тъй като злото джудже го нямаше да ми скапва настроението, аз веднага се съгласих.

— Говориш за днес следобед, след училище ли? — попитах аз.

— Аха — отвърна тя и ме изгледа подозрително.

— Тъкмо тогава онези нахлуха в галерията на деди. Ето! Артур сигурно е чакал нума да му докладват какво са направили.

Джорджия остана с отворена уста.

— Превръщаш се в параноичка. Земята вика Кейт! Ти май се пренесе в измислен свят. Артур е напълно нормално момче и много симпатичен мъртвец. Аз лично бих заподозряла Виолет.

Поклатих глава.

— Имам пълно доверие на Виолет. Ако Артур стои зад цялата тази работа — съзнателно или не — тя не знае абсолютно нищо по този въпрос. Ако знаеше, щеше да ми каже. Много сме близо, Джорджия. Знам, че не можеш да я понасяш, но аз я познавам по-добре.

Тя ме погали по ръката, сякаш утешаваше инвалид.

— Според мен ключовата дума от онова, което каза, е „несъзнателно“. Ако той се мотае с разни изпаднали нума, напълно възможно е да се е изпуснал неволно. Аз обаче не мога да си го представя да се мотае с лошите. Мене ако питаш, Артур не е в състояние да нарани и муха. Да, доста е резервиран, но пък е такъв сладур, че започвам да си мисля, че е твърде мил с мен. Много е разстроен, че те е обидил.

— Ето, виждаш ли! Говорил е за мен. Сигурно се преструва, че съжалява, за да заблуди останалите.

— Престани, Кейт. Ти напълно изперка.

— Ще докажа, че е виновен.

— Добре. Страхотно предизвикателство. Аз пък ще докажа, че не е той. Ако си права и той е виновникът, това означава, че трябва да му откажа срещата в събота вечер.

— Джорджия!

— Майтапех се — рече тя, после прошепна: — Не точно.

На следващата сутрин заварих на масата в антрето ваза, пълна с пурпурни цветя. Деди остави вестника, колкото да кимне към тях, и аз се запитах дали щеше да е толкова доволен, ако на картичката пишеше „Венсан“, а не „Виолет“.

„Разбрах за ужасното ти преживяване вчера. Да пием по кафе по-късно? Какво ще кажеш за «Сан Луси», след като свършиш училище?

Целувки, Виолет“

Извадих речника на цветята от раницата и открих снимка на цветята — здравец.

— Истинско приятелство — прочетох и се усмигнах, когато Джорджия пристъпи зад мен.

— Много са красиви — отбеляза тя и се наведе, за да ги помирише.

— От Виолет са — уточних и зачаках реакцията ѝ.

— Приличат на бурени — отсече тя, изправи се и седна до дядо на масата.

— Добре ли си? — бе единственото, което деди попита, докато закусвахме, но го каза загрижено и стрелна с поглед Джорджия, сякаш в нейно присъствие бе казал повече, отколкото трябваше. Според дядо не трябваше да споделям всичко със сестра ми, но това просто означаваше, че не ни познава. Може би кавгите ни го бяха подвели и той нямаше реална представа колко сме близки.

Половин час по-късно излязохме от къщи и видяхме, че Амброуз ни чака на ъгъла, застанал до черен джип.

— Дами — заговори той с гласа на Бари Уайт и протегна ръце пред себе си, след което наклони дебелия си врат първо на едната, после на другата страна. — Заповядайте. — Отвори вратата и скочи на задната седалка. — Я, прелестната Джорджия.

— Направо е непоносимо още от рано сутринта да си плакнеш очите с тази мускулиста красота — изгука сестра ми и му намигна игриво, докато се настаняваше на предната седалка. Поклатих глава.

Ако флиртуването можеше да мине за чужд език, то сестра ми и Амброуз щяха да бъдат академици.

— Къде са останалите днес сутринта? — попитах аз Амброуз, докато той включваше колата на скорост и се насочваше към реката.

— Венсан и Жан-Батист отидоха да посетят ревенантите, които живеят в къщата на Женвиев. Нали се сещаш... опитват се да разберат кой е казал на зомбоидите как си разфасовала лидера им. Как се чувстваш като враг номер едно на нума, Кейти-Лу?

— Честно казано, страх ме е — признах аз. — До вчера мислех, че е напълно ненужно да ме караш насам-натам.

— Това означава ли, че поне веднъж се зарадва, че ме виждаш? — попита той и белите му зъби заблестяха на шоколадовокафявата му кожа.

— Винаги се радвам да те видя, Амброуз — рекох с пълното съзнание, че ако Джорджия бе изрекла тези думи, те щяха да прозвучат прелъстително като изречени от устата на актрисата Мей Уест.

— Ами изкусителният ви средновековен приятел? — обади се Джорджия.

— Предполагам, че става въпрос за Артур, не за Виолет — засмя се Амброуз. — Тази сутрин и двамата тренират с Гаспар, след това ще ходят да се видят с познати. Жул спи, така че аз ще ви закарам на училище, после с Гаспар и Жул ще пообиколим, преди да ви прибера. Няма да излизате сами, нали? Да не изкушаваме нума да ви отвлечат.

Амброуз изчака да влезем в училище и щом влязохме, той потегли. Джорджия се обърна към мен:

— И сега? Вече знаем какво е намислил Артур. Какво ще правим?

— Това е шансът ни — реших аз. — Знаем къде се намира. Заставаме пред къщата, за да видим къде ще ходи.

— Нали чу какво каза Амброуз? Артур смята да ходи някъде с височайшата досадница.

— Не пречи да ги следим два часа. Така ще се разкараме от училище, освен това е единственият ни шанс ревенантите да не ни следват по петите.

— Или нума — съгласи се Джорджия. — Всички мислят, че сме на училище. Да тръгваме още сега, защото не знаем колко време ще продължи тренировката на Гаспар. — Тя огледа коридора и мярна

атлетично момче, понесло купчина книги. — Здравсти, Пол! — провикна се. — Помниш ли, че веднъж ми предложи да ми дадеш скутера си?

35.

Двете със сестра ми се сгушихме на ъгъла на Рю дьо Гренел. Бяхме изключително подозрителни, както се бяхме свили зад ъгъла и на всеки няколко минути надничахме към дома на Жан-Батист.

— Колко стана часът? — попитах. Зъбите ми тракаха във февруарския студ.

— Пет минути след последния път, когато ме попита — изръмжа Джорджия. — Единайсет и пет и вече висим тук цял час и трийсет и пет минути. Колко време продължават тренировките на Гаспар?

— По час. Сигурна съм, че Виолет и Артур ще издържат по-дълго от мен, но нямаме представа в колко часа са започнали. — Сърцето ми се сви, защото мисията ни започваше да ми се струва все по-глупава, отколкото в коридора на топлото, безопасно училище.

— Чакай! — изсъска решително Джорджия. — Портата се отваря. Излиза... Я, че това е Артур! Сложил си е моторджийска каска, но знам, че е той. Облякъл е същото кожено яке, с което беше вчера в кафенето.

Опитах се да надникна над рамото ѝ, но тя ме блъсна назад.

— Шшшт! — настоя тя, въпреки че бяхме на много метри и той нямаше да ни чуе. — Подкара съвсем бавно до кръстовището. Слиза и изтласква мотора назад на тротоара. Боже мили, той крие ли се? — Гласът на Джорджия прозвуча истерично.

— Какво означава това „крие се“? — Избутах я настрани. — Не виждам никого.

— Гледай внимателно. Погледни към далечния край на улицата. Точно зад последна сграда. Там се скри.

— Видя ли ни?

— Не! Дори не погледна насам, когато излизаше.

— Защо тогава...

— Чакай! — прекъсна ме Джорджия. Надигнах се на пръсти и надникнах зад ъгъла. Едно такси мина покрай нас и паркира пред hotel particulier. Портата се отвори отново и Виолет излезе, огледа се и в

двете посоки, след това скочи в таксито. Ние се отдръпнахме, изчакахме цяла секунда, след това отново надникнахме зад ъгъла.

Таксито потегли към края на улицата и зави наляво по еднопосочна улица. Двете с Джорджия нахлузихме каските си за секунда, метнахме се на взетия назаем скутер и се насочихме към Рюдьо Гренел. В същото време видяхме как моторът на Артур излезе на пътя и потегли след таксито на Виолет. Ние завихме наляво и останахме на няколко коли зад Артур.

През следващите двацет минути маневрирахме между автомобили и камиони, опитвахме се да се скрием, въпреки че Артур нито веднъж не се обърна назад. Бе насочил цялото си внимание към таксито на Виолет и очевидно използваше същата тактика като нас, за да е сигурен, че тя няма да го види. Насочихме се на север, пресякохме реката, подминахме Лувъра и пресякохме града, докато стигнем стръмния хълм Монмартър.

— Отправят се към „Сакре Кьор“ — извиках аз и вдигнах поглед към базиликата с бял купол, кацнала на хълма. Хладилен камион, който превозваше кисело мляко, ни служеше за прикритие от няколко пресечки насам, но той неочаквано спря по средата на улицата и шофьорът скочи, за да направи доставка. Забелязахме Артур на половин пресечка пред нас. Паркираше мотора си в основата на стълбите при улица „Фоятие“ — забележителност, която почти всеки човек по света познаваше от черно-белите пощенски картички от Париж. От двете страни на многобройните стълби се виждат старомодни улични лампи, толкова характерни за стария Париж, че човек очаква всички наоколо да затанцуват канкан, както в „Мулен Руж“.

— Бързо! — извиках аз. Джорджия спря зад мотора на Артур и заключи скутера към една лампа. Около нас имаше много хора, така че ако той се обърнеше, нямаше да забележи как пухтим нагоре по стълбите. Щом стигна на върха, се обърна надясно и затича към далечния край на църквата. Слънцето бе точно над нас, белият камък на църквата бе ослепителен и ни пречеше да следим Артур, докато се провираше между групите туристи и пилигрими, наредили се на опашка, за да влязат в базиликата.

Той се скри в тълпата, скупчила се в далечния край на църквата. Провирахме се през множеството, за да го доближим, и аз протегнах

ръка, за да не изгубя Джорджия, но вместо нейната стиснах ужасно космата ръка. Висок мъж в бейзболна шапка с надпис „Готиняги сте, каубои“, ме погледна развеселено.

— О, здрасти! — рече той с тексаски акцент.

— Извинете — избъбрих смутено и се огледах за Джорджия. Забелязах я на няколко крачки пред мен, повлечена от група туристи с гид, който размахваше италианско знаме. Тъкмо бе забелязала, че ме няма, и се обърна, за да ме потърси с поглед, когато групата се люшна на една страна и аз отново я изгубих от поглед.

Измъкнах се от американската група туристи и хукнах към мястото, където бях видяла Артур за последно, завих зад същия ъгъл като него.

Попаднах в сумрак, когато заобиколих базиликата и се озовах на безлюден каменен двор, който стигаше до пропаст. Трябваше ми малко време, за да привикнат очите ми с този скрит от слънцето двор, където нямаше туристи и цареше тишина като в крипта.

Дворът се оказа просторен — с формата и размера на ледена пързалка. Външният му край стигаше до пропастта и бе ограден от железен парапет, който да предпазва неканените посетители. Внушителни статуи на светци и ангели ограждаха двора, хвърляха странни сенки и създаваха призрачна атмосфера. Джорджия не се виждаше.

Примигнах и се огледах за Артур. Забелязах го съвсем наблизо, прикрил се зад статуя. Беше вперил поглед в хора, застанали в най-тъмните сенки. Точно пред мен се издигаше огромната статуя на архангел на отмъщението, коленичил с протегнат меч, докато отблъскваше невидим противник. Последвах примера на Артур и пропълзах зад скулптурата, приклеках под ръката с меч и присвих очи към фигурите в другия край на двора.

Момиче с дънки говореше авторитетно на двама едри мъже, които ми се сториха страшни. Потръпнах, когато познах двамата нума от галерията на деди.

Момичето замахна с ръка и се обърна леко. Притиснах уста с ръка, за да не се издам.

— Не може да бъде — прошепнах. Какви ги вършеше Виолет? Очевидно не се страхуваше от нума. А пък те слушаха внимателно всяка нейна дума.

Погледнах към Артур. Той наблюдаваше същата сцена като мен, въпреки това се криеше. Нищо не разбирах.

Неочаквано разбрах какво става и ми се догади. Притиснах ръка към корема си и отпратих безмълвна молитва да не повърна точно тук.

Трети мъж се показва от сенките зад църквата. Артур говореше с него в „Ла Палет“. След като видях с какво е облечен — дълго кожено палто, сякаш създадено специално за лорд от ренесанса в театрална постановка — се сетих къде съм го виждала. Това бе същият мъж между гробовете на „Пер Лашез“ в деня на погребението на Филип. Значи с право се бях уплашила. Защото сега, в това нямаше никакво съмнение, аз забелязах обезцветяването около него, което означаваше едно. И той беше нума.

Новодошлият се отпусна на коляно пред дребната дама-ревенант, склони глава и вдигна ръката ѝ към устните си. Тъкмо когато Виолет го докосна по главата и му даде знак да се изправи, видях как някой изтича покрай мен и се втурна към средата на двора. Заслепена от неочакваната промяна на светлината, тя се провикна:

— Кейт?

Как само ми се искаше да протегна ръка и да я дръпна настрана, на сигурно място. Искях да я предупредя да се скрие, да не се издава. Бях закъсняла. В този момент Виолет се обърна и забеляза сестра ми.

36.

Виолет се хвърли към Джорджия, водена от заслепяващ бяс.

В първия момент останах като закована на мястото си. Умът ми се опитваше да отрече онова, което очите твърдяха, че е истина. Не бе възможно Виолет да им среща с нума. Артур беше предателят.

Парченцата от пъзела започнаха да се подреждат в ума ми. Виолет прояви нездрав интерес към „Безсмъртна любов“. Спомних си и разочарованието ѝ, когато не успя да се добере до книгата. Скоро след това жилищата на ревенанти в Париж бяха обърнати наопаки от нума, които са търсели... не документи, ами книгата.

Ето и поредното парченце: в деня, след като върнах книгата на Гаспар в библиотеката, книгата на деди, която очевидно вървеше с другата, ако някой искаше да намери *guerisseur*, беше открадната. Някой бе открил тайната и беше изпратил нума при Гуенел. След като не бяха успели да говорят с нея, бяха дотичали при мен с въпроси за Героя. Сега вече ми ставаше ясно, че Виолет стои зад цялата тази работа.

Защо се интересуваше толкова много от Героя? Пред мен се държа така, сякаш ставаше въпрос за глупава приказка от древността. Защо изобщо ѝ пукаше?

Може пък да вярваше. Тъкмо тя бе предложила да дойде в Париж и да помогне на Жан-Батист. По този начин щеше да остане да живее в един дом с Венсан. Замислих се над неспирните ѝ въпроси за нас двамата като двойка и начина, по който общувахме. Откакто се познавахме, така и не спря да ме разпитва за Венсан и таланта му в една или друга област. Ето че всичко си дойде на мястото. Поради незнайно каква причина единственото желание на Виолет бе да се добере до Героя.

Имах чувството, че сърцето ми се е качило в гърлото, когато излязох иззад статуята и се затичах към тях. Забелязах как Артур излиза от скривалището си и хуква към мен. Забързах, тъй като все още не бях сигурна той на чия страна е.

Преди да успея да се добера до сестра си, Виолет я блъсна с всички сили назад, после я притисна към парапета.

— Какво търсиш тук? — изкрещя тя, докато Джорджия поглеждаше уплашено надолу към пропастта. След това бързо се изправи.

— Въпросът е ти какво правиш тук, недорасла госпожице Мата Хари. — Гневът и ядът на Джорджия ѝ придаваха — поне привидно — самоувереност, но аз веднага долових страха ѝ. Виолет отново замахна към нея, но сестра ми стисна парапета с две ръце и ритна Виолет в бедрото.

Виолет се отплесна назад, тласната от изненадващия ритник, а аз се възползвах от момента, за да изтичам напред и да застана до Джорджия с вдигнати юмруци, готова за бой.

— По всичко личи, че няма да пием заедно кафе — отбелязах. Предателството ѝ ме разяждаше отвътре и бе превърнало гласа ми в истински лед. Тя сви рамене и с този единствен жест демонстрира, че не означавам нищо за нея. Как само ми се искаше да се втурна, да я блъсна, да поискам обяснение, но вече я бях виждала как се бие и бях наясно, че дори без оръжие Виолет ще бъде смъртоносен противник.

Зад нас долових движение, когато двама нума изскочиха от сенките и хукнаха към нас. В същата секунда видях и Артур, малко по-назад, да се втурва към тях.

— Тези човешки същества са мои! — изписка дребничката дама-ревенант, без дори да поглежда през рамо. Тримата мъже се заковаха на място, на няколко метра от нея. Артур остана на разстояние от нума и се провикна:

— Виолет, пусни момичетата!

Без да откъсва очи от нас с Джорджия, тя заговори:

— Ще ти се, Артур, нали? Какво стана със стария ми партньор, който бе на мнение, че човеците не си струват кръвта, която проливаме за тях?

— Това беше твоето мнение, Ви. Никога не съм казвал подобно нещо.

— Познавам те, Артур. Познавам те от половин хилядолетие. Ти си същият човек. Защо не дойде с мен, когато те помолих? Сега вече следваме нов път.

— Никога не съм избирал този път, Ви. Освен това, твърде дълго ти слугувах и тичах всеки път, когато свирнеш. Направих както искаше и Кейт беше изхвърлена от събранията ни. Затворих очи дори когато разбрах, че поддържах връзка с врага. За бога, дори предадох съобщението ти на онзи... на онзи тип Никола — рече той и посочи с неприкрито отвращение мъжа в кожено палто, застанал неподвижно в сенките. — Открай време ги използваше за информация, но дори за миг не ми мина през ума, че ще се принизиш дотолкова, че да работиш с тях, или че ще започнеш да се кланяш на новоизлюпения им американски нума, за бога.

— Няма никакъв американец, Артур — рече Виолет и се изсмя, когато аз ахнах невярващо. — Измислих си го и се престорих, че съм негов пратеник. Представих се за влиятелна бардия сред нума, в случай че те откажеха да ми се подчинят. Само че те следват заповедите ми вече повече от година. Ако Люсиен не се беше отметнал от обещанието си да ми донесе главата на Венсан, нямаше да ни се налага да търпим цялата тази простотия с Жан-Батист. Сега вече нума приемат заповеди единствено от мен, а ревенантите много скоро ще бъдат смачкани.

— Искаш да кажеш, че ти се подчиняват ли? — попита недоумяващо Артур. — Четирима нума ни нападнаха в алеята. Ти уби един от тях. След това стоя напълно бездейно, докато Венсан унищожаваше друг.

— Нека кажем, че неколцина бяха проблематични, не ме признаваха, затова с радост се отървах от тях. А и това беше чудесен начин да преценя лично с какви сили разполага Венсан. Обичам да прилагам различни стратегии не по-малко от теб, скъпи Артур.

След като вече всичко си е на мястото, можеш да заемеш полагаемото ти се място до мен. Щом получа уверение във вярността ти, ще ти простя колебанието.

— Никога — заяви убедено Артур като средновековен рицар, какъвто е бил навремето или по-скоро като съименника си, най-великия от всички крале.

Виолет извика гневно и се завъртя толкова бързо, че аз забелязах движението едва когато каратисткият ритник попадна в главата на Джорджия. Тя изкара гнева си на сестра ми.

Хвърлих се към Виолет и ми се прииска да имах нещо друго освен тялото си, за да се бия с нея. Нещо като меч или поне бойна тояга. Бях готова да използвам всяко оръжие, с което бях тренирала, защото никога досега не бях участвала в ръкопашен бой.

Напрегнах се, за да си спомня уроците на Гаспар, когато се приведох, за да избегна нападението, заимствано от някое бойно изкуство. Тя не ми остави никаква възможност да замахна, още повече че сестра ми ме разсея, когато започна да ругае на висок глас, докато се надигаше на длани и колене.

— Бягай, Джорджия! — провикнах се. — Махай се оттук!

— И да те остава да се биеш сама ли? — отвърна възмутено тя. С периферното си зрение я видях да прикляква, след което скочи към нас.

Чух как нума се нахвърлят на Артур и разбрах, че той е твърде зает и няма да може да ни помогне. Тази битка беше изцяло наша и макар двете с Джорджия да бяхме неопитни, разчитах, че съотношението две към едно ще ни даде предимство.

Надеждата ми скоро угасна, когато юмрукът на Виолет се стовари в рамото ми. Чух пропукване, усетих остра болка и се олюлях назад. В следващия момент тя ритна Джорджия в ребрата. Сестра ми отново се подпря на парапета, притиснала ръка отстрани, лицето ѝ беше разкривено от болка.

— Забелязах как гледаш Артур. Да не би да си въобразяваш, че можеш да ми отмъкнеш партньора? — попита Виолет със студен, напълно спокоен глас.

— Доколкото разбрах, изобщо не е твой — засече я Джорджия и на устните ѝ се появи усмивка.

— Ти пък откъде знаеш, тъпо човешко същество? — сопна се Виолет и се въртна към Артур. Ето това беше възможността, която очаквах.

Използвах здравата си ръка и я ударих по главата. Кокалчетата ми изхрусяха в челюстта ѝ. Тя изкрещя от болка и се отплесна назад, но други поражения изглежда нямаше. Виолет беше по-силна, отколкото си представях.

Зад нея Артур се биеше с двамата нума, докато Никола чакаше търпеливо и наблюдаваше от другия край на двора. Жан-Батист беше казал, че е вторият след Люсиен. Макар да беше верен на Виолет,

претенциозният нума нямаше желание да си цапа ръцете, като я защитава.

За пръв път нито една от страните не се беше сетила да донесе оръжия. Нума очевидно са планирали мирна среща с Виолет, а пък Артур изглежда ѝ бе имал твърде голямо доверие.

Виолет се провикна:

— Ален! Помогни ми и поеми момичето.

Преди да успея да се защита, по-дребният от двамата нума се отдели от боя с Артур, озова се зад мен и ме стисна като в менгеме. Раненото ми рамо пламна от болка. Ритах и се дърпах, но врагът ми беше твърде силен и не успях да постигна абсолютно нищо.

Сестра ми нямаше да успее да се справи сама с Виолет. Никой нямаше да ни се притече на помощ, тъй като никой не знаеше къде сме. Виолет ритна Джорджия в главата и аз видях как сестра ми се просва на земята. Обзе ме отчаяние. Нямаше да доживея да видя отново Венсан. Изритах похитителя си отново в напразен опит да се отскубна от ръцете му.

— Пусни я — чу се глас от терасата. Обърнах се и видях Венсан, мургавото му лице беше разкривено от ярост, докато идваше откъм църквата. Без да забави крачка, той подмина огромната статуя на архангела и стисна мраморния меч с две ръце, за да го откъсне точно под ефеса. Размаха го и порази в главата противника на Артур. Каменното оръжие се разтроши от удара.

Обзет от изненада, похитителят ми ме пусна. Аз тупнах на земята като котка и веднага скочих на крака.

— Кейт! — повика ме Венсан, извади меч изпод палтото си и го подхвърли към мен с ефеса напред. Времето забави хода си, докато наблюдавах как сребърното острие описва дъга, усетих кожената ръкохватка и я стиснах здраво. След това времето забърза отново, аз замахнах с всички сили и ударът ми попадна под брадичката на нума. Острието преряза врата му и обезглавеното му тяло се свлече на земята.

Наблюдавах как главата подскача по каменната настилка и оставя след себе си кървава следа. За частица от секундата ми прилоша, след това бях принудена да се овладеея. Сега не му беше времето.

Завъртях се и вдигнах оръжието пред себе си, готова за следващия удар. Рамото ме болеше толкова много, че трябваше да

стискам зъби, за да не изпусна меча. Пред мен, в далечния край на терасата, Никола тичаше към сенките зад църквата, а Артур се втурна по тъмното стълбище след него.

От лявата ми страна Венсан се бе насочил към Виолет, коленичила до изпадналата в безсъзнание Джорджия. Макар да беше цели петнайсет сантиметра по-ниска от сестра ми, Виолет вдигна отпуснатото ѝ тяло със същата лекота, с която майка пренася детето си в леглото, и пристъпи към перилата.

— Не! — изкрещях аз и изпуснах меча. Втурнах се към тях, след това се заковах на място. И при най-незначителното движение тя щеше да хвърли Джорджия през перилата и сестра ми щеше да загине. „А защо не я хвърли досега?“ Мисълта ми хрумна, докато я наблюдавах как се колебае.

— Какво правиш, Виолет? — възкликна Венсан. Беше учуден. Осъзнах, че той все още не разбира какво става. Изобщо не я подозираше. Никой от нас не я бе заподозрял. Само Джорджия, която в момента висеше над пропастта. Виолет бе застанала като статуя и се вглеждаше надолу към бездната.

Зад нас нума, повален от Венсан, започна да се надига. Кървеше обилно от едната страна на главата, въпреки това, щом се надигна, се заклатушка към нас.

— Виолет, накарай всичките си нума да спрат! — изкрещях аз.

Колкото и да бе необяснимо, тя се подчини.

— Спри, Пол.

Едрият мъжага застина на място. Аз направих предпазлива стъпка към нея.

— Никога досега не си убивала човек, нали? — попитах и се зачудих дали това не е причината за колебанието ѝ.

— Не съм — потвърди Виолет, без да откъсва очи от пропастта. Пусна Джорджия, подпря я на парапета така, че металните перила да поемат тежестта на сестра ми. Достатъчно бе да я пусне и Джорджия щеше да падне. „Не я пускай“ — молах се безгласно. Тялото на сестра ми изглеждаше напълно безжизнено. Примигнах няколко пъти, за да прогоня сълзите.

— Защо точно сега? — попитах.

— Нали знаеш формулата, Венсан? Ако ревенант убие човешко същество...

— Се превръща в нума — довърши тихо той.

Паниката ми бе толкова силна, че не можех дори да мисля, въпреки това си наложих да се стегна. Виолет ненавиждаше Джорджия. Беше повече от очевидно, че ненавижда и останалите хора. Имаше ли нещо, на което да държи? Отговорът беше повече от ясен — на себе си.

— Ти не искаш да станеш една от тях, Виолет. Макар хората да не заслужават да бъдат спасявани, не си струва да си отмъстиш на един и да се превърнеш в чудовище.

Тя преглътна, след това гласът ѝ прозвуча нежен като разтопен лед:

— Отмъщението няма нищо общо. Не съм искала да стана каквато съм. Безсмъртието ми беше дадено на възраст, когато дори не бях вкусила живота. До гуша ми е дошло да завися от хората, за да съм жива. Не искам да спасявам вида ви. Единственото ми желание е да притежавам власт над собствената си съдба. След като заедно с моите нума покорим ревенантите, Париж става мой и тогава ще разполагам с цялата власт, която искам. Ще си имам собствено кралство, в което ще правя каквото пожелая.

— И пак ще зависиш от хората, за да оцелееш като нума, Виолет — засече я Венсан. — Каквото и да стане, ти попадаш в порочен кръг. Просто заменяш спасяването на човешки живот с предателство.

— В момента второто ми се струва по-поносимата перспектива — отсече Виолет.

— Какъв е този замисъл да ни покориш? Как смяташ да стане? — попита той, без да крие, че не може да повярва.

— Ще използвам силите на Героя — рече тя и присви очи към любимия ми. — Ако ти се беше съгласил да останеш до мен, нямаше да ми се налага да овладявам сама положението. Щях да споделя с теб властта над ревенантите, след като заемеше полагаемото ти се място като техен водач. Тъй като ти ясно показва, че няма доброволно да дойдеш при мен, реших, че да ги покоря с помощта на нума, не е чак толкова неприемлива алтернатива.

— Значи затова ми отправи онова предложение преди трийсет и пет години — досети се Венсан и погледна недоумяващо момичето. — Мислела си, че аз съм героят.

— Със сигурност не беше заради красивите ти сини очи — отвърна злобно тя.

— Не си сигурна, че той е Героя, Виолет — предизвиках я аз и плъзнах поглед към сестра ми. „Да не си посмяла да я пуснеш!“ — Онази guerisseur, която си открила, дори не притежава прозрението и не е в състояние да определи кой е Победителя.

— Не, но тя имаше цялата информация, която ми беше необходима. — Усмивката ѝ режеше като нож.

— Какво? — ахнах аз. — Но тя... тя е избягала. Синът ѝ ми каза.

— Да, но се върна — сопна се Виолет. — Тъкмо това ми обясняваха момчетата ми, когато сестра ти прекъсна срещата ни.

Бях шокирана.

— Какво си направила на Гуенел?

— Аз лично не съм ѝ направила абсолютно нищо. Затова пък моите нума... Изглежда са се престарали, за да я накарат да проговори, а след това тя претърпяла незначителен инцидент.

— Убила си я! — Усетих, че не ми достига въздух, а дробовете ми са като балон, боднат с игла.

— Както вече казах, нищо не съм ѝ направила. Просто моите момчета са се поувлекли. Нямах намерение да става така, но след като знам онова, което тя каза, радвам се, че си тук, Венсан.

— Какво ти е казала? — попита той и присви очи.

— Че ти си Героя.

— Тя няма откъде да го знае. Никога не ме е виждала.

Виолет сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

— Информацията, която ни даде, е точна. — Тя се премести на една страна, защото тялото на Джорджия ѝ тежеше. „Да не си посмяла да я пуснеш.“ Цялата изтръпвах от страх дори когато Виолет си поемаше въздух.

— След посещението на Кейт жената guerisseur беше проверила необходимото. Както предполагах, времето бе подходящо. Също и мястото. — Тя се подсмихна към мен: — Знам, Кейт, знам, че ти казах обратното. Ти си толкова наивна, че не устоях на изкушението.

— И... — подкани я Венсан.

— Когато днес сутринта е казала на момчетата, че Героя е ревенантът, убил последния лидер на нума — ти уби Люсиен, скъпи

Венсан — всичко си дойде на мястото. Поздравявам те. Ти си избраникът.

Венсан притисна ръка към сърцето си.

— Нещо не се връзва.

Тъмните кръгове под очите му се открояваха на неестествено преbledнялата кожа и той се олюля, когато отстъпи крачка назад. След два дни щеше да заспи и изглеждаше все по-зле, тъй като бе краят на месеца и на мъчителния експеримент.

— Я се погледни — повиши глас Виолет и сбърчи нос. — Макар представлението с мраморната сабя да бе впечатляващо, май се поизмори и си немоощен като мъртвец. Единствено някой със силата на Героя може да тръгне по черния път и да издържи повече от няколко седмици. Поемането на цялата тази енергия на нума трябваше да те е убило досега. У теб се борят две сили: доброто и лошото се стремят към надмощие в немъртвото ти тяло. Като кръгъл глупак Гаспар ми повярва, когато му казах, че по този начин ще станеш по-силен. Сега си толкова слаб, че ще те смажа без никакво усилие. Нали знаеш какво гласи пророчеството. Ако унищожа Героя, силите му стават мои.

— Ти си луда — прошепнах аз.

Венсан стисна лекичко ръката ми и ме изтегли назад, зад себе си.

— Сигурен съм, че ти знаеш всички подробности около пророчеството, Виолет. Дори аз знам, че ако Героя склони доброволно глава пред врага си, цялата му сила ще бъде трансферирана. Предлагам се доброволно, ако пуснеш момичето, Виолет.

Тя се колебаеше и личеше, че изпуска Джорджия.

Позволи му да направи крачка напред и да се приближи на една ръка разстояние.

— Пише, че ако Героя сам се остави смъртта да го вземе, силите му няма да бъдат разпилени от убийството — рече тя и в очите й заблестя алчност. — Значи си готов да приемеш смъртта заради тези човеци?

— Готов съм — отвърна решително Венсан.

— Венсан, недей! — изкрещях аз. — Какви ги приказваш?

Той дори не ме погледна.

— Права си, Виолет. Прекалено слаб съм, за да се противопоставя на теб и момчетата. Ще тръгна с теб. Просто остави момичето на земята и съм твой.

Тя не откъсваше поглед от него, докато преценяваше предложението.

Преди да разбере какво става, някаква фигура се стрелна от лявата страна на Виолет. Артур се възползва, че тя се е разсеяла, и дръпна сестра ми от ръцете ѝ.

— Извинявай, Ви, но сделката отпада — рече тихо Венсан, сякаш утешаваше дете.

Тя изкрещя и се хвърли към него. Ноктите ѝ оставиха дълги червени резки по лицето му.

Докато гледах алената кръв, която се стичаше по бузата на Венсан, нума нападнаха.

Едрият се хвърли към мен, а Венсан обърна гръб на Виолет, втурна се напред, стисна нума в желязна хватка и двамата се блъснаха тежко в парапета. Извиках, когато силата на удара им огъна желязото, двамата се прекатуриха и полетяха надолу.

Сърцето ми ги последва. Имах чувството, че гърдите ми са разкъсани, а дробовете изтръгнати. Не можех да дишам, когато изтичах към парапета и се надвесих, докато отчаяно се молах за чудо. Как само ми се искаше да стане като във филмите — или някой як клон да е щръкнал, за да може Венсан да се хване за него, или скална повърхност да е издадена над пропастта.

Само че това не беше филм. Бяхме в истинския живот. Докато стигна до ръба, телата им вече бяха на дъното и пито един от двамата не помръдваше.

— Не! — изпищях аз, когато мъж в кожено палто притича, последван от още двама. Обърнах се и забелязах, че Виолет я нямаше.

— Артур, остани с Джорджия! — изкрещях аз. Стигнах по-надолу тъкмо навреме, за да видя как нума скачат във ван, който ги чакаше, хлопват вратите и ванът потегля бързо. Обзе ме паника, превих се, погледнах към дъното и спрях. Там нямаше никого. Телата бяха изчезнали.

37.

Венсан беше мъртъв, а тялото му беше отнесено от нума. Щом осъзнах какво означава това, ме изпълни парализиращ страх.

При нормални обстоятелства той щеше да се съживи след три дни. Само че нума нямаше да позволят подобно нещо да се случи.

Ако унищожаха тялото незабавно, той щеше да престане да съществува. Завинаги. Виолет обаче можеше да стори нещо много лошо. Можеше да изчака един ден и да го унищожи, докато духът му съзнава какво става. Вечността във формата на скитащ се дух, който няма как да приеме физическа форма, бе ужасна съдба, поне според мен. Трябваше да направя нещо, преди нума и новият им лидер да се задействат.

Обадих се на Амброуз.

— Кейти-Лу? Още ли си в Монмартър? Венс пристигна ли? — попита той, без да ми даде възможност да заговоря.

— Ти откъде знаеш... — започнах.

— Жул спи и е бил в къщата, когато вие двете сте решили да проследите Артур, затова той е проследил вас. Щом разбрал къде отивате, съобщи на Венсан, след това каза и на мен. Наред ли е всичко? Дай да чуя Венс.

— Амброуз, Венсан го няма. Виолет и нума го убиха и отнесоха тялото му. Той е при тях, Амброуз! — Гласът ми звучеше истерично. Просто нямах сили да се владея.

— Какво? Виолет ли? — изрева той. — Къде отидоха?

— Тръгнаха от основата на стълбището на „Сакре Кьор“ в бял ван, прилича на онези, с които се правят доставки.

— Кога?

— Преди не повече от две минути.

— Артур още ли е там?

— Да. С Джорджия е. Тя е ранена.

Трябваше му цели три секунди, за да измисли план:

— Добре. Артур ще знае дали Джорджия трябва да отиде в болница или не. Ако не се налага, тримата се връщате при Жан-Батист. Веднага ще му се обадя. Той ще съобщи на братството в Париж да започнат претърсване. Чакай малко, Кейти-Лу.

— Благодаря, Амброуз. — Гласът ми прозвуча отчаяно. Не можех да си позволя да заплача. Ако заплачех, нямаше да мога да спра. А трябваше да бъда силна.

Обърнах се към стълбището и видях, че Артур слиза с Джорджия. Тя беше дошла в съзнание и се облягаше на него. Кърпичката, притисната към устата ѝ, бе червена от кръв. Хукнах по стълбите към тях.

— Погледнах надолу и не видях тялото — рече Артур, щом се добрах до тях.

— Виолет го отнесе. Позвъних на Амброуз и Жан-Батист ще прати хора да го потърсят. — Гласът ми звучеше равнодушно, докато се опитвах да овладее чувствата си. Само още няколко минути и щях да се отпусна, казах си аз и прехвърлих свободната ръка на Джорджия през рамото си.

— Кого е отнесла, Кейти Дребосъчеста? — прошепна Джорджия и се подпря на мен. Беше изпаднала в безсъзнание преди пристигането на Венсан и не знаеше какво се е случило. Нямах никакво желание да обяснявам. Все още не.

— Трябва ли да местим Джорджия — обърнах се към Артур.

— Ранена е, но няма счупени кости. Туристи горе, на високо, я видяха. Най-добре да изчезваме оттук, преди някой да повика полиция.

Тръгнахме надолу и излязохме на улицата, където взехме такси, което тъкмо бе оставило малка група монахини. Вдигнах поглед към базиликата. Двама полицаи бяха застанали на най-горното стъпало и ни наблюдаваха, а хората сочеха към нас. Затворих облекчено очи, когато таксито потегли. Последното, което ми трябваше, бе да ме спрат за разпит.

„Венсан го няма. — При тази мисъл изтръпнах цялата. — Недей. Не мисли за това. Дръж се, иначе няма да успееш да му помогнеш.“

Стиснах ръката на Джорджия, когато тя отпусна глава на рамото ми.

— Добре ли си? — попитах.

— Боли — рече тя. — Устата ми отвътре кърви, където онова адско изчадие ми разклати зъб.

Погледнах към Артур.

— Амброуз каза, ако не се налага да я водим в болница, да я отведем в къщата при Жан-Батист.

— Там отиваме — потвърди той.

— Ааа... Няма да стане! Забранено ми е да влизам там — възкликна Джорджия.

— Не те питам — заяви твърдо Артур. — Ще се обадя на лекар, който ще те прегледа, когато пристигнем. Най-добре да ти осигурим частен лекар, вместо да те водим в болница. Тъкмо ще ти сложим лед на лицето, вместо да висим в претъпканата чакалня на някоя болница.

Той протегна ръка и стисна нейната. Джорджия веднага се успокои и отпусна глава назад.

— Не си въобразявай, че не знам какво правиш, господин Успокояваща Суперсила.

Артур изви уста в подобие на усмивка. За пръв път виждах да се усмихва, откакто Джорджия го нарече гериатрик в кафенето.

— Да престана ли? — попита той.

— Не, за бога — отвърна тя. — Страхотно е. Просто не исках да си мислиш, че си ме заблудил.

Той ме стрелна с поглед и усмивката му се стопи.

— Мислех, че си ти — признах гузно аз.

— Не те виня — отвърна той.

Двамата не откъсвахме очи един от друг, мълчахме, докато накрая аз се отпуснах на седалката, докоснах болезнено пулсиращото си рамо и затворих очи, когато ужасът, преживян през последния половин час, не ме връхлетя отново.

— Какво не е наред? — попита Джорджия.

Въздъхнах дълбоко.

— О, Джиджи — отвърнах и използвах галеното име на сестра ми, останало още от детството. — Докато беше в безсъзнание, дойде Венсан. Двамата с Артур те спасиха, но нума... те го убиха. После отнесоха тялото.

Повече не можех да се владея и избухнах в плач.

— О, Кейти Дребосъчеста. — Тя се отдръпна от Артур и ме прегърна. — Горкичката ми Кейти — рече с неуверен глас и сълзите ѝ

потекоха.

Докато таксито пресичаше спокойните парижки улици, двете със сестра ми останахме прегърнати, разплакани.

Лекарят ни чакаше, когато пристигнахме у Жан-Батист. Артур помогна на Джорджия да се настани в хола, излезе и затвори вратата след себе си. Човекът зададе на Джорджия куп въпроси за случилото се, колко време е била в безсъзнание, светна с фенерче в очите ѝ и най-сетне заяви, че е добре. Посъветва я да отиде на зъболекар заради разклатения зъб, след това ѝ предписа студен компрес за челюстта и обезболяващи.

Оказа се, че рамото ме боли, защото имам спукана ключица. Лекарят стегна гърдите и рамото ми с ластичен бинт и ми каза да си сложа лед.

— И на двете ви трябва почивка — разпореди се той.

„Да, сигурно“ — помислих си. Щом върнех Джорджия вкъщи, отивах да търся Венсан.

Докато изпращах лекаря, Артур се появи с пощенски плик. Подаде го на човека, стисна ръката му и го изпрати до портата.

После се обърна към мен. Стори ми се, че много се стареа да прикрие аристократичната си студенина. Тази незначителна промяна най-неочаквано му придаде вид на нормален човек, а не на възмущаваща фигура от някой музей.

— Кейт — рече той, — много се извинявам за случилото се. Трябваше да направя нещо повече и да го предотвратя. Само че Виолет... тя и преди е имала откачени моменти, затова реших, че ще мога да я вразумя. А и нямах представа какво е намислила.

— След като си знаел, че има връзка с нума, защо си мълчал? С мълчанието си излагаш всички на риск — обвиних го аз и усетих как в гърдите ми се надига изпепеляваща ярост. Ако беше направил нещо, сега нямаше да сме в това положение.

— Всички знаеха, че Виолет има връзки с нума. Всички разчитаха на информацията, която тя донасяше. Никой нямаше представа какви ги върши. Когато започна да поддържа връзки с Никола, реших, че го използва, за да се сближи с парижките нума, за да ги дразни. Щеше да пофлиртува с тях, преди ние да се намесим и да ги

унищожим. В миналото се е заигравала с враговете, преди да ги убие. Когато обаче Венсан ми каза, че нума знаят как е бил убит Люсиен, заподозрях, че тя — несъзнателно — е издала информацията. Нито за миг не предположих, че работи с тях и си сътрудничат.

Не откъсвах очи от него. Двамата с Виолет бяха заедно от векове. Как бе възможно той да не знае какво е намислила тя? Само че действията му в Монмартър, както и измъченото му лице ме убедиха, че ми казва истината.

Вдигнах поглед и видях, че Жан-Батист слиза по широкото стълбище. Обичайната му изправена, горда стойка я нямаше, докато крачеше към мен. Знаех, че Венсан е любимецът му, заместникът му. Той го приемаше като свой син. Спря пред мен, след това направи нещо напълно неочаквано. Прегърна ме, а аз много се постарях да не се мръщя от болка, когато рамото ми докосна неговото.

— Много ми е мъчно — бе единственото, което каза.

Тези четири думи възроди страха ми от Господ. Та това бе Жан-Батист. Нямаше намерение да ми изнесе дълга реч за това как възнамерява да върне Венсан, нито пък да обсъжда други възможности. Тези четири думи бяха напълно достатъчни и те сякаш казваха „Няма надежда“, защото това бе смисълът им.

38.

Помогнах на Джорджия да се прибере и благодарих на щастливата си звезда, че деди е на работа, а мами не се мярка. Настаних я в леглото и разбрах, че болкоуспокояващото, което взе преди половин час, е подействало. Сестра ми започна да се унася още преди да изляза от стаята. Тъкмо затварях вратата, когато тя ми каза сънено:

— Ще си го върнеш, Кейти Дребосъчеста. Сигурна съм.

Докато се върна в „Ла Мезон“, воините вече бяха изпратени на мисия. Жан-Батист ми каза, че Амброуз е повел отряд към пещерите под Монмартър. Не само защото Виолет си бе направила среща с нума край „Сакре Кьор“, ами защото някои от парижките ревенанти докладваха, че са видели нума в района, така че там бе най-подходящото място.

Жул, който спеше, придружи групата на Гаспар, която се отправи към друг край на Париж.

Други двама ревенанти останаха в библиотеката, където се опитваха да изработят стратегия. Артур с удоволствие предостави всичко, което знаеше за Виолет и навиците ѝ. Той вече бе информирал Жан-Батист за най-важното — планът на Виолет да залови Героя и да смаже парижките ревенанти. Тъй като той бе чул само края на разговора между Виолет и Венсан, аз им разказах всичко. След това обобщих онова, което знаех. Обясних всички подробности около срещата с Гуенел и Бран. Припомних си всички въпроси, които Виолет ми беше задавала за Венсан, и информацията — колкото и подвеждаща и ненадеждна да беше — която ми беше дала за Героя, както и историите ѝ за нума.

Жан-Батист си водеше бележки и когато приключих, той ми благодари по такъв начин, че веднага разбрах, че е желателно да си тръгна. Станах, погледнах първо него, след това Артур, докато не забелязах, че по-възрастният ревенант ме наблюдава нетърпеливо.

— Какво друго да направя, за да помогна? — попитах го аз. През последния час отчаянието ми се беше превърнало в пламтяща решителност и ако сега си тръгнах, не знаех къде да отида.

— В момента не можем да направим абсолютно нищо — рече мрачно възрастният ревенант, — освен да се надяваме, че екипите ни ще измислят нещо.

— Но аз искам да направя нещо. Трябва да направя нещо.

— Ти вече изигра ролята си, мила Кейт. Предупреди Амброуз веднага, след като се случи. Погрижи се за сестра си. Даде ми безценна информация. Сега можем единствено да чакаме. — В гласа му имаше много съчувствие, но като практичен човек той бързо се наведе над бележките си.

„Виолет успешно е заблудила и него, както и останалите“ — осъзнах аз и оставих двамата ревенанти в библиотеката да работят за изкуплението си, задето се бяха проявили като такива слепци.

Два часа по-късно научих първите новини. Някакъв нума признал пред групата на Гаспар, че Виолет и други били отнесли тялото на Венсан извън града и се насочвали на юг. Щом разбрал, Амброуз върнал групата и донесли купища оръжия от наскоро изоставено скривалище на нума.

Аз чаках отвън, седнала на ръба на фонтана с ангела.

— Как мислиш, тя какво ще направи? — прошепнах аз, когато Амброуз седна до мен, облечен в кевлар и черна кожа.

— Кейти-Лу, що се отнася до Виолет, просто не знам какво да мисля.

— Ако изгори тялото днес...

— Той загива завинаги. Ако обаче изчака духът му да полети утре и го унищожи, след като е напуснал тялото, духът му ще остане на земята. Има и друг вариант. Ако се свърже с нас навреме и успеем да ѝ предложим нещо, което много иска, може да го размени за тялото. Това е, което сме измислили, малка сестричке. Не бива да мислиш дори за момент за останалите възможности.

Той се наведе и ме целуна нежно по бузата.

— Това е от Жул. Той ме помоли да ти предам: „Кураж, Кейти. Ще открием твоя любим“.

Избърсах сълза и благодарих и на двамата, а Амброуз стана и отиде да докладва на Жан-Батист. Останах и загледах как луната се издига във великолепното, обсипано със звезди небе. Звездите в Париж обикновено не се виждат, тъй като губеха битката с градските светлини. Тази вечер обаче блестяха и предлагаха забележителна гледка на смъртните под тях. Върнах се отново към месеците след смъртта на мама и татко, когато имах чувството, че природата се подиграва на отчаянието ми с красотата си. Как бе възможно светът да продължи да съществува, как бе възможно тази космическа екстраваганца да натрапва великолепието си, след като Венсан бе напълно безпомощен в ръцете на враговете си? Нищо нямаше смисъл.

Имах нужда някой да ме върне към действителността. Извадих телефона си и пратих есемес на Джорджия.

Аз: Добре ли си?

Джорджия: Болкоуспокояващи = супер. Казах на мамии и деди, че са ме ограбили.

Аз: Олеле!

Джорджия: Обясних, че си отишла у приятелка след училище и не си била с мен.

Аз: Те какво казаха?

Джорджия: Направо полудяха и наредиха да се прибереш веднага.

Аз: Не мога. Още не сме го открили.

Едва сега видях, че мамии ми е звъняла, и разбрах, че трябва да измисля правдоподобно обяснение защо не съм ѝ се обадила, но в момента не можех да мисля по този въпрос. Животът, в който можех да се прибера в изпълнения с обич, сигурен дом на баба и дядо, ми се струваше напълно чужд. Единственото, което ме интересуваше, бе да открия Венсан.

Потреперих от студ, но устоях на желанието да се върна в къщата, за да попитам дали има новини. Все някой щеше да ми каже, ако имаше. Дали? За поне стотен път усетих, че мястото ми не е тук. Никъде не беше. Тренирах с ревенанти, знаех тайните им, носех техния символ на врата си. Сега вече бях част от техния свят, а те бяха значителна част от моя. Въпреки това не бях една от тях.

Не се чувствах комфортно и в кожата на тийнейджърка, както допреди година. Бях нагазила твърде дълбоко и се бях отдалечила от

света, за да навляза там, където тайнственото бе ежедневие.

Венсан бе връзката ми с ревенантите. Само че — ако трябваше да съм откровена със себе си — без него щях да увисна между двата свята без котва, която да ме задържи, и без гребла, които да ме насочат в правилната посока. Прогоних тази мисъл от ума си. „Ще го върнем“ — обещах си аз.

39.

Настроението в „Ла Мезон“ беше мрачно. Гаспар притискаше заловения нума за нова информация, но по всичко изглеждаше, че Виолет не е доверила на подчинените подробности от плана си. Междувременно бяха открити други двама нума, но и те нямаха представа къде е отведен Венсан. Знаеха единствено, че лидерът им е напуснал Париж с пленника.

Открих Амброуз в оръжейната да точи бойна брадва на старовремски уред. Стори ми се не по-малко притеснен от мен.

— Какво означава всичко това? Какво ще правим сега? — попитах го аз, тъй като не можех да приема, че просто ще се... предадем.

— Нямаме никакви нови следи и нямаме представа къде са отвели Венсан. Жан-Батист, Гаспар, Артур и някои от другите изготвят дългосрочен план. — Очите му срещнаха моите, докато въртеше колелото на уреда, и негодуванието му пролича по искрите, които хвърчаха от острието. — А и в краткосрочен план, Кейти-Лу, не можем да направим нищо, освен да чакаме да ни потърсят.

Останах при него известно време, след това се качих отново горе. Десетки парижки ревенанти се лутаха от стая в стая като призраци, говореха приглушено и чакаха телефонното обаждане, което може би никога нямаше да бъде направено. Часовете минаваха, новини нямаше. Никой не си тръгваше. Ревенантите се умълчаха, но бяха нащрек. Бяха в готовност.

Жан настоя да остана. Тя също се въртеше наоколо и поставяше подноси с храна навсякъде, чистеше след онези, които бяха хапнали.

— Да ти приготвя ли нещо специално, милото ми? — попита тя и ме прегърна за милионен път, откакто се бяхме върнали. Първия път, когато ме прегърна, поплака, но моите сълзи изглежда бяха пресъхнали и сега се чувствах изтръпнала.

— Не ми се яде, Жан.

— Знам — рече тя и ме погали по рамото. — Трябваше обаче да ти предложа. Просто не мога да направя нищо друго за теб.

Най-сетне около полунощ казах на Амброуз, че си тръгвам. Не можех повече да търпя мрачните физиономии и приглушени разговори.

— Ще се върна. Сега искам да се поразходя.

— Значи идвам с теб.

Поклатих глава.

— Амброуз, след преследването на нума, което организирахте двамата с Гаспар днес, наистина ли мислиш, че някой ще се осмели да се покаже в центъра на Париж?

— Не, но някои от хората са същите гадове като тях.

Насилих се да се усмихна.

— Ще се оправя. Само че ако вие, момчета, чуете... — започнах аз.

Той ме прекъсна:

— Ще ти звънна. Кълна се.

— Благодаря ти, Амброуз.

Излязох през портата и се насочих към реката. Когато стигнах до брега, имах чувството, че нещо се всели в мен, в ръцете и краката ми, и аз хукнах. Раненото ми рамо болеше, но аз не му обръщах внимание, тичах, за да притъпя болката в сърцето и страха в ума си. Дори когато тези чувства се изтощиха и призраците, които ме преследваха, бяха отхвърлени решително, аз продължих да тичам.

Най-сетне спрях, превих се и се опитах да си поема дъх. Притъмнелият Пон дез Ар се бе извил над Сена. Без дори да се замисля, пристъпих към него, качих се по стълбите и излязох на дървения пасаж. Когато стигнах до средата на моста, спрях, наведох се над перилата и се загледах надолу към тъмната буйна вода. Студеният вятър подхвана косата ми и я удари в лицето ми, а аз я отметнах назад и вдъхнах соления дъх на реката. След това си позволих да се отдам на спомени.

Тук двамата с Венсан се целунахме за пръв път. Случи се преди пет месеца. Сякаш бе минал цял един живот оттогава. Беше в деня, когато му казах, че не съм сигурна дали искам да го виждам отново. Обясних му, че ще излезем само на една среща и никога повече. Той ме доведе тук и ме целуна. Сега, след като вече го познавах по-добре, бях

убедена, че е планирал всичко предварително. Беше решил да открадне сърцето ми, но пък аз доброволно се отказах от здравия разум.

Запитах се дали ще го видя отново и се опитах да спра сълзите, които напълниха очите ми. Не биваше да мисля по този начин, защото това означаваше, че Виолет вече го е унищожила и него вече го няма. Заговорих на водата, която се пенеше под мен:

— Отказвам да повярвам.

— Какво отказваш да повярваш? — прозвуча дрезгав глас зад мен.

Обърнах се и видях мъж в дълго кожено палто, застанал на няколко крачки от мен. Веднага разбрах кой — и какво — е той и не изпитах никакъв страх. Вместо това ме завладя заслепяваща омраза.

— Ти! — извиках аз и се хвърлих върху него, вдигнала ръце със свити юмруци. Той изпусна онова, което носеше, и бързо стисна китките ми, преди да успея да го ударя.

— Е, стига де. Така ли се посреща пратеник? — рече Никола и погледна предмета, който падна.

Сведох очи и когато видях какво има долу, нещо у мен се пречупи.

— Не — прошепнах.

Той пусна ръцете ми и аз се наведох, за да вдигна букета бели лилии.

— Виолет каза, ако книжката не е в теб, да ти обясня какво означават.

— Белите лилии са за погребения. Не ми трябва наричник за значението на цветята, за да разбера. — Имах желание да го удуша, но вместо това стиснах цветята и ги смачках, изтръгнах цветовете от дръжките и ги изхвърлих през моста във водата. — Какво сте направили с него?

— Безстрашният ни водач отнесе тялото на любовника ти в замъка си на Лоара, където ще се отърве от него, когато намери за необходимо. На мен ми нареди да предам съобщението.

— Какво друго ти беше наредено? — Усетих как коленете ми се подгъват и юмруците ми се свиват, докато тялото ми заемаше защитната поза, на която ме беше научил Гаспар.

Никола се подсмихна.

— Очарователна си. Да не би да си въобразяваш, че ще успееш да ме победиш? Всъщност наредено ми е да не те докосвам. Виолет е на мнение, че ще бъде по-забавно, ако те остави да страдаш.

Най-сетне зададох въпроса, който ме измъчваше още от „Сакре Кьор“:

— Какво съм й направила?

Никола се изсмя:

— Нищо лично. Тя просто иска Героя, а ти й помогна да се убеди, че наистина е твоят Венсан. След като вече е неин, ти не си й необходима повече.

— Защо тогава иска да страдам?

— А, това ли? Сигурно, защото си човешко същество. Тя не обича много смъртните. От петстотин години ви спасява, мизерници такива, за да може да поддържа живота си, и това ѝ е оставило неприятен вкус в устата.

Поклатих глава, неспособна да повярвам. Ако вековете, в които е била длъжна да спасява хора, бяха изкривили представата ѝ за живота, то при Артур не беше така. Какво ли бе превърнало млад човек, изпълнен с надежда, в огорчен безсмъртен на няколко века? Не можех да намеря обяснение.

Хрумна ми нещо друго:

— Защо ѝ е да отнася тялото на Венсан някъде си, вместо да побърза да го унищожи?

— Е, де — отвърна той, — това точно не ми е казала, а и не съм я питал. Само че докато преговаряше с Люсиен, тя го уверяваше, че пази тайна за някакъв вълшебен трансфер на силите на Героя към онзи, който го унищожи. Дали това означава да го унищожи днес, за да се отърве от него завинаги, или ще го довърши утре и ще задържи духа му като домашен любимец, нямам представа. Тя е експертът във всичко, което се отнася до Героя. Тъкмо затова я посрещнахме с отворени обятия. Задачата ми е изпълнена, затова те оставям. Сигурен съм, че гориш от желание да се върнеш и да информираш останалите. Би ли им предала, че спасителните мисии са излишни. Ако Венсан все още не е унищожен, ще бъде, преди да успеят да се доберат до него — каза той и се отдалечи в нощта.

Потиснах желанието си да хукна след него и да го нападна в гръб (той беше прав — не бях в състояние да го победя) и се свлякох с гръб

към парапета. Отпуснах глава на свитите си колена и затворих очи. Камбаната на някоя църква отброи дванайсет удара. Мислите ми се боричкаха с надеждата, че Виолет лъже... и ужаса, че не лъже. Притискаше ме отчаяние, че никога повече няма да видя Венсан... и решителността да направя всичко необходимо, за да не позволя да се случи. Знаех, че трябва да позвъня на Амброуз незабавно и да предам съобщението на Никола, но мисълта да извадя телефона си от джоба ми се стори непосилна задача.

Усетих студения *signum* до кожата си, вдигнах глава и проследих очертанието на медальона под блузата.

Погледът ми беше привлечен от нещо бяло, което се носеше по повърхността на водата. Смачканите лилии под моста се отправиха към светлините на Айфеловата кула.

Неочаквано разбрах. Тя го беше направила. Виолет беше унищожила Венсан. След като бе съществувал на тази земя повече от осемдесет години, духът му я беше напуснал. Дори преди да бяхме живели в различни светове, сега вече бяхме в различни вселени. Бях напълно убедена, че съм права.

Видях усмивката, която озаряваше лицето му всеки път, когато ме видеше. Усетих как ръцете му стискат моите, докато вървахме по някоя улица. Припомних си изражението в очите му, преди да се целунем. Всичко това оставаше в миналото. А бъдещето, което си представях с него, ставаше далечно като смачканите цветя.

Бях го изгубила.

Когато тежестта на истината притисна последното зрънце надежда в сърцето ми, аз чух думите.

Две думи прозвучаха ясно в главата ми: „*Mon ange*“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.